

BIBLIA-TANULMÁNYOK

2003. I. negyedév

Készítsétek az Úrnak útját!

II/a rész

(I–VII. tanulmány)

Krisztus egyháza,
a mennyei elvek szerint épült
„élő templom”

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE

Készítsétek az Úrnak útját!

II/a rész

(I–VII. tanulmány)

Krisztus egyháza,
a mennyei elvek szerint épült
„élő templom”

Szerző:

VANKÓ ZSUZSA

Kiadja a Bibliaiskolák Közossége

1121 Budapest, Remete u. 16/A

Telefon: (06-1) 391-0181, fax: (06-1) 391-0182,

honlap: www.bibliakiado.hu,

e-mail: bikkiado@freemail.hu

Felelős szerkesztő: *Czinkota András*

Szöveggondozás: *Magosné Környei Éva*

Tördelőszerkesztő: *Czinkota András*

Nyomtatás: Reménység Alapítvány Nyomdája (Nágocs)

Felelős vezető: *Kökénydy Zoltán*

Tartalom

Bevezetés	5
I. tanulmány – január 4. A mennyei eszmény, mint a szerint munkálkodó egyház	8
II. tanulmány – január 11. Az egyházra vonatkozó „mennyei mércék” és az adventmozgalom	21
III. tanulmány – január 18. Az első alapelv: az egyház élő feje Jézus Krisztus	36
IV. tanulmány – január 25. A legfőbb alaptörvény: Krisztus szeretetének – igazságosságának és irgalmasságának – kell érvényesülnie mindenben	53
V. tanulmány – február 1. Az egyház küldetését – a folyton előrehaladó és bővülő evangelizációt – egy pillanatra sem szabad szem elől téveszteni	67
VI. tanulmány – február 8. Munkaerőink növelése – Isten terve szerint	86

VII. tanulmány – február 15.

Az Úr intézményei	104
Igék minden napra	
Január	119
Igék minden napra	
Február	120

Bevezetés

Az „idők jelei” nyilvánvalóvá teszik, hogy a kegyelmi idő utolsó – bizonytalanul rövid és sorsdöntő – időszakában élünk. Előző negyedévi tanulmányunkban feltárult előttünk, mit foglal magában a „megújulás és a reformáció”, amire ma oly nagy szükségünk van.

Hisszük, hogy a Szentlélek folyvást munkálkodni fog bennünk, soraink között a valódi, felülről jövő ébredés és megújulás érdekében. Azonban állhatatosabban, komolyabban imádkozunk majd ezért, ha az is elénk tárul, hogy mit vár tőlünk az Úr, nemcsak személyes életünkben, hanem missziószolgálatunkban, megbízatásunk teljesítésében is. Erről szól e negyedévi tanulmányunk.

Többször foglalkoztunk már azzal a témakörrel, hogy milyen reformációra van szükség személyes életünkben. (Először 1987-ben volt ez szombatiskolai tanulmányunk témája, majd 1999-ben újra kiadtuk a korábbi tanulmányosorozatot *Reformáció gyakorlati életünkben* címen, átdolgozott formában.) Ezt szüntelenül ébren kell tartanunk. Ajánljuk testvéreinknek e tanulmányfüzet újbóli átolvasását.

Mindeddig nem került sor azonban arra, hogy – az Ige és a bizonyágtételek kijelentéseit és tanácsait összegezve, mintegy összképbe rendezve – szembesüljünk azzal, milyennek kell lennie a mennyei elveket követő egyház munkavégzésének, missziószolgálatának. Sok mindent tudunk részletekben, de nem igazán fogtuk fel az igei útmutatások és a nekünk adott tanácsok jelentőségét, főként pedig elmaradt a megvalósításuk. Ezen felül sok minden elkerülte a figyelmünket, ezek új ismeretként, felfedezésként hatnak most ránk.

A tanulmányok címeit olvasva felmerülhet a gondolat, hogy néhány témakörrel talán nem is kellene gyülekezeti szinten foglalkoznunk: például a bizottságokra, a lelkeszi

munkára és a lelkészképzésre, vagy a könyvkiadásra vonatkozó tanácsokkal. Úgy vélhetjük, hogy a mértékletességi vagy a nevelési reform intézményeivel kapcsolatos útmutatások sem érintenek mindenkit. Az Úr azonban pontosan arra a szemléletváltásra akar elvezetni minket, hogy a gyülekezetben nem szabad elkülöníteni egymástól egy lelkészi, vezető réteget, amely – úgy gondoljuk – felelős a munka végzéséért, és egy „gondozott” vagy „fogyasztói” réteget, amely a gyülekezeti tagokból áll. A maradék egyház küldetésének betöltéséért az egész gyülekezet felelős, és a gyülekezet minden tagja hivatott részt venni benne. Továbbá az összes tanács, a legkisebb részletek is arról szólnak, hogy mit jelent a valódi kereszténység, az isteni elvek érvényesítése a gyakorlatban. Ha nem is bizottsági tag valaki, és ha nem is dolgozik a közösség valamelyik intézményében, akkor is mindannyian sokat tanulhatunk az ezekre vonatkozó útmutatásokból, mert arra világítanak rá, mit jelent „Krisztus-követőnek” lenni, betölteni a szeretet törvényét minden dologban, az élet és a szolgálat minden területén. Arra tanítanak, hogy „lehetséges azokkal az alapelvekkel összhangban intézni ügyeket, amelyek Isten jellemének a bélyegét viselik magukon”. (*Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 193. o.)

Rámutatnak e tanulmányok ezen felül arra, mennyi olyan munka van, amihez még hozzá sem fogtunk, bele sem kezdünk, mennyi olyan munkaterület, ahová még csak be sem léptünk. Bárcsak úgy hatna ránk e tanulmányosorozat – a bennük foglalt ígék és bizonyságtételek –, mint Jézus nagy misszióparancsának megértése az első tanítványokra:

„Komoly imában fordultak az Úrhoz: adjon nekilik készséget, hogy az emberek elé állhassanak, és a mindennapi érintkezés folyamán olyan szavakat mondjanak, amelyek a bűnösöket az Üdvözítőhöz vezetik. Miközben minden véleménykülönbséget megszüntettek egymás között, minden elsőbbségi vagy uralomvágy eltűnt a szívükből, bensőséges keresztényi közösségben szorosán egybeforrtak. Mind közelebb jutottak Istenhez... Szomorúság ülte meg szívüket, ha arra gondoltak, hányszor okoztak fájdalmat Néki lassú fel fogásukkal és tanításai iránt tanúsított közömbösségükkel,

melyeket javukra akart közölni velük... Érezték lelki szegénységüket, és felülről, az Úrtól kérték a kenetet, amely alkalmassá teszi őket a lélekmentés munkájára. Nemcsak a maguk számára kértek áldást, hanem könyörögtek mások lelki üdvéért is. Tisztán látták, hogy az evangéliumot el kell vinniük az egész világnak, és buzgón könyörögtek azért az erőért, amelyet Jézus megígért nekik.” *(Az apostolok története, a Pünkösöd c. fejezetből)*

Javasoljuk mindenkinek, hogy egyénileg olvassa végig az egész tanulmányfüzetet, lehetőleg nem kis részletekben, hanem minél rövidebb időn belül, szinte egyhuzamban. Ez lehetővé teszi, hogy egészében lássuk tanulmányunk tárgyát, s felismerjük a mély összefüggéseket, azokat a következtetes alapelveket, amelyekre az evangélium szellemében működő egyház, annak minden tevékenysége épül.

Megjegyzés: A tanulmányokban a dőlt betűvel szedett idézetek Ellen G. White műveiből valók.

A mennyei eszmény, minta szerint munkálkodó egyház

1 Hol találunk a Szentírásban különlegesen szemléletes és gazdag mondanivalót hordozó kijelentést a mennyei eszmény vagy minta szerint munkálkodó egyházzal kapcsolatban?

Ezék. 40:2–4; 41:1; 47:1 „Isteni látásokban vitt engem Izrael földjére, és letett engem egy igen magas hegyre, s azon volt mint egy város épülete dél felől. Odavitt engem, és ímé egy férfiú volt ott, tekintete mint az ércnek tekintete. Lenzsinór volt kezében és mérőpálca, a kapuban állt. Szólt nékem az a férfiú: Embernek fia! Láss szemeiddel és hallj füleiddel, figyelmes légy mindarra, amit mutatok néked, mert azért hozattál ide, hogy ezeket megmutassam néked. **Hirdesd Izrael házának mindazokat, amiket látsz...** Bevitt engem a templomba, és megmérte a gyámoszlopokat, hat sing széles volt egyfelől és hat sing széles másfelől a gyámoszlopok szélessége... Majd visszatért engem a ház ajtajához, és ímé, víz jött ki a ház küszöbe alól napkelet felé...”

.....

.....

.....

Ezékiel próféta a babiloni fogság idején, a babiloni foglyok között munkálkodott. A nemzeti tragédia okát tárta fel honfitársainak, és a helyreállítás gazdag ígéreteit közvetítette nekik az őszinte megtérés feltételével. Könyve 40–48. feje-

zete a felépítendő új templomról szóló látomását örökíti meg. Beteljesedtek volna a látomásban foglaltak, ha a babiloni fogságból hazatérő nép valóban teljesíti az Istennel kötött szövetség kívánalmait. A köztük megindult reményteljes reformáció (Ezsdrás–Nehémiás idején) azonban csak rövid életű volt, utána pedig súlyos eltévelyedés következett (a legalista, farizeusi vallásosság irányába), így e prófécia nem teljesülhetett be eredeti értelmében.

„A fogság utáni bibliai szerzők sehol sem emlékeznek meg erről a próféciáról. Az a tény, hogy a templom építői láthatóan nem szenteltek figyelmet ennek a tervnek, azzal magyarázható, hogy az alapítók tudatában voltak annak: nincs itt még az ideje, hogy ezek az ígéretek teljesedjenek. A próféciasorozat nem nyújt felvilágosítást arra vonatkozóan, hogy közvetlenül a fogságból való visszatérés után kell-e majd megvalósítaniuk a száműzötteknek e terveket. Ezek a kijelentések kétségtelenül a távolabbi jövőre vonatkoztak, egy bizonyos cél elérése után érkezett volna el beteljesedésük ideje. Mivel Isten meg akarta értetni a néppel ígéreteinek bizonyosságát, utasította szolgáját, hogy pontos rajzot készítsen arról a templomról, amely az új országban az imádkozás központi helyéül szolgál majd. Szólhatott volna Isten általánosságban is erről az ígéretről, egyszerűen csak közölhette volna velük, hogy az elkövetkezendő jövőben felépül majd egy tökéletes templomuk. Ilyen híradás azonban bizonytalanságról tanúskodott volna. Nem táplálhattak viszont kételyt az isteni szándék komolysága felől, ha az épületre és a szolgálatokra, azok minden részletére vonatkozóan pontos leírást ad az isteni kijelentés.” (*HNA Biblia-kommentár IV.*, az Ezék. 40:1-hez fűzött magyarázatból)

Itt is az a törvényszerűség érvényes, mint az Izrael felvirágzására vonatkozó többi ígéretnél: ami a feltételek híján nem teljesülhetett be a testi Izrael idejében, azt örökli a lelki Izrael, az újszövetségi hívő nép. Az engedelmisség feltétele azonban itt is fennáll. Az egykori ígéretek csak addig és annyiban teljesülhetnek, amennyiben Isten útjait követik. Végül azonban Isten minden ígérete megvalósul – legalábbis azok lelki lényege – az újjáteremtett Földön, a megváltott emberiség körében.

Ha ezeknek az ígéreteknek a tökéletes teljesedése a földi történelmen túli időbe nyúlik is (lásd számos részlet beidézését Ezék. 47–48. fejezetéből az újjáteremtett Föld fővárosa, az új Jeruzsálem bemutatásánál Jel. 21–22. fejezetében), fontos alapelvekre irányítják rá figyelmünket Isten átvitt értelemben vett templomát, azaz az Ő egyházát illetően.

Ellen G. White több helyen is úgy értelmezi bizonyágtételeiben Ezékiel könyve 47. fejezetét, hogy ez az igeszakasz az egyház küldetését, Istennek az egyházra vonatkozó eszményét szemlélteti. Nyilvánvaló, hogy a 47. fejezetet megelőző, vele szorosan összefüggő fejezetek is vonatkoznak az egyházra is, jelképes értelemben.

2 Miképpen ad kulcsot az igeszakasz mondanivalójának megértéséhez a Bibliában használatos jelképek ismerete? Mihez hasonlítja a Szentírás az egyházat? Mi a jelentősége annak, hogy az angyal mindent megmért a templomban Ezékiel próféta látomása során, és felhívást is kapcsolt e cselekedetéhez?

I. Pt. 2:5/a „*Ti magatok is, mint élő kövek, épüljetek fel lelki házzá...*”

Ef. 2:20–22 „*Akik fölépíttettek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, akiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevedik **szent templommá** az Úrban, akiben ti is együtt építtetek **Isten hajlékává** a Lélek által.*”

Ezék. 43:10–12; 44:4, 5; 44:23 „*Te, embernek fia, hirdesd Izrael házának ezt a házat...*

Mérvék utána arányosságát... *E ház formáját és berendezését, kijáratait és bejáratait, minden formáit és minden rendelkezéseit, minden törvényeit **jelentsd meg nekik, írd le szemük előtt, hogy megtartsák minden formáját, minden rendelkezéseit, s azokat cselekedjék.** Ez a ház törvénye: A hegy tetején egész határa köröskörül igen szentséges. **Ímé, ez a ház törvénye...***

És láttam: ímé, az Úr háza betelt az Úr dicsőségével és orcámra estem. Mondta nékem az Úr: Embernek fia,

*figyelmes légy, lásd szemeiddel, füleiddel halld meg, amiket én szólok veled az Úr házának minden rendtartásairól és törvényéről... **Az én népemet tanítsák, hogy mi a különbség szent és közönséges között, a tisztátalan és a tiszta között való különbséget ismertessék meg velük.***

.....

.....

.....

Isten házának, egyházának „törvénye” van, és Isten felszólítja népét, hogy tartsák meg e törvényt, őrizzék meg és cselekedjék az Ő háza „*minden rendelkezését*”. „*Mérjék utána arányosságát*” – hangzik a felhívás, ami arra szólít fel, hogy gondoljuk át, értsük meg az isteni mércéket és útmutatásokat! Fedezzük fel ezekben az igaz és tökéletes mennyei mintát, a mennyei alapelveket. „*Tanuljunk meg különbséget tenni szent és közönséges között*” e tekintetben is, azaz lássuk meg, mi a különbség az emberi elgondolások és az isteni eszmék között.

„*Ahhoz, hogy Isten földi egyháza templomhoz hasonlítson, építsük azt a mennyben mutatott minta szerint, nem pedig saját elképzeléseinkre támaszkodva. Emberi elgondolások gyakran akadályozzák Isten tervének megvalósítását. Isten az arany mérőrudat nem adta halandó ember kezébe, vagy testületek kezébe, bármi legyen is a rangjuk vagy hivatásuk. **Ez a mérce a mennyei Építész kezében van.** Ha emberek nem avatkoznak bele Isten tervébe, ha engedik, hogy Ő hasson a gondolatokra s a jellemre, hogy egyházát terve szerint építse fel, akkor **olyan mű létesül, amely kiállja a legnagyobb próbák viharát is...** Mint nép tanulmányozzuk Isten terveit műve vezetésére vonatkozóan! Bárhol, bármivel kapcsolatban adott is utasításokat, gondosan mérlegeljük, hogyan értelmezzük kifejezett akaratát. Szenteljünk különös figyelmet ennek a feladatnak!” (Bizonyosságtételek a prédikátoroknak, 215., 338. o.)*

3 Mi múlik azon, hogy Isten népe követi-e ezeket az alapelveket?

Ezék. 43:1-5 „Vitt engem a kapuhoz, ahhoz a kapuhoz, amely napkelet felé néz. Ímé, Izrael Istenének dicsősége jött napkelet felől, zúgása, mint nagy víz zúgása, a Föld fénylett az Ő dicsőségétől. A jelenség, amelyet láttam, olyan volt... mint az a jelenség, melyet a Kébár folyó mellett láttam. Orcámra estem. **Az Úr dicsősége bement a házba a kapunak útján, mely néz napkeletre. Fölemelt engem a lélek, bevitt a belső pitvarba, és ímé, az Úr dicsősége betöltötte a házat.**”

I. Kor. 3:9-13 „Mert Isten munkatársai vagyunk: Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok... **Ki-ki azonban meglátssa, mi módon épít.** Mert más fundamentumot senki nem vethet azonkívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus. Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentumra, kinek-kinek munkája nyilván lesz: **mert ama nap megmutatja.**”

.....

.....

.....

Isten jelenlétének dicsősége töltötte be a mennyei mértékek szerint épített templomot.

„Isten kész munkálkodni népéért, ha követik a helyes munkarendet... Meg kell értenünk, hogy minden tekintetben együtt kell működnünk Istennel, másként Ő nem tud együttműködni velünk... Senkinek sincs joga arra – sehol a világon, és a munka egyetlen területén sem –, hogy bármely ügyvitel során eltérjen Isten alapelveitől. **Isten azt akarja, hogy a világ lássa: lehetséges azokkal az alapelvekkel összhangban intézni ügyeket, amelyek Isten jellemének a bélyegét viselik magukon, úgy, amint Ő kinyilatkoztatta magát Jézusban...**

Semmilyen eltérés nem történhet az Ő alapelveitől, nem

szabad világi elveket behozni az ügyek intézését illetően. Semmilyen világi szokást vagy gyakorlatot nem szabad alkalmazni Isten népe között, amely arra rendeltetett, hogy Krisztust képviselje és kövesse. Ha Isten hatalma nyilatkozik meg az egyházban, és nyilvánvaló, hogy azok, akik az ügyeket intézik, a Szentlélek vezetése alatt állnak, akkor érezhetjük biztonságosnak és fogadhatjuk el, amit Isten nevében, Ővele összhangban mondanak. Mindenkor tudnunk kell, hogy az élő Isten Igéjének alapelvei irányítanak minket.”

„Mindenki építsen tiszta, nemes, becsületes tettek által. Munkájának eredménye arányos épület, szépséges templom lesz, amelyet Isten és ember tisztel.”

„Gondosan mérlegeljük, milyen tevékenységbe fogunk. Áldást jelent-e majd az emberek számára? Isten nem csupán azért bízott ránk munkát, hogy lekössük magunkat, hanem hogy nevének szerezzen dicsőséget. Sokan szorgosan sürögnek-forognak – csupa fát, szalmát, polyvát gyűjtve. De ez elemésződik... Sokan látják majd, hogy az idejüket és figyelmüket lekötő munka elpusztul... s maguk is csak mintegy tűzből kikapottan menekülnek meg.”

„Isten a legragyogóbb szolgálatot vagy tehetséget sem fogadhatja el másképpen, csak úgy, ha kapcsolatban áll az élő alapzattal, ha arra épül. Mert egyedül ez ad értéket a képességnek, ez emeli azt Istenért végzett szolgálattá.” (Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 193. o.; 153. sz. kézirat, 1903; 49. sz. kézirat, 1898; A megváltás története, 80. o.)

4 Hol találkozunk az „élő, gyógyító víz” jelképével a Szentírásban? Mit jelképez Ezékiel látomásában az, hogy vízforrás buzog ki a templom küszöbe alól? Mi a mondanivalója annak, hogy az angyal mérte a víz bőségét, mélyülését a próféta látomásában?

Jer. 2:13 „Elhagytak engem, az élő vizek forrását...”

Ésa. 12:2-3 „Ímé, Isten az én szabadítóm! Bízom és nem félek, mert erősségem és énekem az Úr, az Úr, és lőn nékem szabadítóm! S örömmel meritetek vizet a Szabadító kútfejből.”

Jn. 4:14 „Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik, hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne...”

Jn. 7:37-38 „Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállt Jézus és kiáltott, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék. **Aki hisz énbenem, amint az Írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.**”

Ezék. 47:1-6/a, 8 „Visszatérített engem a ház ajtajához, és ímé víz jött ki a ház küszöbe alól napkelet felé... és a víz aláfolyt a ház jobb oldala alól az oltártól délre. Majd kivitt engem az északi kapu útján, elhordozott engem a kívül való úton a külső kapuhoz, mely napkeletre néz, és ímé **a víz ott forrott ki a jobb oldal alól.** Mikor kiment az a férfiú napkelet felé, mérőszinórral a kezében, mért ezer singet, és átvitt engem a vízen: **a víz bokáig ért.** Mért ismét ezret, és átvitt engem a vízen: **a víz pedig térdig ért.** Mért ismét ezret, és átvitt engem: **a víz derékig ért.** Mért még ezret, s volt ott olyan folyó, hogy át nem mehettem rajta, mert **magas volt a víz, megúszni való,** mely meg nem lábolható... Ekkor mondta nékem: Láttad-e, embernek fia?... Ez a víz a keleti tájakra foly ki, és a lapályra megy alá, majd **a tengerbe megy be, a tengerbe szakad és meggyógyul a víz.**”

.....

.....

.....

„Csodálatos munka az, melyet az Úr gyülekezetével akar végeztetni, hogy neve megdicsőüljön. Ezt a munkát Ezékiel próféta látomása ábrázolja, az »áldást hozó víz« (47. fej.) jelképe által.”

„Az áldás világra árasztásában Isten minden munkatársa részt vesz, akinek a szívében Krisztus él, mindenki, aki

a világ elé tárja Isten szeretetét. Egész lényéből a lelki élet árja buzog elő, amikor Üdvözítőjétől áldásokat nyer, hogy továbbítsa... Isten Lelke szolgálain keresztül árasztja a bűntől beteg, szenvedő emberiségre a hatalmas gyógyító erőt, amely testre is lélekre is hat. A kútforrás vize gyógyító hatású. Meggyógyítja mind a testi, mind a lelki nyomorékokat. Ebből a forrásból folyik Ezékiel látomásának hatalmas folyója... **Isten a gyógyítás és az élet ilyen folyóinak szánta kórházainkat**, amikor hatalma azokon keresztül nyilvánul meg.”

„A világ módszere az, hogy pompával, fitogtatással és kérdéssel kezdik a munkát, de mindez semmivé válik. Isten útja az, hogy kis dolgokat tesz meg az igazság és az igaz tettek diadalának kezdetévé. Ezért senki ne ujjongjon a nagyszabású kezdet miatt, és senkit ne csüggyessen el a látszólagos gyengeség. Isten a gazdagság, bőség és hatalom a népe számára, ha a láthatatlan dolgokra tekintenek. Ha követjük Isten utasításait, a biztonság és igaz eredményesség ösvényét választjuk... **Isten terve az, hogy a jótettek folyói a mélység áramlataihoz hasonlóan örökké körbe-körbe folyjanak**, s mindig visszatérjenek forrásukhoz. A keresztény hittérítés hatalma ebben a törvényben rejlik.”

„Munkánkat – amikor elkezdtük – kicsiny, igen kicsiny csermelynek mutatták be nekem. Isten Ezékiel prófétának megmutatta a vizet, amely »kibuggyan a ház küszöbe alól napkelet felé, az oltártól délre«. Olvassátok el Ezékiel könyve 47. fejezetét! Különösen figyeljétek meg a 8. verset. »Mondta nekem: Ez a víz a keleti tájakra folyik ki, a laposra, sivatagokba megy alá, és a tengerbe megy be, a tengerbe szakad, és meggyógyul a víz.« Velem is azt közölték, hogy munkánk keletre és nyugatra terjed, a tenger szigeteire, s a világ minden részére.” (Az apostolok története, Isten terve egyházával c. fejezetből; Bizonyágtételek VI., 227–228. o.; Bizonyágtételek VII., 120., 118., 119. o.; Bizonyágtételek VII., A kiadóváltatok egymáshoz való viszonya c. fejezetből)

5 Mire hívta fel ezután a próféta figyelmét az angyal az élő, gyógyító folyamat illetően? Milyen ismert bibliai jelképek segítenek megérteni az itt elének tároló ábrázolás mondanivalóját?

Ezék. 47:6/b-12 „Visszavezetett engem a folyó partján. Mikor visszatértem, ímé, a folyó partján igen sok fa volt mindkét felől. Mondta nékem: ...Minden élő állat, amely nyüzsög, valahova e folyam bemegegy, élni fog, a halaknak nagy bőségük lesz, mert ez a víz bement oda, és azok meggyógyulnak. **Él minden, valahova e folyó bement.** És lesz, hogy halászok állanak rajta Engeditől Énegláimig, varsák kivetőhelye lesz, nemük szerint lesznek benne a halak, mint a nagy tenger halai, nagy bőséggel. Mocsarai és tócsái pedig nem gyógyulnak meg, só helyei lesznek. És a folyó mellett, mindkét parton mindenféle ennivaló gyümölcsfa neveddik fel, leveleik el nem hervadnak, gyümölcsök el nem fogynak, havonként új meg új gyümölcsöt teremnek, mert vizük onnét a szenthelyből folyik ki, és gyümölcsük eledelre és leveleik orvosságra valók.”

A gyümölcs, illetve a gyümölcstermés jelképe az Írásban:

Zsolt. 1:1-3 „Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül. Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az Ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal. **Olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, amely idejekorán megadja gyümölcsét,** levele nem hervad el, és minden munkájában jó szerencsés lesz.”

Jer. 17:7-8 „Áldott az a férfi, aki az Úrban bíz, és akinek bizodalma az Úr. Mert olyanná lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyó felé bocsátja gyökereit, és nem fél, ha hőség következik, s a levele zöld marad, és a száraz esztendőben nem retteg, sem a **gyümölcsözéstől meg nem szűnik.**”

Jn. 15:8 „Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy

sok gyümölcsöt teremjeteK, és legyetek nékem tanítványaim.”

Gal. 5:22 „*De a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.*”

A halász, illetve a halászat jelképe az Írásban:

Mk. 1:16–17 „*Mikor pedig Galilea tengere mellett járt, látá Simont és Andrást, annak testvérét, amint a tengerbe hálót vetének, mert halászok valának. És monda nékik Jézus: Kövessetek engem, és én azt mívelem, hogy embereket halásszatok.*”

.....

.....

.....

Az élő, munkálkodó egyház gyönyörű szép ábrázolását fedezhetjük fel tehát Ezékiel próféta látomásában. A folyó partján gyümölcsöt termő fák, a vízben halak és munkálkodó halászok sokasága. Csak azokban a mocsarakban és tócsákban hal ki az élet, ahol megáll a víz, amelyek nem veszik át a kútfőből származó friss vizet, és nem adják tovább.

Vágyakozunk-e ilyen egyházzá lenni, ahol megszentelt hívők és szorgos munkások sokaságával találkozhatunk, s amely folyvást szaporodik üdvözülendőkkel, és egy áradó, erőteljes, életet és gyógyulást hozó folyamhoz hasonlít? Ilyenné válhatunk, ha minden tekintetben követjük a mennyei mintát és mércéket! Ennek következtében ugyanis az Úr jelenléte lesz közöttünk, Szentleke és angyalai munkálkodnak együtt velünk. Világossá teszi ez a látomás, **hogy gyógyító erőt csak az az egyház, az a keresztyén szolgálat közvetít, amelyet a „szenthelyből eredő forrás” táplál.**

6 Hogyan mutatja be az Úr az Újszövetségben is az eszményi egyházat? Mi az eredményesség titka az újszövetségi igék szerint is?

Ef. 4:11–12, 15–16 „Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul. A szentek tökéletesítése céljából, szolgálat munkájára, Krisztus testének építésére... Az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva **növekedjünk Abban, aki a fej, a Krisztusban.** Akiből az egész test, szép renddel egyberaktván és egybeszerkesztetvén az Ő segítségének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a test növekedését a maga fölépítésére, szeretetben.”

Jel. 2:1; 1:19–20 „Az efézusbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezeket mondja az, **aki jobb kezében tartja a hét csillagot, aki jár a hét arany gyertyatartó között...** Írd meg, amiket láttál, amik vannak és amik ezek után lesznek. A hét csillag titkát, amelyet láttál az én jobb kezemben, és a hét arany gyertyatartóét. A hét csillag a hét gyülekezet angyala, és amely hét gyertyatartót láttál, az a hét gyülekezet.”

.....
.....
.....

„Krisztus szerette egyházát, és önmagát adta érte. Az egyházat az Ő vérén vásárolta meg. Isten Fiát látjuk a hét arany gyertyatartó között járni, Jézus maga adja az olajat az égő lámpáknak, Ő gyújtja meg a lángot. »Benne élet volt, és ez az élet volt az emberek világossága.« Egyetlen gyertyatartó, egyetlen gyülekezet sem világít magától. Minden világosság Krisztustól árad... Nincs, nem lehet fénye a gyülekezetnek, ha nem árasztja szét azt a dicsőséget, amelyet Isten trónjáról nyer.”

„Az apostolok a biztos fundamentumra építettek, az örök

Sziklára. Erre az alapra helyezték azokat a köveket, amelyeket a világ bányáiból vájtak ki. Az építők azonban nem munkálkodhattak zavartalanul, Krisztus ellenségei rendkívül megnehezítették munkájukat. Harcolniuk kellett azok vakbuzgósága, babonái, előítéletei és gyűlölete ellen, akik az ingatag alapra építettek... Királyok és kormányzók, papok és főemberek igyekeztek lerombolni Isten templomát. Azonban Isten hűséges emberei folytatták a munkát... Az épület készült, szépen és arányosan... A legkiválóbb építők közül azonban egyik a másik után esett el az ellenség keze által. Istvánt megkövezték, Jakabot fegyverrel ölték meg. Pált lefejezték. Pétert megfeszítették, Jánost száműzték. Mindennek ellenére a gyülekezet növekedett... Az igazság ellensége mindent elkövetett, hogy akadályozza a mű építését, amelyet Isten az építőmestereire bízott. Az Úr azonban »nem hagyta magát tanúbizonyság nélkül«. **Az apostoli korszak óta napjainkig sohasem szünetelt Isten templomának építése.** Visszapillanthatunk a letűnt évszázadokra, és láthatjuk, hogy az épület élő kövei fényesen világítottak a tévelygés és babona sötétségén át... **E templom építésében része volt Pálnak, a többi apostolnak, valamint az összes, azóta élt igazaknak. De az épület még mindig nincs kész. Ránk, akik most, ebben a korszakban élünk, nagy feladat vár. Az alapzatra olyan anyagot kell helyeznünk, amely kiállja a tűzpróbát...**

Krisztus szent kötelességet bízott egyházára: valamennyi tagja legyen Isten élő közvetítőeszköze, amelyen keresztül eljuttatja a világnak kegyelmének kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát... Ha minden parancsolatát teljesíti az egyház, és hű marad Hozzá, akkor az isteni kegyelem bősége árad rá. Ha engedelmesen kitart Ura mellett, ha tiszteli Izrael Istenét, a pokol kapui sem vehetnek rajta diadalmat... Ha a gyülekezet magára ölténé Krisztus igazságát és szentségét, ha mellőzne minden közösséget a világgal, akkor fénylő és dicső nap hajnala virradna rá. Az egyház Istentől nyert ígéretei örök időkre szólnak... Az igazság elhalad azok mellett, akik megvetik és elutasítják, de végül diadalt arat. Ha időnként látszólag feltartóztatták is, haladását nem akadályozhatták meg. Ha Isten üzenete ellenál-

lásba ütközik, fokozott erővel ruházza fel, hogy befolyása annál nagyobb legyen. Hatalmat ad neki, amely a legerősebb korlátokat is ledönti, és minden akadályon át diadalmaskodik... Hitben ott állhatunk az örök város küszöbén, hallhatjuk a szívélyes üdvözlést, amely azoknak szól, akik e földi életben Krisztus munkatársai voltak, s kitüntetésnek vették, hogy Őérte szenvedhettek.”

„Isten művét nem emberi hatalom alapította, és emberi erő képtelen megsemmisíteni. Akik a nehézségekkel és ellenállással szemben is előreviszik a munkát, azoknak Isten a szent angyalok állandó vezetését és oltalmát nyújtja. **Isten földi munkája soha meg nem szűnik, lelki templomának építése meg nem áll, amíg a templom el nem készül, míg elő nem hozzák a csúcskövet e kiáltással: Áldás, áldás reá! (Zak. 4:7)**” (1/a kézirat, 1890; Az apostolok története, A diadalmas egyház c. fejezetből, 484–487. o.; Bizonyágtételek VII., 118–119. o.)

Az egyházra vonatkozó „mennyei mércék” és az adventmozgalom

1 Hogyan viszonyultak a h. n. adventisták közül sokan az egyházszerzés és bármiféle egyházi rend kialakításának a kérdéséhez kezdetben? Mi volt ennek az oka? Milyen következtetést vontak le a második angyali üzenetből?

Jel. 14:8/a *„Más angyal követte azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város!”*

.....

.....

A Miller-mozgalom – amelynek a nagy csalódás után is tartó hívőiből lettek az első h. n. adventisták – nem szerveződött egyházzá. Az Úr közeli eljövetelére várakozva semmi szükségét nem látták ennek. Ezenkívül, amikor kezdték kizárni őket a különböző egyházakból, rossz tapasztalatokat szereztek az egyházszerzésekkel kapcsolatban. (Lásd pl. családjának kizárását a methodista egyházból Ellen G. White életrajzában.) Ebben az időben tárult fel előttük a második angyali üzenet értelme is. Úgy látták, hogy Babilon egyházainak elesése emberi mintájú szervezetükben és annak következményeiben is megmutatkozik. Ilyen aggodalmak merültek fel, amikor – mintegy másfél évtizeddel a nagy csalódás, és több mint tíz évvel a h. n. adventista hitelvek megszilárdulása (1848) után – időszerűvé vált, hogy az adventhívők mindjobban szaporodó csoportjai valamiféle szerveződésbe tömörüljenek:

„1861. augusztus 3-án megmutatták nekem, hogy néhá-

nyan attól félnek, gyülekezetük Babilonná válna, ha egyházszervezetet hoznának létre... A szervezetté válás kérdése körüli nyugtalanság felszínre hozta az igazságot hirdető lelkészek erkölcsi bátorságának nagy hiányát is. Néhányan, akik hittek a szervezés helyességében, nem álltak ki mellette bátran... Félték a kárhoztatástól és az ellenkezéstől... Némely lelkész tekintélye az egyházszervezet ellen hatott, annak ellenére, hogy helyeselték azt. Attól félték, hogy elveszítik tekintélyüket.” (Bizonyágtételek I., 256–257. o.)

2 Mit ismertek fel azonban a mozgalom úttörői, lelki vezetői? Mit láthatunk Isten műveit szemlélve a természetben? Milyen volt az őszövetségi nép tábora, vallási életük szervezettsége?

Zsolt. 104:24/a „Mily számtalanok a te műveid, Uram! Mindazokat bölcsen alkottad meg...”

IV. Móz. 24:5 (vö. IV. Móz. 2. fejezet) „Mily szépek a te sátoraid, óh Jákób! A te hajlékaid, óh Izrael!”

I. Kir. 10:4–5 „Amikor látta Séba királyné asszonya Salamonnak minden bölcsességét, és a házat, amelyet épített, és az ő asztalának étkeit, és szolgálóinak lakásait, és szolgálói udvarlásának módját, és azok öltözetét, és pohárszékeit, és az ő áldozatát, amellyel az Úrnak házában áldozott, a lélegzete is elállott.”

.....

.....

.....

„Izrael kormányzását a legalaposabb szervezettség jellemezte, amely egyszerűségében és tökéletességében egyaránt csodálatra méltó volt... Isten állt a kormányzás középpontjában, ő volt Izrael legfőbb hatósága és uralkodója. Az Isten által rendelt látható vezető Mózes volt, akinek az Ő nevében kellett a törvényeket végrehajtani. Később a törzsek véneiből hetventagú tanácsot választottak, hogy segédkezzen

Mózesnek az általános kormányzati ügyekben. Azután a papok következtek, akik Isten tanácsát kérték ki a szentélyben. A törzsek fölött vezetők vagy fejedelmek rendelkeztek. Ezek alatt voltak »az ezredesek, századosok, ötvenedések és tizedesek«, és végül a különleges kötelességek teljesítésére rendelt tisztviselők. A héber tábor pontos rend szerint helyezkedett el. Három nagy csoportra osztották, s a központban állt a szentély, a láthatatlan király székhelye. Körülötte foglaltak helyet a papok és lévíták, mögöttük pedig a többi törzs táborozott.”

„Minthogy tagjaink száma növekedett, nyilvánvalóvá vált, hogy szervezetség nélkül zavarok mutatkoznának, s a művet nem tudnánk sikeresen vezetni. A lelkészkar eltartása, az egyház és a lelkészkar megóvása a méltatlan tagoktól, majd pedig az egyház vagyonának biztosítása, az igazság sajtó útján való közlése, s egyéb okok miatt a szervezetséget nem nélkülözhattük... **Komoly imában fordultunk az Úrhoz, hogy akarátát megérthessük,** s Szentlelke világosságot is adott, nevezetesen, hogy az egyházban rendnek és nagy fegyelemnek kell lennie. Tehát a szervezetség lényeges. Isten minden művében, mindenütt az egész világ-egyetemben rendszer és rend uralkodik. **A mennyi törvénye: a rend, ez legyen Isten népének törvénye is a Földön...**

Az angyalok összhangban munkálkodnak. Minden tevékenységüket tökéletes rend jellemzi. Minél jobban utánozzuk az angyalseregek összhangját és rendjét, annál eredményesebben végzik munkájukat e mennyei lények érdekünkben, javunkra. Ha nem látjuk be az összhang, az összhangzó tevékenység szükségességét, ha rendetlenek, fegyelmezetlenek és szervezetlenek vagyunk ügyvitelünkben, akkor az angyalok, akik alaposan szervezettek és tökéletes rendben működnek, nem munkálkodhatnak eredményesen érdekünkben. Szomorúan fordulnak el tőlünk, mert Isten nem hatalmazta fel őket arra, hogy a zűrzavart, a széthúzást és a szervezetlenséget sikerrel koronázzák... Ezek a mennyei hírnökök soha nem ismerhetik el a szabálytalanságot, szervezetlenséget, rendetlenséget.” (Pátriárkák és próféták, 398–399. o.; Bizony-ságtételek a prédikátoroknak, 11–13. o.)

3 Milyen volt az a szervezeti rend, amelyet kezdetben létrehoztak? Mely igékben látták az evangéliumi szellemű egyházszervezet alapelveit az úttörők, mindelelőtt James White, aki a legtöbbet tette az egyházszervezet kialakításáért?

Mt. 23:8 „*Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.*”

I. Kor. 11:3/a „*Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfiúnak feje a Krisztus...*”

Jn. 10:27 „*Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem.*”

I. Pt. 5:1–6 „*A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs, a Krisztus szenvedésének tanúja, és megjelenendő dicsőségének részese: legeltessétek Isten köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömet, sem nem rút nyereszkeségből, hanem jóindulattal. Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példaképei a nyájnak. És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadatlan koronáját. Hasonlatosképpen ti ifjabbak, engedelmeskedjétek a véneknek, mindnyájan pedig egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.*”

.....

.....

.....

James White *Szervezet és fegyelem* c. cikkéből idézzük a következőket:

„A különböző vallásfelekezetek szervezési formái és egyházvezetési modelljei bizonyítják, hogy az egyházszervezet

formája és az egyházfegyelem olyan témák, amelyekben nagy és jó emberek véleménye egymástól különbözött. Ezért szükséges, hogy ezeket a kérdéseket, amelyek oly nagy mértékben befolyásolják az egyház jólétét, a Biblia, különösképpen az Újszövetség útmutatásai döntsék el...

Az, hogy az egyházon belül szükséges a rend, nemcsak az apostolok kijelentéseiből és Apostolok cselekedetei feljegyzéseiből derül ki, hanem az Ószövetségben található, szervezetre és rendre vonatkozó fontos kijelentésekből is. Szervezettség, alapos rend volt jellemző az ószövetségi egyházra. Isten mindenkor ugyanaz. Isten Fia evangéliumának szabadsága nem lazaságból és zavarból áll, nem így nyilatkozik meg.

Pál apostol és Péter apostol határozottan beszélnek leveleikben az egyházi tisztségviselőkről és kötelességeikről. Az Újszövetség egyértelműen meghatározza Krisztus viszonyát szolgálóihoz és egyházához, ezenkívül pedig a szolgálattevők helyes viszonyát is az egyházhoz és egymáshoz... Az ószövetségi rendszerről szóló feljegyzések és az újszövetségi rendszerre vonatkozó apostoli kijelentések által rendelkezésére áll a keresztény egyháznak minden, amit csak az Örökéval bölcsesség szükségesnek látott megadni a szervezeti kérdéseket illetően.

Krisztus viszonyát szolgálóihoz és az egyházhoz így határozza meg az Úr: *»Egy a ti Mesteretek, a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.«* (Mt. 23:8) *»Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfiúnak feje a Krisztus.«* (I. Kor. 11:3) Krisztus mindenkinek a nagy pásztora, miközben szolgálói az alpásztorok...

A szervezet létrehozásának szándéka tulajdonképpen abban áll, hogy egységet biztosítson a cselekvésben, és védjen a csalóktól. Soha nem az volt a célja, hogy ostorként engedelmséget kényszerítsen ki, hanem sokkal inkább az, hogy védelmezze Isten népét. Krisztus nem hajtja, hanem hívja népét. »Az én juhaim hallják az én szótmat, és én ismerem őket, és ők követnek engem.« (Jn. 10:27) A mi Fejünk, Fejedelmünk vezet minket az úton, és szólítja népét, hogy kövesse Őt.

Emberi hitvallások nem képesek egységet alkotni. Egy-

házi hatalom nem képes az egyházat egy testté alakítani. Krisztusnak soha nem az volt a szándéka, hogy az emberi értelem más emberi értelem befolyása alatt formálódjék az örök életre. *»Minden férfiúnak feje a Krisztus«* – az Ő munkája az, hogy vezessen, formáljon, hogy saját képmását ki-formálja az örökkévaló dicsőség örökösének életében. Bármennyire fontos a szervezet az egyház védelmére, soha nem tölthet be olyan szerepet, hogy a tanítványokat a Mester kezéből kivége... Azok, akik a h. n. adventisták szervezeti rendjét előterjesztették, azon fáradoztak, hogy **amennyire lehetséges, az Újszövetség egyszerűségét érvényesítsék.** Minél inkább jelen van az evangélium lelkülete, annál egyszerűbb és annál hatékonyabb ez a rendszer.

Tanácskozhatnak az országok területi bizottságai egyes szolgálattelvők munkáját illetően, hogy azok itt vagy amott dolgozzanak, de soha nem diktálhatnak. Az a szolgálattelvő, aki utasításokért folyamodik a generálkonferencia bizottságához és rá támaszkodik, elengedi Krisztus kezét. Az a bizottság, amely a saját kezébe ragadja a munkát, hogy meghatározza, hol dolgozzanak Krisztus követői, félelmetes felelősséget vesz magára. *»Egy a ti Mesteretek, a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.«* (Mt. 23:8) **Bárcsak Isten megőrizné szervezetünket és egyházi rendünket eredeti egyszerűségében és hatékonyságában!** (*Review and Herald*, 1881. jan. 4.)

Fontos, hogy helyesen értsük, és semmiképpen ne félre-értsük a fenti gondolatokat. Nem arról van szó, hogy mindenki a saját, egyéni belátása szerint azt cselekedjék Isten egyházában, ami neki tetszik. Világosan olvassuk a Szentírásban, hogy *„Isten rendelt az egyházban némelyeket apostolokul, prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul Krisztus testének építésére.”* (Ef. 4:11) Isten tehát maga akar embereket felhasználni műve igazgatására. Az Ő akarata a mennyei elvek szerint működő egyházszervezet. Jól figyeljük meg, hogy a *„diktálás”, az „utasítás”, az „előírás”* az, amit kárhoznak a fenti sorok és Ellen G. White sok-sok bizonyágtétele is.

Az olyan egyházszervezet és emberi vezetés veszélyéről van szó, amikor az emberi tekintély Krisztustól, az egyház

fejétől függetlenül, vagy akár az Ő elveivel ellentétesen érvényesíti a maga „hatalmát”. Az ilyen vezetés engedelmességet követel Isten, illetve az egyház tekintélyére hivatkozva, miközben Isten akaratát és a személyes lelkiismereti meggyőződés jogait egyaránt figyelmen kívül hagyja. Isten művének „egyszerűsége” azt jelenti – amint az idézetben ez előzőleg olvasható is –, hogy az egyházban az újszövetségi iránymutatás szerinti egyszerű és hatékony szervezetre van szükség. Olyan ez a szervezet, olyan egyszerűen, célszerűen és mintegy „hangtalanul” működik, mint az élőlények Isten által teremtett csodálatos szervezete. Az igei elvek szerinti egyházszervezetnek, vagy egyházvezetésnek nincs külön „hangja” vagy akarata, amely eltérne Krisztus hangjától és akaratától. Az óvás az ember alkotta, túlbonyolított, merev, jogszerű szabályrendszer érvényesítő, és emberi vezetői tekintélyre épülő, továbbá hatalmi szóval engedelmeséget követelő szervezeti formákra vonatkozik.

4 Mikor kezdődött – szinte észrevétlenül – egy negatív irányú átalakulás az adventműben, ami azután a szervezetre is kihatott? Mi volt a lényege ennek a változásnak?

Jel. 3:17/a *„Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok és meggazdagodtam, semmire nincs szükségem...”*

.....

.....

1904-ben írta Ellen G. White: *„Az utóbbi húsz év folyamán egy finom, ravasz, szentségtelen befolyás arra készítette embereket, hogy emberekre tekintsenek, emberekhez ragaszkodjanak, s hogy elhanyagolják mennyei Társukat. Sokan elfordultak Krisztustól. Nem értékelték kellőképpen azt az Egyetlent, aki kijelentette: »Ímé, én tiveletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.«”* (Review and Herald, 1904. febr. 18.)

Az 1880-as, 90-es években az adventmisszió új földrészekben és országokban alapozódott meg. Egészségügyi és ne-

velési intézmények épültek ki. A nagyarányú, gyors fejlődés azonban veszélyeket is rejtett magában.

*„Ne felejtjük el, hogy a fokozott tevékenységben, ha eredményesen végezzük, veszély rejlik: **emberi tervekben és módszerekben bízunk.** Elhanyagoljuk az imát, s nem gyakoroljuk hitünket.”*

*„Nem ismertük fel a lelki dolgokat. **A látszatot és a szervezetet magasztaltuk, mintha azokban erő rejlene,** míg az őszinte jóságra, nemes kegyességre, a szív megszentelődésére csak másodsorban gondoltunk. Amit az első helyre kellett volna tennünk, utolsónak hagytuk, s nem tartottuk fontosnak.”*

„Az Úr megmutatta nekem, hogy öntelt lelkület áramlott be a szombatünneplők soraiba... Világi bölcsesség vette át fokozatosan a mennyei bölcsesség helyét. Emberek emberekbe vetették, vetik a bizalmukat. Külsőség és szertartásosság veszi át a valódi istenfélelem helyét. Sokakból csaknem teljesen kihalt a szeretet... Akik nagyra tartották képességeiket, azok a munka egyszerűsége, az őszinte odaadás fölébe helyezték magukat.” (Review and Herald, 1893. VII. 4.; 1894. II. 27.; 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk I., 314. o.)

Az egyre inkább megnyilatkozó laodiceai gondolkodás-
mód és lelki hanyatlás gyógyszeréként Isten a hit általi megigazulás evangéliumát szólaltatta meg hatalmasan az 1888-as, Minneapolisban tartott generálkonferenciái ülés-
szakon. Két fiatal igehirdető A. T. Jones és E. J. Waggoner képviselték ezt az üzenetet, s Ellen G. White teljes erővel és teljes szívvel támogatta őket. Ellen G. White úgy nyilatkozott, hogy *„szíve minden rezdülése áment mondott”* (V. sz. kézirata, 1889) a hit általi megigazulásnak arra a bemutatására, amely ezen az ülészen a prédikátori kar és a küldöttek elé tárult.

Az „első szeretet elhagyása”, az élő Isten helyett embe-
rekre támaszkodó, emberi vezetésben bizakodó lelki magatartás vezetett oda, hogy az 1888-as, minneapolis generál-
konferencián a vezetők és a prédikátori kar többsége elvetette a hit általi megigazulás mennyből érkezett üzenetét, amely megújulást hozhatott volna, és amely Isten terve szerint a „hangos kiáltás kezdetének” szerepét töltötte volna

be, a késői eső áldásának befogadására készítette volna fel a hívó maradékot.

„Fiatalabb munkásaink idősebb testvéreikre tekintenek, s mert látják, hogy nem fogadják el az üzenetet, hanem úgy kezelik, mintha semmilyen jelentősége sem lenne, ez arra készíti őket... hogy visszautasítsák a világosságot. Ezek az emberek, akik visszautasítják az igazságot, meggátolják, hogy a világosság eljuthasson a néphez.”

„Az Úr üzenetet küldött, hogy népét bűnbánatra ébreszesse, s arra készítse, hogy »előbbi cselekedeteit cselekedje«, ám hogyan fogadták üzenetét? Míg néhányan megszülettek, mások megvetették az üzenetet és hírnökeit is. Lelkileg halott – az alázatosság és a gyermeki hit híján lévő – állapotukban a hit mechanikus, formai vallástétele foglalta el a szeretet és az odaszentelődés helyét. Folytatódjék-e a dolgok ilyen gyászos állapota? Kialudjék-e Isten szeretetének lámpása, egészen a teljes sötétségig?”

„Az ellenállás felszításával Sátánnak nagymértékben sikerült elzárnia népünket a Szentlélek különleges erejétől, amelyben pedig az Úr részesíteni kívánta volna őket. Az ellenség megakadályozta, hogy elnyerjék azt az eredményt biztosító hatalmat, amely az övék lehetett volna, és amely úgy kísértéte volna őket az igazság hirdetése közben világszerte, mint az apostolokat pünkösd napja után. Ellenálltak a világosságnak, amelynek az egész Földet be kell ragyognia dicsőségével. E cselekedetük által testvéreink visszatartották a világosságot a világtól is.” (Review and Herald, 1890. II. 18.; külön példány, 1890. XII. 23.; SM/Válogatott üzenetek I., 234–235. o.)

A legvégső, legsúlyosabb következményre így mutatott rá Ellen White: „Ha Sátán hatalma magába az Isten templomába is behatolhat, ha még ott is úgy tudja rendezni a dolgokat, ahogy neki a legjobban tetszik, akkor **az előkészület ideje hosszabbra fog nyúlni.**” (1888-as anyagok/Kiben bízhatunk? IV., 1525. o.)

5 Milyen veszélyes irányzatok jelentek meg a vezetésben 1888 után? Milyen intéseket közvetített Ellen White ezzel kapcsolatban?

Jel. 12:17 „Megharagudott azért a sárkány az aszszonyra, és elment, hogy hadakozzék az ő magvának maradékával,¹ Isten parancsolatainak megőrzőivel, akiknél van a Jézus Krisztus bizonyágtétele.”

.....

.....

Az idézett ige nem csupán a végső nagy ütközetre vonatkozik a nagy ellenség és Isten népe között, amely közvetlenül a kegyelemidő lezárta előtt fog megvalósulni, és amelyet a vasárnapünneplés kötelezővé tétele vált majd ki. Sátán keletkezésétől fogva szüntelenül támadja azt a mozgalmat, amelyet Isten azért hívott életre, hogy „utat készítsen” Jézus dicsőséges megjelenése számára. Érthető ez a szüntelen harc a maradék egyház ellen, hiszen Sátán uralmának a végét jelenti, és az ő megítéltetését hozza közel Jézus második adventje. Sátán műve volt a lelki büszkeség és az ezzel együtt járó hanyatlás munkálása az adventmozgalomban a 1880-as években, alattomos befolyása vezetett ahhoz, hogy a többség elvetette az 1888-as üzenetet. Miután teret nyert s eredményt ért el ezekkel, a továbbiakban még hatékonyabban támadta a közösséget.

A kialakult szomorú állapotok, a sokoldalú veszély miatt Ellen White igen sok bizonyágtételt küldött Battle Creekbe,² a mű akkori központjába, a minneapolis-i generálkonferencia ülésszak utáni időben, az 1890-es években Ausztráliából, ahol 1890–1900-ig tartózkodott.

Az egyik ok A. R. Henry és H. Lindsay pénzügyi vezetők tevékenysége volt (lásd az *1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?* III-IV. kötetében az ezzel kapcsolatos bizonyág-

¹ Pontosított fordítás szerint.

² Egyesült Államok, Michigan állam.

tételeket). C. Eldridge és F. Belden a Review and Herald kiadóhivatalánál önfelű, emberi ellenőrzést gyakoroltak a kiadandó, illetve terjesztendő műveket illetően (nekik, illetve róluk szóló bizonyágtételeket bőven lehet találni az *1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?* III-IV. kötetében). Például jó ideig visszatartották a *Nagy küzdelem* c. könyv terjesztését, mivel üzletpolitikai megfontolásból ők más könyv terjesztését látták jónak előnyben részesíteni. Ezenfelül olyan fizetést követeltek, amit hasonló beosztásban a világban fizettek. Végül kiléptek a munkából, mivel fizetésüket még mindig nem találták megfelelőnek, és üzleti vállalkozásba kezdtek Chicagóban.

További nehézségek származtak abból, hogy a generálkonferencia bizottságának tagjai közül többen – valamint számos lelkész – nem támogatták az egészségügyi reformot, dr. Kellog munkáját úgy, ahogyan kellett volna. Dr. Kellog személyes, karakterbeli hibái, valamint nagyra törő, központosító törekvései ugyancsak sokat ártottak, végül pedig súlyos válsághoz vezettek.

A mozgalom központjában érvényesülő veszélyes irányzatok nagymértékben akadályozták az előrehaladást a külföldi misszióterületeken. Ellen White közvetlenül tapasztalta ennek káros hatásait Ausztráliában, ahol ebben az időben folyt az alapozó munka. Írt arról, hogy az emberi irányítás, a helytelen pénzügyi elvek, a keresztényietlen eljárások következtében milyen kárt szenvedett a külmiszió ügye:

„Bárcsak mindegyikötök külföldön szolgálna egy ideig! Akkor meglátnátok, sokkal jobban megértenétek, mit jelent az önmegtágadás és az önfeláldozás... Sokkal felelősségteljesebben mondanátok ki az igent és a nemet... Ahol ti éltek, ott minden adott a munkához, s fogalmatok sincs a felmerülő nehézségekről, amikor valahol új mezőkön kezdenek dolgozni. Munkásokat bíztok meg a külföldi hittérítéssel, majd magukra hagyjátok őket, hogy boldoguljanak, ahogyan tudnak, miközben a mozgalom szívében azt képzelitek, valami nagyon fontosat kell elvégeznetek – amit pedig jobb lenne elvégeztetlennül hagynotok.” (1888-as anyagok/Kiben bízhatunk? IV., 1499. o.)

Ellen G. White így összegzi, milyen állapotok alakultak

ki a központban: „Némely vezető állást betöltő ember a saját szívére hallgatva halad előre... Nagyon komoly kérdés, hogy valaha is meg tudják-e majd különböztetni a mennyei elveket az emberek módszereitől és terveitől... Ahogyan a dolgok jelenleg Battle Creekben állnak, Isten munkáját lehetetlenség a helyes alapokon folytatni. Meddig tartanak még ezek az állapotok?... Ki érzi most már biztonságban magát, hogy tiszteletben tudná tartani a világtanács (a generálkonferencia bizottsága) hangját?!... Hol van, honnét fog jönni az a hang, amelyre a nép hallgathatna, tudva, hogy az igaz Pásztortól érkezik?” (1888-as anyagok/Kiben bízhatunk? IV., 1567–1568., 1582. o.)

6 Mi történt az 1901-es generálkonferenciái ülészakon, majd pedig azt követően?

.....

.....

.....

Ellen G. White 1900-ban visszatért az Egyesült Államokba, és az 1901-es világyűlés előtt találkozóra hívta a felelős vezetőket a Battle Creek-i főiskola könyvtárába, ahol fontos üzenetet közvetített részükre. Többek között ezeket mondta: „Isten azt kívánja, hogy munkája növekvő, terjedő, szélesedő hatalom legyen. Csakhogy a mű igazgatása egyre zavartabbá válik. Nem azért, mert bárki rosszat akar na tenni... hanem az elvek miatt, mert **az elvek helytelenek. Ezek az elvek annyira idegenek Isten elveihez képest, hogy az Úr nem tudja megáldani azokat, akik ezek szerint munkálkodnak.** Isten őrizzen minket, testvéreim, hogy ez a generálkonferenciái ülészak is úgy záruljon, mint a többi ülés a múltban, ugyanazzal a vezetéssel, ugyanazzal a hangnemmel, ugyanazzal a rendszerrel... »Isten tradíciói« az, amit mi követni akarunk. **A menny élő alapelveit akarjuk megtestesíteni életünkben...** Vágjuk most ki az önzés utolsó fonalát is, amelyet a munkába szőttetek.” (Kiben bízhatunk? IV., 1728–1729., 1733. o.)

Később, az 1901-es értekezlet előtt ezt mondta: **„Amire most szükségünk van, az az újjászervezés. Az alapoknál akarjuk elkezdni, és másféle elvre akarunk építeni.”** (*Kiben bízhatunk? IV.*, 1525. o.) Kijelentette azt is, hogy a szükséges változásokat már tizenöt évvel korábban végre kellett volna hajtani. Ezt mondta továbbá: **„Amire szükségünk van, az egy más gondolkodásmód elfogadása.”** (*Spalding–Magan Collection*, 164. o.)

Az ülésen Isten hatalma nyilatkozott meg, mert félretéve az előre elkészített programot, bizottságot állítottak fel, és azonnal hozzáfogtak a javasolt újjászervezés megvalósításához. Ekkor szervezték meg az uniókat és az osztályokat, s még más változásokat is foganatosítottak. Ellen G. White ezt írta a konferenciáról: *„Semmi sem lepett meg jobban életemben, mint a fordulat, ami ezen az összejövetelen bekövetkezett. Ez nem a mi munkánk. Isten vitte ezt véghez.”* (*Daily Bulletin*, 1901. ápr. 15., 228. o.)

Röviddel az 1901-es „nagy konferencia” után azonban, az 1903-as összejövetelen több dolgot „visszarendezték” az 1901-es javaslatokhoz képest. Mivel az 1888-as üzenet nem tudott igazán áttörni, az 1901-es örvendetes jó irányvétel sem maradt tartós, és nem vált teljessé az akkor megindított reformáció. Az 1909-es generálkonferenciának küldött üzenetből idézzük a következőket:³

„Szavam van mindenkire, aki azt hiszi, hogy ha Battle Creekben nyert nevelést, biztonságban van. Az Úr megsemmisítette két legnagyobb Battle Creek-i intézményünket, s figyelmeztetett bennünket. Szenteljünk figyelmet minden egyes szónak, amely Isten szájából származik... Az Üdvözítő sürgeti a tévelygőket, hogy tartsanak bűnbánatot. Akik megalázzák szívüket, s bevallják bűneiket, bocsánatot nyernek. Vétkeiket az Úr megbocsátja. De aki azt gondolja, hogy gyöngeséget árulna el, ha bevallaná bűneit, nem nyer bűnbocsánatot, nem látja Krisztust mint megmentőjét, ha-

³ Ezen a generálkonferencia ülésszakon Ellen G. White nem volt személyesen jelen, üzenetét 1909. május 30-án olvasták fel a világyűlés előtt.

nem folytatja vétkét, botlást botlásra halmoz, bűnt bűnhöz fűz. Mit tesz majd az ilyen ember, amikor könyveket nyitnak meg, s mindenkit a szerint ítélnék, ami a könyvekben található?...

E két szöveg [Jel. 6:12–17 és Jel. 7:9–17] két csoportot állít elénk. Az egyik csoport megengedte, hogy félrevezessék, s azok mellé állt, akikkel az Úr vitába száll. Félremagyarázták a hozzájuk küldött üzeneteket, s az önhittség ruháiba öltöztek. Szemükben nem volt gonosz a bűn. Igazságként hamisságot tanítottak, és sok lelket félrevezettek... A próbaidő még tart, s kiváltságunk, hogy megragadjuk a reménységet, amelyet az evangélium tár elénk. Tartsunk hát bűnbánatot, hagyjuk el bűneinket, hogy eltörölhessék azokat.” (Bizonyágtételek IX., 266–268. o.)

A későbbiekben – amint mindinkább jellemzővé vált és mélyült a „laodiceai állapot” – a szervezési reform biblikus szelleme és lényeges alapelvei szinte elfelejtődtek, eltemetődtek. A közösség szervezete – noha megőrzött egyes vonásokat az eredeti eszmékből – nagyrészt emberi tekintélynek és irányításnak alávetett szervezetté alakult át. **Az az eszmény, amelyet a biblikus alapelveknek megfelelően Ellen G. White bizonyágtételei vázoltak, tulajdonképpen sohasem valósult meg teljesen, nem érvényesült maradéktalanul és tartósan.**

7 Mindezek ellenére hogyan fejeződik majd be az adventmozgalom útkészítő munkája?

Jel. 18:1 *„Ezek után láttam más angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a Föld fénylett annak dicsőségétől.”*

Ésa. 49:17, 19, 22 *„Elősietségnek fiaid, rombolóid és pusztítóid eltávoznak belőled... Mert romjaid és pusztóságaid és elpusztult földed, mindez szűk lesz most a lakosságának, és messze távoznak elpusztítóid... Így szól az Úr Isten: Ímé fölemelem kezemet a népekhez, és előttük zászlómat felállatom, és elhozzák fiaidat ölkében, és leányaid vállukon hordoztatnak.”*

.....
.....
.....
„Az egyházra ragyogó, dicsőséges nap hajnala virrad, ha Krisztus igazságát magára öltve mehtagad minden közösséget a bűnnel... Ha emberek hitben megragadják az Ő erejét, akkor csodálatosan megváltoztatja a legreménytelenebb, legcsüggesztőbb helyzetet is, nevének dicsőségére.” (Pátriárkák és próféták, Elizeus szolgálatának záró szakasza c. fejezetből)

Emlékezzünk a Tapasztalatok és látomások c. könyv Rostálás című, nevezetes fejezetére, amely szerint a laodiceai üzenet megszívlelése „mély bűnbánatot” eredményez, és arra készíti azokat, akik elfogadják, hogy „a célt magasra tűzzék”. A „gondtalanok és közönyösök szembefordulnak ezzel, és ez idézi elő a rostálást Isten népe között”. Ezek az emberek azután el is tűntek a sorok közül az Úr szolgájának megmutatott látomás szerint, és „helyüket azonnal mások töltötték be, akik lelkesedéssel ragadták meg az igazságot”. Az így kialakult csapat „úgy mozgott, mint egy katonacsapat”, és kiáradt rájuk Isten Szentlelke.

Az első alapelv: az egyház élő feje Jézus Krisztus

1 Mi az egyház a Szentírás meghatározása szerint?

I. Kor. 1:2 „Az Isten gyülekezetének/egyházának, amely Korintusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek, mindazokkal egybe, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magukén és a miénken...”

Eféz. 4:15–16 „Az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban, akiből az egész test, szép renddel egyberakotván és egybeszerkesztetvén az Ő segedelmének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a test növekedését a maga fölépítésére, szeretetben.”

I. Pt. 2:5 „Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.”

Lk. 8:21 „[Jézus] pedig felelvén, mondta nékik: Az én anyám és az én atyámfiai ezek, akik az Isten beszédét hallgatják, és megcselekszik azt.”

A *gyülekezet*nek fordított szó – az elsőként idézett igében – az eredeti görög szövegben *ekklészia*, amelynek jelentése: kihívottak. A szó egyaránt jelölheti a kihívottak összességét, tehát az *egyházat*, avagy helyi csoportjukat, a *gyülekezetet*. Az Újszövetségben nincs két külön szó az egyház és a gyülekezet jelölésére. Ebből is kitűnik, hogy az egyház a Szentírás szerint mindig a hívő népet, a kihívottak gyülekezetét, avagy gyülekezeteinek összességét jelenti. Az egyház mindenekelőtt egy lelki valóság, „*lelki ház*”. Mindkét nevezetes hasonlat, amellyel a Biblia az egyházra utal – az „élő templom” és az „élő test” – egyaránt azt hangsúlyozza, hogy „*minden egyes tag*” értékes és fontos alkotóeleme az egyháznak.

„*Kezdetől fogva a hívő lelkek alkották Isten egyházát a Földön.*”

„*Istennek van egyháza. Ez nem egy nagy székesegyház, sem nem a különböző felekezetek. Az a nép ez, amely szereti Istent és megtartja parancsolatait. Ahol Krisztus jelen van – ha csupán néhány alázatos hívő között is –, ott van Jézus egyháza, mert csakis a Magasságos, a szent és örökévalóságban lakozó Isten jelenléte alkothatja az egyházat.*”

„*A földi egyház azokból áll, akik hűségesek és engedelmesek Isten iránt. Ők az »igazi sátor«, amelynek az Üdvözítő a szolgálattevője.*” (Az apostolok története, Isten terve egyházával c. fejezet; *Upward Looks*, 315. o.; *ST*, 1900. febr. 14.)

Az egyháznak ettől a biblikus fogalmától merőben eltér a római katolikus egyházfogalom, amely szerint az egyházat a klérus, tehát a papság és az egyházvezetés hierarchikus rendje alkotja. Az egyház tehát itt egyenlő az egyházszervezettel, az azt alkotó tisztviselői vagy vezetői réteggel, amint ezt a következő idézet is szemlélteti: „Nem kell két valóságnak tekintenünk a hierarchikus szervekkel ellátott társaságot és Krisztus misztikus testét, a látható gyülekezetet és a kegyelmi közösséget, a földi egyházat és a mennyei javakban bővelkedő egyházat: ezek emberi és isteni elemekből álló egyetlen összetett valóságot alkotnak... Ez az egyház ebben a világban mint alkotmányos és rendezett társaság, a katolikus egyházban áll fenn, vagyis a Péter utóda meg a vele közösségben élő püspökök által kormányzott

egyházban.” (A II. vatikáni zsinat *Lumen Gentium/Népek Világossága* c., egyházzól szóló konstitúciójából)

2 Ki az egyetlen, aki betöltheti a mértékadó tekintély és a legfőbb vezető szerepét a maradék egyházban?

I. Sám. 12:12 „Csak az Úr, a ti Istenetek a ti királyotok.”

Ésa. 33:22 „Mert az Úr a mi bíránk, az Úr a mi vezérünk, az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket!”

Mt. 23:8 „Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.”

Ef. 1:22 „Őt tette (az Atya) mindeneknek fölötte az anyaszentegyháznak fejévé.”

Ef. 4:11–12, 15 „Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul... a Krisztus testének építésére... Az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, **aki a fej, a Krisztusban.**”

.....

.....

.....

Az ószövetségi választott nép is tudta, hogy Istennel kötött szövetségük azt jelenti: egyedül Őt kell tekinteniük „*bírójuknak, vezérüknek és királyuknak*”. Jézus is félreérthetetlen szavakkal szólt arról, hogy akik szövetségre lépnek Ővele és a tanítványaivá lesznek, azok Őt kövessék, Néki engedelmeskedjenek.

„Az egyház Krisztusra alapozva épül, engedelmeskednie kell Krisztusnak mint fejének. **Nem függhet embertől, ember nem irányíthatja.** Sokak állítása szerint az egyházban betöltött bizalmi tisztségük feljogosítja őket arra, hogy előír-

ják, mit higgyenek és tegyenek mások. Ezt az igényt Isten nem szentesíti. »Mindnyájan testvérek vagytok« (Mt. 23:8) – jelenti ki a Megváltó. Mindenki ki van téve a kísértésnek, mindenki esendő, tévedhet. Nem bízhatjuk a vezetést véges elmére. A hit Sziklája Krisztus élő jelenléte az egyházban. A leggyöngébb is rábízhatja magát, és akik a legerősebbnek képzelik magukat, a leggyöngébbnek fognak bizonyulni, hacsak nem választják Krisztust erősségüknek.» (Jézus élete, 350. o.)

3 Mit foglal magában az igei kijelentés, hogy Krisztus az egyház feje?

Ef. 1:22–23 „(Az Atya) mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötté az anyaszentegyháznak fejévé, mely az Ő teste, teljessége Őnéki, **aki mindeneket betölt mindennel.**”

Ef. 3:16–17 „Adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy... megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben, hogy **lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben.**”

Mt. 28:20 „Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és **ímé én tiveletek vagyok mindennap, a világ végezetéig.**”

Jel. 2:1; 1:19–20 „Az efézusbeli gyülekezet angyalának ird meg: Ezeket mondja az, **aki az ő jobb kezében tartja a hét csillagot, aki jár a hét arany gyertyatartó között...** A hét csillag a hét gyülekezet angyala, és amely hét gyertyatartót láttál, az hét gyülekezet.”

Jn. 5:17 „Jézus pedig felelt nékik: **Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.**”

Jézus „mindeneket betölt mindennel”. Arra bátorít bennünket, hogy mint tanítványai bizalommal kérjünk Tőle,

mert Ő személyesen tölti be szükségleteinket, tanácsaival közvetlenül igazgatja az övéit. Mindennap velünk van a Szentlélek által, sőt bennünk kíván lakozni. Nem csupán az egyes személyekről gondoskodik így – jó pásztorként –, hanem tanítványai közösségéről is.

*„Krisztus jár az arany gyertyatartók között... Ez jelképezi gyülekezeteihez való viszonyulását. Állandó kapcsolatban van népével, ismeri valódi állapotát. Szemmel tartja, miként alakul belső életük, kegyességük, odaszentelődésük. Noha Ő a mennyei közbenjáró, mégis úgy látjuk Őt, mint aki földi gyülekezetei között jár-ke. Fáradhatatlan éberséggel, lankadatlan virrasztással figyel, nem halványul-e el, nem alszik-e ki valamelyik őrálló lángja... Állandó gondoskodása és fenntartó kegyelme az élet és a világosság forrása. Krisztust úgy is bemutatja a prófétikus ábrázolás, mint aki jobb kezében tartja a hét csillagot... Azt a csillagot, amely a Mindenható védelmét élvez, senki sem ragadhatja ki az ő kezéből. A menny csillagai is Isten ellenőrzése alatt állnak. Tőle származik világosságuk, Ő vezeti és irányítja mozgásukat. Ha ezt nem tenné, lehullanának. Ugyanez érvényes a gyülekezetek lelki vezetőivel kapcsolatban is: csupán eszközök az Ő kezében, és mindaz a jó, amit cselekszenek, az Ő hatalma által történik. Isten világossága ragyog általuk. Az Üdvözítőtől származik hatékonyságuk. **Ha feltekintenek Őrá, amiképpen Ő is feltekintett Atyjára, képesek lesznek munkáját végezni. Ha komolyan veszik, hogy Istentől függenek, dicsősége ragyogó fényét adja nekik, hogy azt a világra sugározzák.**” (Az apostolok története, 586–587. o.)*

Hajlamosak vagyunk úgy gondolni Jézusra is, az Atyára is, hogy lényegében távol vannak tőlünk. Hajlamosak vagyunk úgy vélekedni, hogy hinnünk kell a Krisztusra vonatkozó elméleti igazságokat, Őrá hivatkozva kell imádkoznunk, Őhöz kell bűnbocsánatért folyamodnunk, de a földi életünket – csakúgy, mint az egyház életét és munkáját – saját józan belátásunk szerint kell igazgatnunk, saját szorgos tevékenységünkkel kell fenntartanunk. Ha emlegetjük is azt, hogy Jézus az Atyával együtt szüntelenül munkálkodik, többnyire csak a világmindenség fenntartásában végzett

munkájukra gondolunk, nem pedig az egyes ember és az egyház hétköznapi életének apró kis mozzanataiban is megnyilatkozó isteni jelenlétre és munkálkodásra. A laodiceai üzenet szerint, bár gazdagok vagyunk a Jézusra vonatkozó elméleti ismeretekben, Ő mégis a szívünk ajtaján kívül áll (Jel. 3:20). Nem lakozik bennünk és közöttünk, mert nem igényeljük ezt, nem nyitjuk meg az ajtót előtte. Nagyrészt saját belátásunk szerint igazgatjuk életünket és az egyház ügyeit.

„Amikor szemtől szemben állunk Istennel, amikor úgy fogunk látni, ahogyan minket látnak, és úgy fogunk ismereni, ahogyan minket ismernek, akkor megtudjuk, mennyi terhet hordozott értünk Krisztus, és még mennyivel több terhet hordozott volna, ha gyermeki hittel Őhöz vittek volna gondjainkat.” (ST/Az Idők Jelei, 1906. dec. 12.; idézi: Az én életem ma, jan. 8.)

4 Miért antikrisztusi intézmény a római egyház? Milyen módon tölthet be antikrisztusi szerepet bármely más egyházszerkezet is?

II. Thessz. 2:4 *„Aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.”*

I. Jn. 2:22 *„Ki a hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy a Jézus a Krisztus? Ez az antikrisztus, aki tagadja az Atyát és a Fiút.”*

I. Jn. 4:3 *„Ha valamilyen lélek nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, nincsen az Istentől, és az az antikrisztus lelke, amelyről hallottátok, hogy eljön, és most e világban van már.”*

A római egyház nyíltan, teljes következetességgel képviseli a Krisztus-helyettesítés eszméjét. A pápát Krisztus egy-személyes helyettesének vallja („vicarius filii Dei” = „Isten fiának helytartója”), és felruházza mindazokkal a tulajdon-ságokkal (tévedhetetlenség; a világ tulajdonosa, ura stb.), amelyek Krisztust illetik meg.

„Egyedül Krisztus a közvetítő, és az üdvösség útja, Ő pe-dig számunkra jelenvalóvá az Ő testében lesz, amely az egyház... A püspökök kimagasló és szembeszökő módon **magának Krisztusnak a szerepét töltik be**, a Tanítóét, a Pásztorét, a Főpapét, és **az ő személyében járnak el...**

A kollégiumnak, vagyis a püspökök testületének csupán akkor van meg a maga sajátos tekintélye, ha hozzáértik a római pápát, Péter utódát, a főt, akinek primátusa, hatal-ma csorbíthatatlanul megmarad az összes pázstorok és hívek felett. A római pápának ugyanis tisztsége folytán – ő **Krisztus helyettese és az egész egyház feje** – teljes, legfelsőbb és egyetemes hatalma van az egyházon, és ezt mindig sza-badon gyakorolhatja...

A püspökök **Krisztus helyetteseiként** és követeiként kor-mányozzák a rájuk bízott részegyházakat, mégpedig **nem-csak tanáccsal, meggyőzéssel és jó példával, hanem tekin-téllyel és szent hatalommal...** Az áldozópapoknak nincs ugyan főpapi méltóságuk, és hatalmuk gyakorlásában függ-nek a püspököktől, mégis összeköti őket velük a papi méltóság... Szent tisztségüket főképp az eucharisztikus ün-neplésen (a miseáldozat bemutatásánál), vagyis a szent ál-dozati lakomán gyakorolják; itt **mintegy Krisztus személyé-ben tevékenykedve...** A hatalom rájuk eső részéhez mérten **Krisztusnak a pázstornak és főnek tisztét is gyakorolják.**

A római pápa és a püspökök mint valódi és **Krisztus te-kintélyével rendelkező** doktorok a rájuk bízott népnek tanítják a hitet... A pápa és a vele egységben lévő püspökök rendes és egyetemes tanítóhivatala tanítja a híveket az igaz-ságra, amiben **hinniük**, a szeretetre, amit **gyakorolniuk** és a boldogságra, amit **remélniük kell.** A **Krisztus tekintélyé-ben való részvétel legfelsőbb fokát a tévedhetetlenség ka-rizmája biztosítja.**” (A II. vatikáni zsinat egyházzról szóló dokumen-tumából, a *Lumen Gentium/Népek világossága* c. konstitúcióból)

A római egyház tehát maga nyilvánítja magát antikrisztusi hatalomnak nyilatkozataival, igényeivel. Az *antikrisztus* görög szó ugyanis Krisztusnak olyan ellenségére utal, aki úgy, azáltal ellensége a Megváltónak, hogy a helyére lép, helyette, a nevében cselekszik. (Az anti görög prepozíció egyaránt jelenti azt, hogy *helyett* és *ellen*. *Antipápnak* például csak olyan személy tekinthető, aki úgy ellensége a trónon ülő pápának, hogy pápának kiáltja ki magát. A kommunizmust helytelenül tekintették többen antikrisztusi hatalomnak, mert ellenségesen viseltetett ugyan a vallás és a kereszténység iránt, de nem igényelt magának Krisztus-helyettes szerepet, nem akart Krisztus nevében szólni és cselekedni.)

„Isten szava elleni magaviseletükkel a pápák a menny Istene fölé emelték magukat. A jövődőlés ezért nevezi a pápai hatalmat a bűn emberének. Sátán a bűn eredeti szerzője. A bűn embere az a hatalom, amely által Sátán megváltoztatja Isten bármelyik utasítását. A Sátán közvetlen irányítása alatt a pápai hatalom pontosan ezt műveli. Bár a pápaság fejénél állók azt vallják, hogy szeretik Istent, az Úr mégis mint gyűlölőire tekint rájuk. Az Isten parancsolataiba való beleavatkozás, s helyettük emberi hagyományok beiktatása: Sátán működési területe. Ez választja el a vallásos világot Istentől.” (126. kézirat, 1901; idézi: *A Te Igéd igazság*, 206. o.)

A pápaság számít tehát elsősorban antikrisztusi intézménynek. De más egyházak szervezetei, vezetői is megtagadják Krisztus egyházfői szerepét azáltal, hogy emberi irányítás alá vonják az egyházat, Krisztus egyedül legitim (törvényes, jogos) vezetése helyett, azáltal, hogy Krisztus és hívő népe, egyháza közé ékelődnek.

Ellen G. White számos intést közölt az Úr a maradék egyházában is megjelenő *„királyi hatalom”* ellen, amely Krisztus közvetlen vezetése helyére lép. E bizonyágtételek határozottan rámutatnak arra, hogy nem kevesebbet jelent ez, mint *„Róma nyomdokai”*-nak a követését. (Ez a címe egy szakasznak a *Bizonyágtételek a prédikátoroknak* c. kötetben.) Ilyenkor a hívők legszentebb érzelmeivel való visszaélés történik, mert arra készítetik őket, hogy az egyházi tekintély iránt viseltessenek olyan engedelmisséggel és fel-

tétlen bizalommal, amely egyedül Krisztust illeti meg. Az engedelmes hívők így – miközben azt hiszik, hogy Krisztusban bíznak és Őnéki engedelmeskednek – tévedő emberi tekintély és hatalom alá vettetnek.

„Előfordul, hogy ha valakit felelős vezetőnek neveznek ki, úgy gondolja, tekintélyes állása miatt hittestvéreinek kötelességük, hogy mielőtt valamit tennének, először engedélyt kérjenek tőle. Ez az állapot veszedelmes. Ugyanis **szemük előtt tévesztették az Isten népe közötti igazi vezető szerepét...** Istenre hoz szégyent a tekintélytartásnak és az önfelmagasztalásnak minden ilyen megnyilatkozása. Ember a saját erejében sohasem lehet felebarátjának lelkiismerete és ítélője, akit az Úr művében felhasznál. Senki se vezessen be ember alkotta szabályokat és rendeleteket, hogy önkényesen uralkodjék...

Noha tisztelnünk kell a tekintélyt, s együtt kell működnünk munkatársainkkal a bölcs tervek alapján, ám minden egyes munkás a nagy Tanítónak számol be Istentől kapott ítélőképessége helyes felhasználásáért... A menny Istenére tekintsen fel bölcsességért és vezetésért! Isten az Uralkodó és Parancsnok mindenekfelett. Személyes Üdvözítőnk van, s szavát ne cseréljük fel emberek szavával!

Sokan vannak, akik az igazság terjesztését a valóságban tiszszerte megnehezítik, **mert Isten részét, munkáját kiveszik kezéből, és saját halandó kezükben akarják tartani...** Éppen a nagy Munkavezetőt hagyják ki művéből, akadályozzák, hogy saját örökségéről gondot viseljen... Az eredmény: még több fogyatékoság... Isten adott embereknek képességeket, amelyek egyedül Őt illetik, s Istenre a legnagyobb szégyent hozza az a halandó ember, aki embertársa képességét teljesen a saját irányítása alá rendeli... Ilyen rendszer alapján ember uralja embertársa gondolatvilágát, s az ember eltávozik Istentől... **Az ilyen eljárás kiirtja, kiöli az Istenbe és az isteni elvekbe vetett hitet...** Az a hajlam, hogy uralkodjanak Isten öröksége felett, rossz hatást vált ki... **Követik Róma nyomdokait.**”

„Bátorságot vesznek arra, amit maga Isten nem hajlandó megtenni: ellenőrizni akarják az emberek értelmét. **Ezzel a katolicizmus nyomdokait követik...** Bármely módszer vagy

elgondolás, amely Isten emberi eszközeit emberi elmék ellenőrzése alá szorítja, aláássa az Istenbe vetett hitet, elválasztja a lelket Istentől.”

„Azzal, hogy emberek parancsolatait emelték oda, ahol egyedül Istennek és az Isten követelményeinek kellett volna állniuk, **egyre közelebb húzódtak a bálványimádáshoz...** Bármi, ami kedvenc elméletté nővi ki magát, bitorlóként foglalja el Krisztus helyét. Bármilyen eszmefuttatás, melyet annyira felmagasztalnak... a bálvány alakját ölti magára, amelynek azután mindent feláldoznak.” (Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 458–461., 194–196., 352–354. o.; Bizonyágtételek VII., 117. o.; 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk? II., 838., 841. o.)

5 Milyen veszély rejlik abban, ha Krisztus egyházfői tisztét – irányítói és törvényadói szerepét – az egyházszervezet, illetve annak képviselői veszik át?

Zsolt. 81:9–14 „Hallgass, én népem, hadd tegyek bizonyosságot ellened! Oh, Izráel, ha te meghallgatnál engem! Ne legyen tenálad idegen isten, és az idegen isten előtt meg ne hajolj! Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földéről: nyisd szét a te szád, és betöltöm azt. De nem hallgatott népem az én szómrá, és Izráel nem engedelmeskedett nékem. **Ott hagytam azért őket szívüknek keménységében, hogy járjanak a maguk tanácsa szerint.** Oh, ha az én népem hallgatna reám, s Izráel az én útjaimon járna!”

.....

.....

.....

A 81. zsoltár megindító kérelést és egyben nagyon komoly intést is közvetít. Ha emberek Krisztus vezetése helyett emberi szervezeti tekintélyt kezdenek érvényesíteni az egyházban, akkor óhatatlanul és feltétlenül eltérnek Isten alapelveitől, mivel maguktól csak emberi módon tudnak gondolkodni, csak az emberi bölcsesség korlátai között tudnak

mozogni. Ellen G. White ismételen úgy jellemezte az ilyen, szinte észrevétlen átalakulást a műben, hogy emberek az Isten adta nagy világosság helyett „**a maguk csiholta szikrák fényében**” kezdenek el járni. Arról, hogy milyen súlyos következményt von ez maga után, így írt:

„Kizárják a Szentlelket tanácskozásaikról, majd pedig a generálkonferencia tekintélye és neve alatt olyan szabályokat találnak ki, amelyek segítségével kényszeríteni tudják a tagságot, hogy az ő elgondolásaik kormányozzanak a Szentlélek helyett... Olyan elvek születtek meg, amelyeknek sohasem lett volna szabad napvilágot látniuk.” (Kiben bízhatunk? IV., 1588. o.)

Ellen G. White a következő, egymással szorosan összefüggő szempontokra, illetve veszélyekre hívja fel a figyelmet, amelyek az igazi egyházfő, Krisztus emberi vezetéssel való felcserélésének, avagy a mennyei elvek emberi eszmékre való átváltásának az elkerülhetetlen következményei:

– A Krisztus megváltó munkája által a bűn szolgaságából megszabadított emberek ismét szolgaságba taszítottak, csak másfélébe.

– Krisztus követői nem fejlődnek lelkileg, hitbelileg, hanem lelki kiskorúságban maradnak, illetve tartatnak.

– Nem bontakozhatnak ki, nem kamatoznak az egyház javára azok a talentumok, melyeket Krisztus egyes tanítványai kaptak, s amelyekkel gazdagíthatnák az egyházat.

– Isten művének a fejlődése és terjeszkedése korlátok közé szoríttatik, mert rövidlátó emberi elgondolások, szabályok és intézkedések gúzsba kötik.

– Ha eltévelyedik a vezető vagy a vezetés, az egész egyházra kihat a romlás, mivel a hívek megszokták, hogy – lévén a személyes felelősséget – Krisztus helyett emberek véleményére, vezetésére támaszkodjanak. Ezért észrevétlenül honosodhatnak meg helytelen eszmék, irányzatok. Ez volt a királyság bevezetésének az egyik szomorú következménye Izraelben. Ha a király hitehagyó lett, „vétekbe ejtette Izraelt” is (I. Kir. 16:2, 26 stb.).

– Az emberi uralkodás, az emberi intézkedések tökéletlensége viszályt, megkeseredést, bizalmatlanságot hoz a munkába, ami romboló hatalomnak fog bizonyulni, s ezenfelül

Istenre vet árnyékot. Egyes hívők, akik nem eléggé megalapozottak az igazságban, elfordulnak Istentől és az Ő művétől, mert azt hiszik, hogy Isten elvei ilyenek.

„Krisztus első földi adventje idején a szanhedrin tagjai a saját akaratok szerint uralkodtak az emberek felett, így a lelkek, akikért Krisztus az életét adta, hogy Sátán rabszolgaságából kiszabadítsa őket, ugyancsak rabszolgaságban éltek, csak más formában. Sátán mindent megtesz azért, hogy a vallás területén rabszolgaságot alakíthasson ki. Szervezetek, intézmények – ha nem Isten hatalma tartja fenn őket – Sátán parancsa szerint fognak dolgozni, hogy embereket emberek uralma alá hajtsanak: az igazságért és Isten országa előmozdításáért égő buzgóság látszata alatt...”

Isten nem ismer el semmilyen tervet, amely által ember embertársát akár a legcsekélyebb mértékben is uralja vagy elnyomja. Az elbukott ember egyedüli reménysége, ha feltekint Jézusra, ha elfogadja Őt egyedüli Üdvözítőjének. Mihelyt az ember vasszabályt állít fel embertársai számára, mihelyt igába fogja és saját elképzelései szerint hajtja őket, szégyent hoz Istenre. Veszélyezteti saját és hittestvérei lelkét.”

„Senki ne igyekezzék másokat magához láncolni, ellenőrizve őket, előírva nekik, mit tegyenek s mit ne, parancsolgatva, utasításokat osztogatva, mint a katonatisztek. Így tettek a papok és fejedelmek Krisztus idején, de ez nem a helyes út... Ha a magad elképzelései alá rendeled másvalaki gondolkodását, arra vezeted őt, hogy elszakadjon bölcsessége és eredményessége forrásától. A hívőknek teljesen Istentől kell függniük, csak így növekedhetnek a kegyességben.”

„Ha a munkások előrehaladnak feladataik végzésében, ne ragaszkodj ahhoz, hogy előzetesen kikérjék tanácsodat vagy véleményedet... Vezető testvéreink hibát követtek el azzal, hogy minden téren utasításokat adtak a munkásoknak. Ennek eredménye fogyatékoság, gondatlanság, hiszen emberek másokra bízták a tervezést, s így ők maguk semmi felelősséget nem éreztek... Vannak közöttünk férfiak, akik széles látókörű, megbízható, bölcs emberek lennének, de nem azok, mert egyszerűen gépekké váltak: mások gondolatai irányítják őket... Adj teret az Úrnak, hogy az egyes hívőknek ki-

osztott talentumokat felhasználhassa a munka előrehaladása érdekében! Engedd, hogy az Úr felhasználhassa emberek értelmét! Igen sokat veszítünk a szűk látókörű tervek következtében.”

„A munka minden területen teljesen más cselekvési módot kíván meg, mint ahogyan eddig dolgoztunk... Néhány, látszólag jóindulatú emberre volt bízva, hogy megmondják, mely területeken kell dolgozni, és melyeket kell megmunkálatlanul hagyni... Évek óta ugyanazt a szokásos munkamódot, ugyanazt az előírásos utat követik, és Isten művének előrehaladását nagyban meggátolják. A szűk látókörű tervek... olyan dolgokat eredményeztek, amelyeket Isten nem hagy jóvá... Engedjük, hogy mindenki ráébredjen személyes felelősségére! ... A beszabályozott utak csapdának bizonyulhatnak... Vajon arra tekintenek-e az emberek, hogy az előírt utak szerint engedélyezik-e munkájukat, vagy pedig elmennek és legjobb tudásuk szerint dolgoznak, Isten segítségével bízva, alázattal, olyan helyeken, ahol még semmit sem tettek a figyelmeztető üzenet eljuttatásáért?”

„Ez az a tanítás, amelyet a római egyház hirdet: **a vezetőkre való teljes hagyatkozás**. Az egyén lelkiismerete ott nem a sajátja. Belátásán más emberek elgondolásainak kell uralkodnia. Szellemi képessége nem fejlődhet jobban, mint a vezetőié; nem haladhat jobban előre, mint ők.”

„Mivel testvéreink embereknek hódolnak, elkülönítették magukat Istentől. Talán önmagukat becsülik nagyra, talán másokat, s magukra vagy másokra tekintenek azzal a bizakodással, amellyel Izrael Ura iránt kellene viseltetniük... **Egymástól várjátok az irányítást, egymásban bíztok, ahelyett, hogy az élő Istenben bizakodnátok**. Egymással beszéltek meg a dolgokat, amikor pedig térden állva Istenhez, a hatalmas tanácsadóhoz kellene fohászokodnotok.”

„Sátánnak az a célja, hogy az embert ember rabszolgájává süllyessze-züllessze. S amikor ez történik, zavar, bizalmatlanság, féltékenység, irigység és gonosz gyanúsítgatás a következmény. És ez elpusztítja az embernek Istenbe és azokba az elvekbe vetett hitét, amelyeknek érvényesülniük kell, hogy megtisztítsanak minket minden álnokságtól, az önzés és álszentség minden formájától... Sátán magának az

igazságnak a vádolására használja fel azok keményszívűségét, akik állítják, hogy hisznek az igazságban... Az Úr öröksége fölötti uralkodás ellenszenvet kelt az emberi igazságszolgáltatás iránt... A nép megtanulja, hogy a magas tisztségben lévőkben nem lehet megbízni... A következmény a bizalom elvesztése lesz, még a hűséges emberek vezetése iránt is.”

„Ha valaki vallja, hogy Krisztus képviselője, ám mégis elnyom embereket, akkor az így elnyomottak vagy leráznak magukról minden bilincset, vagy pedig Istent tekintik szívtelen Úrnak. Isten ellen láznak, s az emberi lélek elidegenedik Tőle, ahogyan Sátán tervezte és akarta... Nem szabad, hogy sorainkban, Isten népe között a mű központja iránti bizalom megrendüljön, tévedő emberek helytelen ügyvitele, intézkedései következtében.” (Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 353., 357., 305–307., 433. o.; Bizonyágtételek IX., 146. o.; Spalding–Magan Collection, 163., 175–176.; 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk? II. 834. o.; III., 358–360. o.; IV., 1435–1436., 1444. o.)

6 Hogyan hangzik az az igei alapelv, amely összefoglalja az eddig elmondottakat? Hogyan érvényesítsük ezt az elvet a gyakorlatban?

I. Kor. 11:3/a „Akarom pedig, hogy tudjátok: minden férfiúnak feje a Krisztus...”

„Minden gyülekezeti tagnak meg kell értenie: Istenhez kell fordulnia, hogy megtudakolja kötelességét. Helyes, ha a testvérek tanácskoznak, de ha valaki előírja számukra, hogy mit tegyenek, azt kell felelniük: az Urat választották tanácsadójukul... Amikor valaki megengedi, hogy személye és a kötelességteljesítés közé másik ember lépjen, holott Isten megmutatta neki, mi a kötelessége, s emberre bizza magát, embert fogad el irányítójául, akkor az igazi alapról hamis és veszélyes alapra lép. Az ilyen ember – ahelyett, hogy növekedne és fejlődne – el fogja veszíteni lelkiségét.”

„Sokan nem tudnak különbséget tenni Isten műve és az ember műve között... Nem helyénvaló, hogy a völgy forrásából igyunk, amikor a hegyen is van számunkra forrás... Helyes, ha a munkások mint hittestvérek tanácskoznak egymással, de ha valaki arra törekszik, hogy munkatársai kikérjék egyéni tanácsait feladatuk részleteivel kapcsolatban, akkor veszedelmes álláspontot foglal el... Évek óta fokozódik a hajlam, hogy felelős tisztségeket betöltő férfiak uralkodjanak Isten öröksége felett: **így csökkentették, sőt kiirtották a gyülekezet tagjainak lelkében élő vágyat a mennyei oktatás és utasítások után**, s azt a vágyat, hogy Istennel tanácskozzanak kötelességeikről.”

„Gyakran előfordul, hogy a körülmények gyors cselekvést követelnek. Ugyancsak többször drága alkalmakat mulasztanak el a késedelem miatt, mert akinek gyorsan cselekednie kellett volna, először is tanácskozni akart valakivel, aki azonban távol volt, sőt nem is ismerte a helyzetet. Sok időt vesztegettünk el azáltal, hogy tanácsot kértünk emberektől, akik pedig nem voltak abban a helyzetben, hogy bölcs tanácsot adjanak.”

„Tartózkodjunk az ember alkotta törvényektől, tervektől és módszerektől, amelyek ellentétben állnak Isten Igéjének elveivel... Arra kényszerülök, hogy felhívjam munkásaink figyelmét: Bármilyen tisztséget töltesz is be, ne emberekben bízatos, ne emberi segítségre támaszkodjatos! Pontos előírások nem adhatók. Irányítsa a munkást a Szentlélek... Akik Istenben és az Ő bölcsességében bíznak, s nem a sajátjukban, azok a biztos utat járják. Az Úr egyetlen eszközt, ügyvivőjét sem helyezte tévedő halandók parancsnoksága, felügyelete alá, nem adott embereknek hatalmat arra, hogy meghatározzák: »Ezt tedd, azt pedig ne tedd!«... Egyetlen ember sem ítélni meg helyesen embertársa kötelességeit, feladatát. Az ember Istennek felelős.”

„Battle Creek ne legyen Isten művének a központja. Egyedül Isten töltheti be ezt a helyet... Emberek nem tudnak embertársuk szívében olvasni. Az Úr az egyetlen, akiben bízhatunk, Őt pedig mindenütt, a világ minden gyülekezetében elérhetjük. Ha embereket állítunk Isten helyére, ez nem dicsóíti Istent. **Vajon a legfőbb tanácsstület elnöke le-**

gyen-e a nép istene? Vajon a Battle Creekben dolgozó férfiakat végtelen bölcsességgel felruházott embereknek kellene tartanunk?... Bátran mondhatom alázatos hittestvéreimnek, akik az Úr tanácsát követik: Ha tudjátok, hogy Isten bizonyos munkával bíz meg, lássatok hozzá! Akik világosan tudják, lelkiismeretük szerint, hogy Isten vezeti őket, nem szorulnak emberi vezetőre, hogy meghatározza feladatukat. A legfőbb tekintély tanácsa szerint járnak el. Biztonság, béke és nyugalom csak akkor születik, ha a világ legnagyobb tanítójának tanácsát követjük. El ne forduljunk tehát tévedhetetlen vezetésétől!” (Bizonyosságtételek IX., 280. o.; Bizonyosságtételek a prédikátoroknak, 445–446., 461., 464., 459–460., 344., 365., 468. o.)

A fenti idézetek azt hangsúlyozzák, hogy Krisztus egyházában szükség van a közvetlen mennyei tanácskérés alapján álló személyes felelősségvállalásra, valamint az egyes területek és intézmények helybeli, felelős és önálló munkájára, ugyanezen az alapon. Emellett természetesen mindenkor szükség van az egymással való egyeztetésre, hogy az egész „egyháztest” olyan szép összhangban működjék, mint az Isten által alkotott élő emberi test.

7 Miért szükséges mindig szem előtt tartani ezeket az igei alapelveket, ezek megértésére és követésére nevelni a prédikátorokat és a gyülekezeti tagokat? Mire hajlamos az emberi természet?

I. Sám. 8:4–6 „Összegyűlének Izráel minden vénei, elmentek Sámuelhez Rámába, és mondták néki: ...Válassz nekünk királyt, aki ítéljen felettünk, mint minden népnél szokás. Azonban Sámuelnek nem tetszék a beszéd, hogy azt mondták: Adj nekünk királyt, aki ítéljen felettünk.”

„Az Úr közölte velem, hogy **Izrael Sámuel napjaiban elkövetett balgaságai megismétlődnek Isten népe körében ma-**

napság – ha nem él bennük mélyebb alázat, ha nem lesznek kevésbé önhittek, ha nem bíznak meg jobban Izrael Urában, Istenében, népének uralkodójában... Az Úr újra meg újra elém tárta, hogy Isten népe nem lehet biztonságban ezekben az utolsó napokban, ha emberekben bízunk, ha testbe veti bizodalját... Az Úr 1845 óta időről időre feltárta előttem az Isten népét fenyegető veszedelmeket, s megmutatta, hogy az utolsó időkben a veszedelmek egyre sűrűsödnek majd a maradék körül... Minden lélek, aki nem teljesen adta át magát Istennek, minden lélek, akit nem az isteni hatalom tart fenn, Sátánnal fog szövetségre lépni a menny ellen, és a világmindenség uralkodója elleni küzdelemhez csatlakozik.”

„Isten megmutatta nekem, hogy a zsidó nép sem hirtelen, egyszerre jutott el téves gondolkodásmódjára... Nemzedékről nemzedékre hamis elméletekkel foglalkoztak, az igazsággal ellenkező elvek szerint éltek, vallásukba emberi elgondolásokat és terveket szőttek. Végül is az emberi elgondolások diadalmaskodtak.”

„A nép megunt a Sámuel komoly istenfélelmét és odaadását, szerény személyét megvetették és elutasították egy olyan emberért, aki királyként uralkodjék felettük... Isten azt kívánta, hogy népe egyedül Őt tekintse törvényadójának és ereje forrásának. Istentől való függésük tudata egyre közelebb vonná őket az Úrhoz. Emelkedetté és nemessé válnának, alkalmassá a magasztos elhívásra, amelyre Isten rendelte őket mint választott népét. De amikor embert ültetnek a trónra, ez eltereli a nép gondolatait Istenről. Inkább emberi erőben bíznak, és kevésbé az isteni hatalomban. Királyuk hibái bűnbe vinnék őket, és elválasztanák a nemzetet Istentől.” (Kiben bízhatunk? III., 953–953/a o.; Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 352. o.; Pátriárkák és próféták, 672., 670. o.)

A legfőbb alaptörvény: Krisztus szeretetének – igazságosságának és irgalmasságának – kell érvényesülnie mindenben

1 Mit kíván tőlünk Isten mindenekfelett?

Hós. 6:6 „Mert szeretetet kívánok én, és nem áldozatot, Istennek ismeretét inkább, mintsem égőáldozatot.”

Mik. 6:8 „Megjelentette néked, ember, mi legyen a jó, mit kíván az Úr tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedj, szeresd az irgalmasságot, és hogy alázatosan járd a te Isteneddel.”

Mt. 23:23 „Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok! Mert megdézsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok, amik nehezebbek a törvényben, az (igazságos) ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget, pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni.”

Jn. 13:34–35 „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek. Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

Jn. 17:25–26 „Igazságos Atyám! E világ nem ismert Téged, de én ismertelek Téged, és ezek megismerik,

hogy Te küldtél engem. És megismertettem velük a Te nevedet, hogy az a szeretet legyen őbennük, amellyel engem szeretted, és én is őbennük legyek.”

I. Kor. 13:1–3 „Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen énbennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. Ha jövődőt tudok is mondani, ha minden titkot és minden tudományt ismerek is, ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi vagyok. Ha vagyonomat mind felétem is, ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi hasznom abból.”

.....

.....

.....

Gyakran úgy gondoljuk, hogy a helyes tanítás és a miszsiós buzgalom a legfontosabbak. Az egymás elleni vétkeket hajlamosak vagyunk elkerülhetetlen emberi hibáknak tekinteni, és úgy gondolkodni, hogy ezeknek nincs akkora jelentőségük, ha a nagy dolgok – a hitelvi hűség, az adakozókészség, az evangelizációs erőfeszítések – megvannak, működnek. Úgy véljük, hogy ezekért az erényeinkért Isten elnézi azokat az „apró” hibákat, vétkeket, amelyeket egymással szemben elkövetünk. Isten pedig éppen ezekre a dolgokra a legérzékenyebb! Egymáshoz való viszonyunk árulja el, hogy Krisztus áldozata megindította-e és megszentelte-e szívünket. **Legfőképpen ezen múlik, hogy Isten közöttünk lakozik-e, és együtt munkálkodik-e velünk.**

2 Mit vár el tőlünk az Úr az igazságosságot illetően?

V. Móz. 16:20 „Igazságot, igazságot kövess, hogy élhess, és örökségül bírhasd azt a földet, amelyet az Úr, a te Istened ád néked!”

V. Móz. 1:16–17 „Megparancsoltam abban az időben a ti bírítóknak, mondván: Hallgassátok ki atyátokfiat, és igazságosan ítéletek mindenkit, az ő atyjafiaival és jövevényeivel egyetemben. Ne legyetek személyválogatók az ítéletben, kicsinyt úgy, mint nagyot hallgassatok meg, ne féljete senkitől, mert az ítélet az Istené...”

Jób 29:14, 16 „Az igazságot magamra öltöttem, és az is magára öltött engem... Az ismeretlenek ügyét is jól meghánytam-vetettem.”

.....

.....

.....

„Sohase kövessük el akár a legkisebb igazságtalanságot se Isten alattvalóival, vérenek megváltottaival. Meg kell tartanunk az Úr útját, s az Ő útja igazságosságban dicsőül meg.”

„Néhányan, akik kereszténynek vallják magukat, az Úr művével összefüggő ügyeket a vallásos szolgálattól teljesen függetlennek tekintik. Így szólnak: »Mindenáron sikeressé tesszük a ránk bízott ügyet, minden kínálkozó lehetőséget megragadunk, hogy eredményessé tegyünk a munkának ezt a területét.« Így az igazsággal és az igaz tettekkel ellenkező terveket vezetnek be, azzal a mentséggel, hogy ezt vagy amazt meg kell tennünk, mert az jó munka, s Isten ügyét segíti elő... Mindez emberek pecsétjét viseli, nem pedig Istenét. Az ember elgondolásai vezetnek igazságtalanságra és elnyomásra. **Isten ügyében az igazságtalanságnak még a lehellete sem lehet.**”

„Isten szolgálói álljanak ellene a helyes elvektől való bármilyen eltávolodásnak. Nehémiás határozottan állást foglalt az ember jogaiba való beegázolás ellen. Szembe kellett szállnia tisztségeket viselő testvéreivel, ő azonban elkülönítette magát tőlük... Határozottan állást foglalt: helytelenítette, rosszalotta eljárásukat, amely ellenkezett az igazságosság

bibliai mértékével. Amikor unszolták, hogy szövetkezzék velük igazságtalan eljárásukban, akkor Nehémiás határozott bizonytságot tett: »De én nem cselekedtem így az Isten félelme miatt.«»

„Sok hitvalló keresztény úgy tekinti azokat, akik nem róják meg és nem ítélik el a bűnt, mint akik igazán istenfélők és keresztények. Másrészt úgy ítélik meg, hogy hiányzik az istenfélelem és a keresztényi lelkület azokból, akik bátran síkraszállnak a helyes út védelmében, nem alkuszhatnak meg és nem engednek a megszenvedetlen hatásoknak. Akik kiállnak Isten nevének védelmére, akik bármi áron fenntartják az igazság tisztaságát, azokra olyan sokrétű próba vár, akár az Üdvözítőre a kísértés pusztájában. Míg azok, akiknek engedékeny a természetük, akikben nincs bátorság arra, hogy elítéljék a gonosztságot, hanem hallgatnak, amikor a tekintélyükre lenne szükség, hogy bármilyen nyomás ellenében kiálljanak a jó mellett, azok sok szívfájdalmat és sok zavaros helyzetet kerülhetnek ugyan el, de nagyon gazdag jutalmat is veszítenek, s talán az üdvösségüket is. Akik összhangban állnak Istennel, akik az Istenbe vetett hitből merítenek erőt, hogy szembeszegüljenek a gonosztsággal, azok mindig súlyos összetűzésekbe kerülnek, és gyakran jóformán magukra hagyatva kell helytállniuk. Mégis mindaddig értékes győzelmeket aratnak, amíg Istent teszik meg támaszuknak. Az Ő kegyelme lesz az erejük. **Erkölcsei érzékenységüknek köszönhetően élesen és tisztán látnak, s lesz erkölcsi erejük ellenállni a gonosz hatásoknak.**»
(1888-as anyagok/Kiben bízhatunk? III., 1315. o., IV. 1592–1593. o.; Bizonytságtételek VII., 115–116. o., III., 302–303. o.)

3 Mit vár el tőlünk az Úr az irgalmasságot illetően? Mennyire szükséges, hogy az udvariasság és a szívéllyesség „jó illata” határozza meg a légkört, a munkatársak közötti viszonyt és a testvéri kapcsolatokat az egész közösségben?

I. Jn. 3:23; 4:7–8 „Ez pedig az Ő parancsolata, hogy higgyünk az Ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, amint megparancsolta nekünk...

Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van. Mindaz, aki szeret, Istentől született, és ismeri az Istent. Aki nem szeret, nem ismerte meg Istent, mert az Isten: szeretet.”

Rm. 12:9/a, 10 *„A szeretet képmutatás nélkül való legyen... Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek!”*

Ef. 4:32–5:2 *„Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek. Legyetek annakáért követői az Istennek, mint szeretett gyermekek, és járjatok szeretetben, miképpen a Krisztus is szeretett minket.”*

Kol. 3:12–14 *„Öltözzétek föl azért, mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, a könyörületes szívet, a jóságosságot, az alázatosságot, a szelídséget, a hosszútűrést, elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna, miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is. Mindezeknek fölébe pedig öltözzétek föl a szeretetet, mint amely a tökéletességnek kötele.”*

.....
.....
.....
Hogyan is tudunk – ilyen megindító kérések mellett – annyira közömbösek, ridegek lenni egymással szemben, olykor pedig bántani egymást? Rászorulunk a nekünk szóló komoly intésekre:

„Nemesség, nagylelkűség, gyengédség, könyörület, Krisztus szeretete – miért nélkülözik ezeket úgy, mint Gilboa hegyei az esőt és a harmatot?... Sokszor elhangzott már, újból és újból, de nem változott meg a helyzet... Ez az, ami engem megrémít. Megrémít, mert látom, hogy nem növekszik a gyengédség, a könyörület, Isten szeretete... Erre van

szükség: újra és újra tanulmányozni János írásaiban az Isten szeretetéről írottakat. Arról a szeretetről írottakat, amelyet kifejezésre kellene juttatnunk, és amit nem műveltünk. **Ha pedig nem műveljük, az azt jelenti, hogy az ellenkezőjét műveljük...** Addig megy ez, amíg végül a világosság eltávozik... Isten komolyan gondolja, amikor ezt mondja: *»Változást szeretnék látni.«*”

„Több szeretetre, nyíltságra van szükségünk, és el kell vetnünk a gyanúsítgatást és a gonosz gondolkodást, a vádakat és a hibáztatást. **Ez az, ami annyira sérti Istent.** Lágyítsa és szelítse meg szívünket a szeretet. Népünk erőtlensége annak eredménye, hogy szívünk nincs helyes viszonyban Istennel.”

„**Ha megaláznánk magunkat Isten előtt, és szeretetteljesek, udvariasak, gyöngédek és szánakozók lennénk, akkor százan térnének meg ott, ahol most csak egyvalaki fogadja el az igazságot.** Bár állítjuk, hogy megtértünk, nagy csomagot hordozunk magunkkal önünkből, amelyet túl értékesnek tartunk ahhoz, hogy feladjuk. Kiváltságunk, hogy e terhet Krisztus lábához tegyük, s helyette Krisztus jellemét és hasonmását kapjuk meg. Miért nem tanulunk a Megváltótól mindennap? Miért nem élünk állandó kapcsolatban Ővele, hogy egymással való érintkezésünkben szeretetteljesen és udvariasan szóljunk, cselekedjünk? Miért nem tiszteljük az Urat azzal, hogy gyengédséget és szeretetet tanúsítunk egymás iránt?”

„Senki ne szóljon élesen, ne hangozzék ingerült szidalom! Akiket a bizalom tisztségeibe helyeztek, legyenek még körültekintőbbek, hogy miként szólnak, hogyan viselkednek – annyival inkább, amennyivel tisztségük magasabb, mint munkatársaiké. Minden meggondolatlan vagy elhamarkodott szót azonnal vonjunk vissza! Ha a vétkes elfelejti ezt tenni, vagy ha nem bánja meg elhamarkodottságát, emlékeztesse őt valaki Krisztus lelkiületével arra a kötelességére, hogy kérjen bocsánatot. Legyetek szeretetteljesek, tisztelettudók, vidámak, derűsek és előzékenyek egymás iránt! Nem kerül semmibe szívélyesen szólnunk, hiszen a szeretet az, ami betölti Krisztus törvényét. **Isten intézményeiben folyjon a munka minden súrlódás, minden meggondolatlan beszéd,**

minden parancsuralmi szó nélkül... Legyenek Krisztus tanúi, viselkedésükkel bizonyítsák, hogy újonnan születtek.”

„Az Úr megveti harcias szellemeteket, szívetek keménysége fáj neki. **KönyörögjeteK, hogy adjon nekteK hússzívet, olyat, amely megérzi mások bánatát,** amelyet meg tud érinteni, meg tud hatni az emberi jajszó. KönyörögjeteK, hogy olyan szívet adjon, amely nem fordul el az özvegytől, az árvától. KönyörögjeteK, hogy legyen irgalmas szívetek a szegények, a betegek, az elhagyottak iránt. KönyörögjeteK, hogy szeresséteK az irgalmasságot... hogy ne legyeteK személyválogatók, amikor kedvezésben részesíteteK embereket, kivéve azt, amikor az ínségesek és szerencsétlenek ügyét latolgateK.”

„**KezdjeteK el otthon, családi körötökben! KezdjeteK el ott igazán előzékenyek lenni, amilyen Krisztus volt... Ha oda-haza keresztények vagytok, akkor ugyanazt a szellemet hozzátok el magatokkal a gyülekezetbe, s ezt vizitek tanácskozásaitokra is...**” (Spalding–Magan Collection, 166. o.; Bizonyosságtételek VII., 139. o.; IX., 189–190. o.; 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk? IV., 1789–1791. o.; I. 441. o.; II., 903/a–b o.)

4 Milyen – Isten szemében különösképpen visszás – lelki magatartástól óvakodjanak Krisztus tanítványai? Milyen állapotokat igyekszik előidézni Sátán a világban és Krisztus egyházában is Jézus megjelenése előtt?

Mt. 7:1–2 „Ne ítéljeteK, hogy ne ítéltessetek! Mert amilyen ítélettel ítélteK, olyannal ítéltetteK, és amilyen mértéKKel mérteK, olyannal mérnek nékteK!”

Rm. 2:1/a „Annakokáért menthetetlen vagy, óh ember, bárki légy, aki ítélsz...”

Rm. 14:4, 10, 13/a „Kicsoda vagy te, hogy kárhozzatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon... Te pedig miért kárhozzatod a te atyádfiát? Avagy miért veted meg a te atyádfiát? Hiszen mindnyájan odaállunk majd a Krisztus ítélőszéke elé... Annakokáért egymást többé ne kárhozzassuk!”

Rm. 12:16 „Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek, ne kevélykedjete, hanem az alázatosokhoz szabjátok magatokat. Ne legyetek bölcsek timagatokban.”

Mt. 24:12 „És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.”

.....
.....
.....

„Az Atya az ítélkezést Fiára bízta (Jn. 5:22), tehát az, aki mások indokait és eljárását bírálja, jogtalanul bitorolja Isten Fiának kiváltságát. **Akik bírák és kritikusok akarnak lenni, az antikrisztus mellé állnak,** »aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.« **A legsúlyosabb következményekkel járó bűn a rideg, kritizáló és engesztelhetetlen lelkület...**”

„Vannak éretlen emberek, akik arra vágyakoznak, hogy a számukra hibásnak tűnő dolgokat megreformálják. Úgy gondolják, őket kellene kiválasztani arra, hogy átvegyék azok helyét, akik hibákat követtek el... Utasítást kaptam mindazok figyelmeztetésére, akik úgy gondolják, hogy jól tudják, miként lehet elkerülni a hibákat: »Ne ítélj, hogy ne ítéltesz!« Lehet, hogy egy bizonyos ponton elkerülsz a botlást, azonban más dologban súlyos melléfogásokat követhetsz el, amelyeket nehéz lesz orvosolni, és zavart kelthetnek a műben. Ezek a hibák talán többet ártanak, mint azok, amelyeket testvéreid követtek el.”

„Amint az utolsó válsághoz közeledünk, rendkívül fontos, hogy az Úr eszközei között összhang és egység uralkodjék. A világ zavarokkal, háborúkkal és ellentétekkel van tele, mégis egyetlen vezető, a pápai hatalom zászlaja alatt fognak egyesülni, hogy ellenkezzenek Istennel, üldözve követőit. A nagy hitehagyó hozza majd létre ezt az egységet. **Míg ügynökeit az igazság elleni háborúra igyekszik egyesí-**

teni, az igazság védelmezőinek soraiban meghasonlást és széthúzást próbál szítani. Irigységre, aljas gyanúsítgatásra, gonosz beszédre bujtogat, hogy viszályt és széthúzást támasszon. Krisztus gyülekezete tagjainak kezében van a hatalom, hogy megghiúsítsák a lelkek ellenségeinek szándékát. Az ilyen idő, mint a mai, ne találja őket egymással vagy az Úr bármely munkásával viszálykodva. Hadd legyen egy olyan hely az általános ellenségeskedés közepette, ahol az összhang és az egység uralkodik.”

„Kemény, igazságtalan, bíráló lelkületet túrtek meg... Élő, féltő szeretetnek vélik az álbuzgalmat... Igaz, hogy néhányan hibát követtek el, tévedtek, ám ugyancsak igaz, hogy ezek a tévedések és hibák sokkal kevésbé sértők Isten szemében, mint a bírálógatók és erkölcsbírók kemény, engesztelhetetlen lelkülete... Keringő hírek gyakran aláássák a hitestvérek egységét... Ezek a hírhordozók Sátán munkáját végzik... s aligha tudják, hogy tettükkel mennyire megbántják Istent.”

„Krisztus lett a mi bíránk. Nem az Atya, nem is az angyalok bírálnak el minket. Az ítél meg, aki emberi testet öltött magára, s tökéletes életet élt ezen a földön. Csak Ő lehet a mi bíránk. Testvéreim, ezt ne felejtsetek el... Krisztus nevében kérlek, fogadjátok meg Isten utasításait: soha ne üljetek a bírói székre! Napról napra ezt az üzenetet hangoztatták előttem: »Szálljatok le a bírói székből! Szálljatok le, alázatosan!«” (Gondolatok a Hegyi beszédről, Ne ítéljete, hogy ne ítéltesetek! c. fejezetből; Spalding–Magan Collection, 234. o.; Bizonyoságtételek VII., 118. o.; IX., 185–186. o.; Bizonyoságtételek a prédikátoroknak, 188–189., 469–470. o.)

Tanulságos a Pál és Barnabás között kialakult ellentét Márk vagy János szolgálatra való alkalmasságát illetően (lásd Ap. cs. 13:2, 5, 13; 15:36–40; II. Tim. 4:11). Ez az eset azt mutatja, hogy a legkiválóbbak is követhetnek el tévedést egy-egy személy megítélésénél. Pál azon aggódott, hogy az igehirdetői szolgálatot csakis olyanokra bízzák, akik teljes áldozatkésztséget tanúsítanak. Barnabás egyetértett ezzel az elvvel, de azt látta, hogy Márk vagy János még lehet ilyen munkássá, további nevelés mellett. Szép példája ez a történet annak is, hogy a hívő ember készségesen be-

látja tévedését. Pál nem tartott ki makacsul Márkról alkotott véleménye mellett a későbbiekben.

„Márk veszélyek előli szökését Pál igen kedvezőtlenül, sőt szigorúan ítélte meg. Barnabás azonban hajlandóbb volt Márk viselkedését tapasztalatlanságával magyarázni. Szív-ből óhajtotta, hogy Márk ne tegye le a prédikátori tisztséget, mert látott benne képességeket, tudta, hogy Krisztus használható és alkalmas szolgálójává fog még válni. Barnabás Márk érdekében követett kíméletes bánásmódja később bőséges jutalmat nyert, mert ez a fiatalember végül maradéktalanul az Úrnak és az evangélium hirdetésének szentelte életét, még a legnehezebb területeken is. Isten áldásával, Barnabás bölcs vezetése mellett, értékes munkássá fejlődött. Később Pál is megbékült Márkkal, és munkatársául fogadta. Úgy ajánlotta őt a kolossébelieknek, mint »munkatársát« Isten országában, aki »vigasztalására« volt (Kol. 4:11). Más alkalommal, röviddel halála előtt, így írt Márkról: »nékem alkalmas a szolgálatra.«”

„Engedjétek, hogy mások is tervezzenek! Ha némely dolgokban hibát követnek is el, ne tartsátok bizonyítéknak arra, hogy képtelenek a gondolkozásra. Legmagasabb tisztséget betöltő vezetőinknek is sokáig tartott, amíg fegyelmezetten tudtak gondolkozni, ítélezni... Az a tény, hogy emberek hibát követtek el, nem ok arra, hogy alkalmatlannak tartsuk őket... Légy jó és megértő mindenki iránt, aki lelkiismeretesen a Mester szolgálatába lép! Főbb vezetőink tervei sem sikerülnek mindig.”

„Amikor fiatal emberek munkába állnak, s a számos akadály ellenére sikereket aratnak, ne javasoljuk, hogy vállaljanak másféle munkát, és hogy azt, amit elkezdtek, adják át idősebb, tapasztaltabb testvéreknek. Amikor fiatal emberek küzdenek a nehézségekkel, elkövethetnek hibákat, de ha kitartóan előrehaladnak, vereségeiket győzelmekké változtathatják.”

„Nagyon ügyeljenek magukra azok, akik csak kevésbé vették ki részüket a szenvedésekből és próbákból, amelyeket el kellett viselni, amíg a mostani, virágzó állapotba emelték a művet az úttörő munkások. Akik most álltak szolgálatba, hogy hirdessék az igazságot, ápolják magukban

a szerénységet és alázatot... Amíg Isten nem bocsát súlyos terheket rátok, addig ne tülekedjete legelőre, ne támaszkodjatok a saját elképzeléseitekre, ne vegyete magatokra olyan felelősségeket, amelyeket nem tudtok elhordozni... Halaszt-hatatlanul szükségetek van az önismeretre!”

„Esedezem azért, hogy a dolgok más rendben haladjanak... Alkalmas és megszentelt embereket kell keresni, és bátorítani őket, hogy mint segítők és munkatársak csatlakozzanak azokhoz, akik a terheket hordozzák. **Legyen harmonikus egység az új és a régi között, a testvéri szeretet jegyében!**”

„Szükség van az idős kezekre, régi munkásokra, akik mögött hosszú évek tapasztalata áll, s akik figyelemmel kísérték a munka különböző területeinek fejlődését. Ellenálltak minden kísérletnek, amely arra irányult, hogy megzavarja a fejeket és hatástalanná tegye az üzenetet, melyet ezekben az utolsó napokban Isten népének tisztán kell megőriznie. Ők sok embert láttak a vakbuzgóság miatt elhajolni, hamis elméletek káprázatát ápolva... Gyengéden érdeklődünk azok iránt, akiknek egész élete egybeolvadt Isten munkájával... Isten azt akarja, hogy vezető helyet töltsenek be munkájában. Hűségesen helytálltak a viharokban és megpróbáltatásokban, s a legértékesebb tanácsadóink közül valók. Legyünk nagyon hálásak, hogy képességeiknek még mindig hasznát láthatjuk az Úr szolgálatában. Ne veszítsük szem elől a tényt, hogy ők mindent feláldoztak a mű fejlesztése érdekében. A tény, hogy Isten szolgálatában megöregedtek és megőszültek, nem ok arra, hogy megszűnjön befolyásuk, amely értékesebb, mint azoké, akik sokkal kevésbé ismerik a munkát, és sokkal kevésbé jártasak Isten dolgaiban... Tanácsadói értékük a legmagasabb rendű. Követtek el hibákat, és bukásaikból bölcsességet tanultak. Megtanulták elkerülni a tévedéseket és veszélyeket, s most bölcs tanáccsal szolgálhatnak... Utasítottak, hogy így szóljak: Minden hívő tisztelje az idős úttörőket, akik megpróbáltatásokat, nehézségeket és nagy nyomort álltak ki.” (Az apostolok története, 111–112. o.; Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 288–289. o.; Bizonyágtételek VII., 185–186., 189–191. o., III., 320–321. o.; Spalding–Magan Collection, 235. o.)

5 Mi az oka a személyes kapcsolatokban felmerülő bajoknak, nyomorúságoknak? Mi szükséges ahhoz, hogy megvalósulhasson Jézus imája, amelyet tanítványai egységéért mondott?

Jel. 3:19/b *„Légy buzgóságos azért, és térj meg!”*

Mt. 21:44/a *„Aki e kőre esik, szétzúzatik...”*

Jn. 17:17, 19, 20, 21, 23 *„Szenteld meg őket a Te igazságoddal, a Te Igéd igazság. És én óérettük oda-szentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyennek az igazságban. De nemcsak óérettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd én bennem, hogy mindnyájan egyek legyenek, amint Te én bennem, Atyám, és én Te benned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy Te küldtél engem... Én ő bennük és Te én bennem, hogy tökéletesen egyé legyennek, hogy megismerje a világ, hogy Te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szerettél.”*

.....

.....

.....

„Sokan elfogadták ugyan az igazság elméletét, de anélkül, hogy igazán megtértek volna. Tudom, miről beszélek. Csak kevesen bánják meg szívből bűneiket, kevesen vannak, akikben mély, átható meggyőződés él meg nem újult természetük nyomorúságáról. Nem cserélték ki hússzívre kőszívüket. Kevesen hajlandók rázuhanni a sziklára, hogy összezúzza őket... Krisztusra, a sziklára kell zuhannod, tehetetlenül. Tudnod kell, hogy orvosra van szükséged és a bűn egyedüli gyógyszerére: Krisztus vérére... Ebből a szempontból sokak életében még csak ezután kell elkezdődnie a lelki megújulásnak. Sokan nem élnek állapotuk és veszedelmük tudatában.”

„A Sziklára esni és szétzúzatni annyi, mint feladni önigazultságunkat, s egy gyermek alázatával járulni Krisztus-

hoz, vétkeinket megbánva, az Ő megbocsátó szeretetébe vett hittel.”

„Mi az, ami vizsályt és széthúzást támaszt? A széthúzás annak a következménye, hogy nem járunk Krisztussal. Mivel távol állunk Tőle, elveszítjük iránta táplált szeretetünket, egyúttal elhidegülünk Krisztus követőitől is. Minél inkább eltávolodunk a fény középpontjától, annál távolabb leszünk egymástól is. Minden egyes hívő olyan, mint a Krisztustól, az igaz-ságosság napjától származó fénysugár. Minél szorosabban járunk együtt Krisztussal, minden szeretet és világosság központjával, annál nagyobb lesz szeretetünk azok iránt, akik az Ő világosságát hordozzák. Amikor a hívők közel húzódnak Krisztushoz, szükségszerűen egymáshoz is közel húzódnak, hiszen Krisztus megszentelő kegyelme egymáshoz láncolja szívüket. Nem szeretheted Istent úgy, hogy a testvéreidet is ne szeretnéd.”

„Amikor megvalósul közöttünk az az egység, amelyért Krisztus imádkozott, akkor véget ér a hosszú küzdelem, melyet Sátán és eszközei folytattak Krisztus és az Ő igazsága ellen.” (Bizonyásgtétélek V., 218–219. o.; Jézus élete, 504. o.; 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk? III., 1048–1049. o., I., 445. o.)

6 Milyen kérlelő felhívásokat közvetít nekünk a Szentírás az egymás közötti – igazságon és szereteten alapuló – egységet illetően? Milyen lelki színvonalat kell elérnünk az egymáshoz fűződő kapcsolatunkban a késői eső küszöbén?

Rm. 15:5–7 „A békességes túrésnek és vizsgálatásnak Istene pedig adja néktek, hogy ugyanazon indulat legyen bennetek egymás iránt Krisztus Jézus szerint: hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek az Istent és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyját. Azért fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.”

I. Pt. 1:22 „Lelketeket az igazság iránt való engedelmességben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből, buzgón szeressétek!”

Ap. cs. 1:14 „[A Szentlélek kiárasztása előtt a jeruzsálemi ősgyülekezet tagjai] *egy szívvel-lélekkel foglaltosak voltak az imádkozásban és a könyörgésben.*”

.....

.....

.....

„Isten gyülekezetében a testvéri szeretet sajnálatra méltó hiánya tapasztalható. Sokan, akik állítják, hogy szeretik a Megváltót, nem szeretik egymást... Csak az szereti igazán Istent, aki önzetlen szeretettel viseltetik atyjafia iránt. Az igaz keresztény minden veszélyben és bajban lévő léleknek segítségére siet. A tévelygőtől nem fordul el, nehogy mind mélyebbre süllyedve, szerencsétlenségében és csüggedésében teljesen Sátán martalékává legyen... Szeretni Istent minde nekfelett és szeretni önzetlenül egymást – ez a legjobb ajándék, amelyben mennyei Atyánk részesíthet. Ez a szeretet nem pillanatnyi fellángolás, hanem isteni alapelv, állandó erő. A meg nem szentelt szívben nem fakadhat, nem is teremhet meg benne. Csak abban a szívben találjuk meg, amelyben Jézus uralkodik... Ha a hívők engednék, hogy ez a szeretet teljesen uralomra jusson bennük, és életük hajtóerejévé válják, akkor a hit és az Istenbe vetett bizalom teljességére jutnának el. A hit teljes bizalmával járulhatnak Isten elé, abban a tudatban, hogy Tőle mindent megkapnak, amire jelenlegi és örök sorsuk érdekében szükségük lehet.” (Az apostolok története, Hű tanúbizonyság c. fejezetből)

***Az e heti szombatiskolai adomány
a könyvevangélista munkát támogatja***

Az egyház küldetését – a folyton előrehaladó és bővülő evangelizációt – egy pillanatra sem szabad szem elől téveszteni

1 Miként hangzik az adventnépnek szóló isteni megbízatás? Mekkora munkaterületet jelöl ki számunkra? Kiknek a példája állhat előttünk?

Mt. 24:14 „Az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyágul minden népnek, és akkor jön el a vég.”

Jel. 14:6 „Láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél az örökkévaló evangélium volt, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek.”

Jel. 10:11 „Mondta nékem: Ismét prófétálnod kell néked sok nép és nemzet, és nyelv és király előtt.”¹

Ap. cs. 8:4 „Amazok annakokáért eloszolván, széjjeljártak, hirdetve az Igét.”

Rm. 15:19–21, 23–24 „Jeruzsálemtől és környékétől fogva Illyriáig betöltöttem a Krisztus evangéliumát. Eképpen pedig tisztességbeli dolog, hogy ne ott hirdessem az evangéliumot, ahol neveztetett Krisztus... ha-

¹ Megfelelőbb a *felől* helyett az *előtt* szóval visszaadni az eredeti szöveg jelentését.

nem amint meg van írva: akiknek nem hirdettetett Ófelőle, azok meglátják, és akik nem hallották, megértik... Most pedig, mivelhogy nincs már helyem e tartományokban, vágyódván pedig sok esztendő óta, hogy elmenjek hozzátok (Rómába), ha Hispániába megyek, elmegyek hozzátok.”

.....

.....

.....

Az apostolok és az apostoli nemzedék hívői nem tudtak nyugodni, folyvást munkára ösztönözte és készítette őket nagy megbízatásuk. Körülményeik sok tekintetben kedvezőlenebbek voltak, mint a mi lehetőségeink. Mégis tétovázás, késedelmeskedés nélkül a feladat teljesítéséhez fogtak. Nem mertek a saját erejükre támaszkodva elindulni, hanem igényelték a megígért mennyei segítséget. Azután bizalommal indultak el, annak tudatában, hogy aki a megbízatást adta nekik, tanácsot és felülről való erőt is nyújt számukra. Nem csupán az apostolok végezték a munkát, a gyülekezet tagjai is kivették részüket a biznyságtéveszből és az áldozatkészségből. Megszentelt egyéni életük és a közöttük uralkodó testvéri szeretet pedig hitelesítette az igehirdetők ajkáról hangzó üzenetet.

*„Az apostolok vállán nyugodott a munkaterület bővítésének felelősége. A távoli területeken is nekik kellett hirdetniük az evangéliumot. Példájukból megtanulhatjuk, hogy Isten szőlőjében nincsenek tétlenek. **Szolgáinak szüntelenül törekedniük kell arra, hogy bővítsék munkaterületüket.** Mindig többet igyekezzenek tenni, és sohasem kevesebbet. Az Úr munkájának terjednie és bővülnie kell, míg körül nem öleli a világot. Hittérítő körútjuk után Pál és Barnabás visszatérőben meglátogatták a megalapított gyülekezeteket, és férfiakat választottak munkatársakul. Isten szolgáinak ma is így kell fáradozniuk: munkatársakat kell kiválasztaniuk, s oktatniuk az érdekes ifjú embereket... Lássatok feladataitokhoz, s kapuk nyílnak meg majd előttetek... **A világot***

nem a szószerk tanítói győzik meg, hanem a gyülekezet életmódja. A szószerk a lelkész elmondja az evangélium elméletét, erejét pedig a gyülekezet mutatja be gyakorlati istenfélelmével.”

*„Krisztus kegyelme által válhattak az apostolok azzá, amivé lettek. Az őszinte odaadás és az alázatos, komoly ima vonta őket szoros közösségbe Krisztussal... Tudatában voltak nagy tartozásuknak. Komoly, kitartó imával elnyerték a Szentlélek adományát, s azután a lélekmentés felelőségének súlyával a vállukon, lelkesen vágta neki, hogy terjesszék a kereszt diadalát... Miért jegyezték volna fel a tanítványok munkálkodásának történetét – amint szent lelkesedéssel, a Szentlélektől indítottan fáradoztak –, ha nem azért, hogy az Úr népe ma ihletést merítsen a feljegyzésekből, s lelkiismeretesen dolgozzon Őerte? **Amikor minden dolog vége elközelget, a gyülekezet buzgalmának túl kell szárnyalnia az őskeresztény hívők odaadását.**” (Bizonyoságtételek VII., 4–5., 15–16. o.)*

2 Nagy feladatunkat az idő szorításában kell elvégeznünk. Soroljuk fel azokat az okokat, amiért munkánk nemcsak hatalmas, hanem igen sürgős is!

Mt. 24:12 „Mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.”

Jel. 17:12–13 „A tíz szarv pedig, amelyet láttál, tíz király, olyanok, akik még birodalmat nem kaptak, de hatalmat kapnak mint királyok egy óráig a fenevaddal. Ezeknek egy a szándékuk: erejüket és hatalmukat is a fenevadnak adják.”

Jel. 13:12, 14 „(A kétszarvú fenevad) az előbbi fenevad minden hatalmasságát cselekszi öelötte, és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, amelynek halálos sebe meggyógyult... Elhiteti a föld lakosait a jelekkel, amelyek adattak neki, hogy cselekedje a fenevad előtt, azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevad képét, aki fegyverrel megsebesítettet, de megelevenedett.”

Mt. 24:7 „Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen, és lesznek éhségek és döghalálok, és föld-indulások mindenfelé.”

Három súlyos ok sűrget a gyors munkára:

– A bűn ragályos, és annyira fertőz, annyira megsokasodik a végidőben, hogy emberek megkeményednek bűneikben, és megszólíthatatlanná válnak.

– Mindinkább érvényesülni fog a lelkiismereti szabadság korlátozása, az evangéliumhirdetés akadályozása, amint a „fenevad” befolyása erősödik és „képmásának” felállítása előre halad. A lehetőségek ajtaja hamarosan – egyikünk sem tudja, milyen hamar – becsukódik.

– Földünkön mindinkább olyan állapotok lesznek úrrá, hogy tömegek pusztulhatnak el egy pillanat alatt, természeti katasztrófák, szerencsétlenségek és erőszakos cselekmények következtében. Szó szerint igaz, hogy tömegek élnek a közelgő végzet árnyékában!

*„A növekvő gonoszság olyan, hogy a tömegek gyorsan el-
érik élettapasztalataiknak azt a pontját, amelyen túl rend-
kívül nehéz lesz hozzájuk férkőzni a hármasszoros angyali üze-
net megmentő ismeretével. A lelkek ellensége mesterien
dolgozik, hogy teljesen uralja az emberek gondolatait. Amit
pedig Isten szolgálói tesznek, hogy intsek és előkészítsék az
embereket Isten ítéletnapjára, azt gyorsan kell tenniük.*

*Nagyon lemaradtunk... Eljön az idő, amikor törvényeket
hoznak, amelyek üzenetünk előtt a most még nyitott ajtó-
kat bezárják. Fel kell ébrednünk a komoly munkára addig,
amíg Isten angyalai várakoznak.*

*Azok az állapotok, melyekkel a keresztyén munkások a
városokban szembekerülnek, ünnepélyes felhívást jelentenek
a fáradhatatlan munkára a milliók érdekében, akik a kö-
zelgő végzet árnyékában élnek... Parancsot kaptam, hogy
üzenetet hirdessek. A törvényszegéssel, bűnökkel telt váro-*

sok földrengések, tüzek és árvizek következtében fognak elpusztulni... Az istentelen városok lakóit, akikre a szerencsétlenségek hamarosan rászakadnak, kegyetlenül elhanyagoltuk. Közel az idő, amikor a nagyvárosok elsöpörtetnek, s mindegyiket figyelmeztetnünk kell a közelgő ítéletre. Azonban e munka végzése érdekében ki teljesít olyan teljes szívű szolgálatot, amelyet Isten elvár?... **Bárcsak Isten népe tudatában volna annak, hogy városok ezrei pusztulnak el a közeljövőben, amelyek már most majdnem teljesen bálványimádásba merültek.**” (Evangelizálás, 7., 11., 7–9. o.)

3 Ezzel szemben hogyan végeztük feladatunkat mindeddig? Folyvást előrehaladunk-e, belépünk-e újabb és újabb területekre? Milyen isteni szózatoknak kellene mindig a fülünkbe csengeniük?

Ezék. 33:7–9 „Embernek fia, órállóul adtalak téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz számból, megintsd őket az én nevemben. Ha ezt mondom a hitetlennek: Hitetlen, halálnak halálával halsz meg, és te nem szólsz, hogy visszatérítsd a hitelent az ő útjáról, az a hitetlen a vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. De ha te meginttetted a hitelent az ő útja felől, hogy térjen meg róla, de nem tért meg úttjáról, ő a vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet.”

Ésa. 49:6 „Kevés az, hogy nékem szolgám légy Jákób nemzetségeinek megépítésére és Izráel megszabadult-jainak visszahozására, sőt a népeknek is világosságul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen!”

.....
.....
.....
„Ebben az ünnepélyes záró munkában mily keveseknek a szíve dobban együtt Isten szívével. Ezrek várnak figyelmeztetésre, mégis milyen kevesen szentelik teljesen a mun-

kára magukat! Kevesen hajlandóak bármivé válni, vagy bármit megtenni azért, hogy lelkeket nyerjenek meg Krisztusnak... **Isten népe soraiban ma félelmetes a veszendő lelkek iránti szerető aggodalom hiánya. Beszélünk keresztény hittérítésről. Hangunk hallható, de szívünket nem tüzesíti át Krisztus gyengéd vágyakozása a nyájon kívül lévőkért.** Pedig ha szívünk nem dobban együtt Krisztus szívével, hogyan érthetnénk meg a munka szentségét és fontosságát, amelyre e szavak utalnak: »Vigyáznak lelkeitekre, mint számadók.« (Zsid. 13:17) Isten vár, hogy férfiak és nők felelősségük tudatára ébredjenek...

Akik Isten ellenőrzése alá helyezik magukat, hogy vezesse és irányítsa őket, azok **átveszik az Isten rendelte események lépésütemét.** Annak Lelke ihleti őket, aki életét adta a világerért, s többé nem vesztegelnek tehetetlenül azon rágódva, amit képtelenek megtenni. Magukra öltik a menny fegyverzetét, előremennek a harcban, készen és merészen Istenért, annak tudatában, hogy az Ő mindenható volta előteremt mindent, amire szükségük van.”

„Hol vannak itt a megnyitott területek?... **Hol vannak az erőfeszítések annak érdekében, hogy új területeket nyissunk,** kerüljön bármibe? Istennek megvannak az erőforrásai...

Sátán ügynökei folyton ténykednek, s minden működésben lévő sátáni erő megélénkül... És mi újra és újra ugyanazt a földet tapossuk. Vannak gyülekezeteink, nagy gyülekezeteink, amelyeknek embereket kellene felkészíteni, nevelni, kiképezni, oktatni... felelősséget viselve, akik elviszik az üzenetet a terméketlen területekre!... Ezek a dolgok már elhangzottak, de **még mindig a mozdulatlanság állapotában vagyunk.**”

„Tételezzük föl, hogy Nagy-Britannia² valamelyik távoli gyarmata éhínség és fenyegető háború miatt szorult helyzetbe kerül. Ezrek haldokolnak az éhségtől. Erős ellenség gyülekezik határainkon, s azzal fenyegeti őket, hogy felgyor-

² E bizonyosságtétel írásakor még létezett a nagy brit gyarmatbirodalom.

sítja a halál aratását. Az anyaország megnyitja magtárait, a lakosság adományai ömleni kezdenek... Hajórajt indítanak útnak, hogy becses, létfontosságú cikkeket küldjenek a szenvedés színhelyére... A hajóraj ideig-óráig egyenesen célja felé halad, de amikor nem látszik többé a szárazföld, ellanyhul azok buzgalma, akikre az életmentő adományok szállítását bízták... Szigetcsoport esik útjukba, s bár még távol vannak céljuktól, elhatározzák, hogy kikötnek... Előnyös kereskedelmi lehetőségek nyílnak, s akikre a hajórajt bízták, hagyják rábeszélni magukat arra, hogy ott maradjanak a szigetcsoporton. A könyörület eredeti szándéka elhalványul, majd eltűnik a szemük elől. Feledik az éhezőköt, akikhez küldték őket. A saját céljaikra fordítják a rájuk bízott készleteket... Embertársaikat magukra hagyják, meghalni. A pusztulók kiáltása az égre száll, s az Úr feljegyzi a rablás történetét. Gondoljunk e szörnyűsége: emberek hálnak meg, mert akikre a segítség eszközeit bízták, hűtlennek bizonyultak. Nehéz felfognunk, hogy bárki ilyen rettenetes bűnben legyen vétkes. Fivéreim és nővéreim, mégis utasítottak, hogy megmondjam nektek: **a keresztények naponta megismétlik ezt a bűnt...**

Krisztus megtöltötte az egyház raktárait az éhező lelkeknek szánt mennyei eledellel. Ez az a kincs, amelyet Isten népére bízott, hogy eljuttassák a világhoz. Hűségesen el kellett volna végezniük kötelességüket, **folytatniuk kellett volna a munkát, míg a könyörület üzenete körül nem öleli a világot...** Az egyház elveszítette első szeretetét. Önző és kényelemszerető lett... Megrabolták a világot az áldásoktól, amelyeket Isten az emberekhez kívánt eljuttatni... Emberek milliói pusztulnak el tudatlanságban és bűnben. S mégis sokan – akikre Isten az élet táplálékát bízta – közönyösen veszik a lelkek sorsát. Sokan feledik, hogy az Úr rájuk bízta az élet kenyerét, melyet a megváltásra éhezőknek szánt... **Segítsen minket Isten bűnbánatot tartani, és lomha mozgásunkat megszentelt, serény tevékenykedésre változtatni.** Segítsen megmutatni szavunkkal és tetteinkkel, hogy felelősnek érezzük magunkat a pusztuló lelkekért.”

„M megbízást kaptam, hogy prédikátorainkat a megmunkálatlan területekre irányítsam, és kérem őket: használjanak

ki minden lehetőséget arra, hogy utak nyúljanak az igazság hirdetése számára. Néhány városban, ahol az Úr visszajövetelének üzenetét már hirdettük, kénytelenek vagyunk a munkát újrakezdeni, mintha új terület volna. **Mikor lesznek a parlagon levő helyek és városok megmunkálva? Kezdődjék meg a magvetés halogatás nélkül, sok helyen!**”

„Vannak, akik tudják, hogy kötelességük az igazságot prédikálni, de nem mernek elmozdulni a partról, tehát nem is fognak halat... Mindig egyazon területet járók... Miért haladtok át észrevétlenül oly sok helyen? Tekintsetek a még műveletlen nagy- és kisvárosokra! A munkát csak néhány központra korlátoztuk, ahol az emberek megkeményedtek az üzenettel szemben... Nem helyes, hogy néhány város élvezze az összes előnyt, míg egyéb helyeket elhanyagolunk... **Ó, mennyire fülembe cseng éjjel és nappal: »Menjetelek előre!« Vegyetek munkába új területeket, lépjetelek új mezőkre a sátrakkal, és vigyétek a világnak az utolsó intő üzenetet!**”

„A főútvonalak mellett élőket sem szabad elhanyagolnunk, de a távol eső vidékeket sem. Amint helyről helyre utazunk, s magunk mögött hagyjuk a házakat, kérdezzük meg gyakran önmagunktól: **Vajon az itt élő emberek hallották-e már az üzenetet? Vajon Isten Igéjének igazsága hallhatóvá vált-e számukra? Tudják-e, hogy minden test vége elérkezett, s hogy Isten ítéletei csakhamar lesújtanak a Földre?** Tudatában vannak-e annak, hogy minden egyes lélek megváltásáért Isten végtelen árat fizetett?” (Bizonyosságtételek VII., 3–4. o., VIII., 24–27. o.; Spalding–Magan Collection, 164. o.; Az evangélium szolgálói, 218–219. o.; Evangelizálás, Terjeszkedő evangelizálás c. fejezet, 18. o.)

4 Mivel követtünk el hibát akaratlanul is? Mit tanulhatunk Jézustól?

Mt. 10:1, 7–8 „Előszólitván tizenkét tanítványát, hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtlenséget... Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: **Elközelített a mennyek országa. Betegeket**

gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.”

Lk. 10:1 „Ezek után pedig rendelt az Úr másokat is, hetvenet, és elküldé azokat kettőnként az Ő orcája előtt minden városba és helyre, ahová Ő menendő volt.”

Mk. 1:38–39 „Mondta nékik: Menjünk a közel való városokba, hogy ott is prédikáljak, mert azért jöttem. És prédikált azoknak zsinagógaiban, egész Galileában.”

Lk. 4:42–44 „Napfelkeltekor... pusztá helyre ment, de a sokaság felkereste Őt. Hozzá mentek, és tartóztatták Őt, hogy ne menjen el tőlük. Ő pedig mondta nékik: Egyéb városoknak is hirdetnem kell nékem az Isten országát, mert azért küldettem. És prédikált Galilea zsinagógaiban.”

.....
.....
.....
„Isten nem azt a munkát adta lelkészeinknek, hogy a gyülekezetet talpra állítsák. Alig fejezi be ezt a feladatot, s kezdheti újra előlről. Azok a gyülekezeti tagok, akikről így gondoskodnak, akikért így fáradoznak, nem fejlődnek lelkiileg. Ha az igazság ismerőieért végzett munka kilenctized részét azokért végeztük volna, akik sohasem hallottak az igazságról, akkor sokkal nagyobb haladást érhetnénk el. **Isten visszatartja áldásait, mert nem dolgozunk összhangban utasításaival.**

Az igazság ismerőit gyengíti, ha lelkészeink rájuk pazarolják idejüket és tehetségüket, amit a megtéretlenekre kellene fordítaniuk. A városok számos gyülekezetében a lelkész szombatról szombatra hirdeti az Igét. A gyülekezet tagjai szombatról szombatra eljönnek Isten házába, s egyetlen szavuk sincs az áldások továbbadásából nyert áldásokról. A hét folyamán nem hajtották végre a szombaton kapott utasításokat. **Amíg a gyülekezet tagjai nem törekednek to-**

vábbadni a kapott segítséget, addig az eredmény szükség-szerűen nagy lelki gyengeség lesz.

A legnagyobb segítség, amit népünknek adhatunk, ha megtanítjuk őket Isten munkájára, s arra, hogy Istentől függjenek, ne a lelkésztől! Tanítsuk meg őket úgy dolgozni, ahogyan Krisztus munkálkodott, hadd lépjenek be Krisztus seregébe, s végezzenek érte hűséges szolgálatot. Olykor helyes, ha lelkészeink szombaton rövid beszédet tartanak, te-le Krisztus életével és szeretetével, de **a gyülekezet tagjai ne várjanak prédikációt minden szombaton...** A gyülekezeti ta-gok a hétköznapokon végezzék hűségesen kötelességeiket, és szombaton mondják el tapasztalataikat. Az összejövetel így olyanná válik, mint az időben felszolgált eleség, amely új életet és friss lendületet ad az összes jelenlévőnek. Amikor a hívők belátják annak szükségességét, hogy a bűnösök megtérítéséért Krisztussal munkálkodjanak, a szombati is-tentiszteletre magukkal hozott bizonyágtételeik erőtől du-zzadóvá válnak...

Lelkészeink ne töltsék idejüket azokért fáradozva, akik már elfogadták az igazságot. Szívükben Krisztus szeretete lo-bogjon, s így menjenek lelkeket nyerni Krisztus számára... **Menjenek helységről helysésre, alapítsanak gyülekezetet gyülekezet után. Szervezzék gyülekezetbe azokat, akik az igazság mellett foglalnak állást, menjenek tovább, más, ugyanolyan fontos területekre. Amint a gyülekezet meg-alakult, a lelkész állítsa munkába a tagokat.** Tanítsa meg őket, hogyan dolgozzanak eredményesen. Több időt szentel-jen a nevelésre, mint a szentbeszédre. Tanítsa meg az em-bereket, hogyan adják tovább az ismereteket."

„Ha újra ugyanannyi munkát fordítanak a gyülekezetek-re, mint az elmúlt húsz év folyamán, az újra kárba fog veszni, mint a múltban történt, mert nem tette a tagokat Krisztus igénytelen, keresztet hordozó követőivé. Sokan túl-tápláltak a lelki eledellel, ugyanakkor a világban ezrek pusztulnak el az élet kenyérének hiánya miatt. A gyüleke-zetek tagjainak dolgozniuk kell.” (Bizonyágtételek VII., 6–7. o., IX., 140. o.)

A mi fogalmaink szerint a lelkész elsődleges feladata a gyülekezet fenntartása, gondozása, nem pedig az, hogy

folyvást továbbhaladjon, újabb és újabb területekre, a gyülekezeti tagokkal együtt. Az sem megoldás viszont, hogy csak evangelizálni, s közben magára hagyni a gyülekezetet betegen, lelkileg bénán. A feladat a gyülekezeti tagok tanítvánnyá tétele a szó igaz értelmében, vagyis munkába állítása és munkára tanítása. Ez lehetetlen, ha a lelkészek nincsenek felvértezve Isten Lelke erejével, ha nem állnak közvetlenül az Ő irányítása alatt, és nincsenek telítve igaz, megmentő szeretettel mind a gyülekezeti tagok, mind pedig a még megkeresendő, elveszett emberek iránt. **Kétségtelenül reformációra van szükség mind a lelkészek, mind a gyülekezeti tagok gondolkodásában és gyakorlatában.**

5 Megengedi-e a megbízóparancsunk azt, hogy bármely embercsoportról vagy munkaterületről ezt mondjuk: itt nem dolgozunk, itt nem érdemes? Mire tanított minket Jézus szóval és példaadással?

Jn. 17:18 „Amiképpen Te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.”

Lk. 14:21, 23 „A gazda mondta az ő szolgájának: Eredj hamar a város utcáira és szorosaira, és a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide... Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljék az én házam.”

Mt. 4:23 „Bejárta Jézus az egész Galileát, tanítva azok zsinagógáiban, hirdetve az Isten országának evangéliumát, és gyógyítva a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget.”

Mt. 9:10–12 „Lőn, amikor letelepedett a házban, ímé sok vámszedő és bűnös jött oda, akik letelepedtek Jézussal és az Ő tanítványaival az asztalhoz. Látva ezt a farizeusok, mondták az Ő tanítványainak: Miért eszik ez a ti Mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt? Jézus pedig ezt hallván, mondta nékik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.”

.....
.....
.....
„Ki kell emelkednünk kicsinyességünkéből, s átfogóbb terveket kell készítenünk. Hozzá kell férkőznünk azokhoz, akik közel vannak, s azokhoz is, akik a messze távolban... **A legkevesebbet ígérő területeken is komolyan, határozottan kell dolgoznunk.**” (Evangelizálás, 18. o.)

Tanulságosak Ellen G. White sorai, amelyeket az amerikai déli államokban, a feketék között végzendő munkáról írt. Az itt olvasható elvet és tanulságokat érvényesítenünk kell a mi környezetünkben élő, hasonló helyzetű emberek körében:

„A rabszolga-felszabadítás kiáltványa megnyitotta az ajtót a déli államokban. Keresztény munkásoknak kellett volna ide belépniük, hogy Isten szeretetéről szóljanak... A színes bőruket felszabadították a politikai rabszolgaság alól, mégis sokan mindmáig rabszolgái a bűnnek és a tudatlanságnak. Sokan borzasztóan mélyre süllyedtek, megalázó helyzetben vannak... Ha azok, akiknek Isten nagy világosságot és számos lehetőséget adott, megtennék a magukét – ahogyan Isten kívánja –, a déli területek ma emlékművekkel volnának telítve: gyülekezetekkel, kórházakkal és iskolákkal... **Vannak, akik elfordultak az eltiport és lesüllyedt rétegek megmentéséért folyó munkától, nem hajlandók segíteni a tehetetleneken. Az Úr szolgálói azonnal fogjanak hozzá, tegyék jóvá hanyagságukat, hogy lemassák a nevükön esett sötét foltot...**

Nemrég, az egyik éjjel, mintha tanácskozáson vettem volna részt, ahol a déli területről tárgyaltak. Művelt színes bőruék csoportja szegezte nekünk a kérdést: Isten nem üzen semmit a délieknek? Nem lenne talán megváltásra váró lelkük? Kizárja őket az Újszövetség? Ha az Úr hamar eljön, nincsen-e itt az ideje, hogy tegyünk valamit a déli területekért?... Azután egy tekintélyes személy emelkedett szólásra, s felhívott mindnyájunkat, hogy engedelmeskedjünk az utasításnak... Ezt mondta: »sokkal több evangelizá-

ló munkát kell végeznetek délen. Száz munkásnak kellene lennie ott, ahol most csak egy van.»

Majd a következő szavakat hallottuk: »A déli terület keveset ígérő, de egészen más lenne ott a helyzet, ha a színes bőrűek felszabadítása után férfiak és nők fáradoztak volna – ahogyan keresztényeknek fáradozniuk kell –, ha megtanították volna a volt rabszolgákat, hogyan gondoskodjanak magukról.« A déli színes bőrűek helyzete nem csüggesztőbb, mint a világ állapota volt, amikor Krisztus otthagyta a mennyet, s a világ segítségére sietett... **Emberrek nyomora ne tartson vissza minket attól, hogy fáradozzunk értük. Krisztus azért jött e világra, hogy a szegények és szenvedők között munkálkodjék...**

Felnőtteket, gyermekeket kellene tanítanunk olvasni. E szegény lelkek éheznek Isten ismeretét... Iskolákat kellene alapítanunk sokfelé... Ne legyen a gyapotültetvény a színes bőrűek egyetlen megélhetési lehetősége! Tanítsuk őket földművelésre, különböző növények termesztésére, gyümölcsösök ültetésére, gondozására. Végtelen türelemmel igyekezzünk fejleszteni képességeiket... Találunk majd közöttük olyanokat, akiknek az elméje túl sokáig rostokolt a sötétségben, s nem egykönnyen lehet hasznosságra nevelni. Isten ismeretére mégis megtaníthatjuk őket... Sok színes bőrű ember teljesen elcsüggedt – oly sokáig voltak megvetettek és elhagyottak, hogy érzéketlenné váltak. Azt gondoljuk, hogy képtelenek felfogni vagy befogadni Krisztus evangéliumát. Az isteni kegyelem mégis megváltoztathatja őket. A Szentlélek által szertefoszlik balgaságuk, tunyaságuk, amely fölemelkedésüket reménytelennek tünteti fel, s elméjük életre kel... Vannak közöttük gyors felfogású, ragyogó értelmű emberek. Sokan gazdagok a hitben, bizalomban... Többet érdemelnek a fehérektől, mint amennyit idáig kaptak. Ezrek értelme áll készen a művelésre és fölemelkedésre... Isten azt kívánja, hogy az elriasztónak tűnő, puszta helyek változzanak Isten kertjévé.» (Bizonyosságtételek VII., 146–151. o.)

Ugyancsak hatalmas, elhanyagolt munkaterületre irányítják figyelmünket a következő kijelentések is:

„A Megváltó példát mutat arra, hogyan szolgáljunk a megkísértett és tévedő embereknek... **Mily kevésbé oszto-**

zunk Krisztus együttérzésében – a megrontott, bűnös, szenvedő, törvényszegésükben és bűneikben holt emberek iránti könyörületben! Több krisztusi együttérzésre van szükség... az olyan szegények, szenvedők és küzdő lelkek iránt, akik gyakran hibáznak, vétkeznek és megbánják, akik kísértésbe esnek és elcsüggednek... **A vámszedőknek és paráznáknak meg kell hallaniuk a Megváltó hívását.** Követeinek kedvessége és hosszútűrése által a meghívás kényszerítő hatalommá lesz, hogy fölemelje azokat, akik a legmélyebbre süllyedtek a bűnben...

Nem sokat tudunk a sötétség láncáival megkötözöttek próbáiról, akikből hiányzik a határozottság és az erkölcsi erő. A legszánalmasabb annak az embernek az állapota, akit bűntudat gyötör: olyan ő, mint aki elkábult, támolyog, egyre mélyebbre süllyed. Semmit sem lát tisztán. Értelme eltompult, nem tudja, merre lépjen. Sok szegény, aggódó, gyötrődő lelket félreértének, nem becsülnék. Elveszett, elkóborolt juhok ők. Nem tudják Istent megtalálni, de komolyan vágnak bocsánatra és békére. Egyetlen szóval se okoz nagyobb fájdalmat annak, aki belefáradt a bűnös életbe, de nem tudja, hol találjon enyhülést! Hívd fel figyelmed az irtalmas Megváltóra! Fogd meg a kezét, emeld fel, bátorítsd, ébressz benne reményt! Segíts neki megfogni Isten kezét!...

Az emberek azt mondják, hogy reménytelen ezeknek a tévelygőknek az esete – de Isten nem ezt tartja róluk. Ő ismeri mindazokat a körülményeket, amelyek ilyené tették őket, és szánnal tekint rájuk. Ez a réteg segítséget igényel. Soha nem adj alkalmat nekik erre a kijelentésre: **»Senki ember nem törődik a lelkeimmel!«**... Ha nem nyúl utánuk segítő kéz, egyre mélyebbre süllyednek. **Az iszákosság nemcsak erkölcsi vétség, hanem egyszersmind testi betegség is...** Az iszákosok istápolásánál sokszor elsősorban fizikai állapotuknak kell figyelmet szentelnünk, ahogyan Krisztus is gyakran tette. E betegeknek izgató anyagoktól mentes, egészséges ételekre és italokra, tiszta ruhára és tisztálkodási lehetőségre van szükségük, és a segítőkész, felemelő keresztyény környezet létkörére és befolyására. **Minden városban kellene olyan intézményt létesíteni, ahol a bűnös szokások rabjai segítséget kaphatnak bilincseik széttörésé-**

hez. Sokan a szeszest italt tartják bajukban az egyetlen menedéknek. De ez nem így lenne, ha a pap és a lévita szerepének játszása helyett a magukat keresztényeknek vallók az irtalmas samaritánus példáját követnék.

Az ital áldozataival való foglalkozáskor gondoljunk arra, hogy nem tiszta agyú emberekkel van dolgunk, hanem olyanokkal, akik bizonyos idő óta már egy démon hatalma alatt vannak. Legyél türelmes és elnéző! Ne a visszataszító külsőre tekints, hanem arra a drága életre, amelynek megváltásáért Krisztus meghalt! Amikor az iszákos rádöbben arra, hogy milyen mélyre süllyedt, minden erőddel igyekezz bebizonyítani, hogy a barátja vagy! Egy szóval se bíráld! Egyetlen mozdulattal vagy pillantással se mutass rosszallást vagy ellenszenvet! Nagyon valószínű, hogy ez a szerencsétlen ember átkozza saját magát. Segíts neki fölemelkedni! Szavaiddal kelts benne hitet! Igyekezz erősíteni jellemének minden kedvező vonását! Tanítsd meg neki, hogyan indulhat el fölfelé! Mondd el, hogyan vívhatja ki embertársai megbecsülését! Segíts neki felismerni Istentől kapott, de eddig nem kamatoztatott képességeinek értékét!...

Tarts ki azok mellett, akiknek segíteni próbálsz, különben nem fogsz győzni! A bűn állandóan kísérti őket. A részegítő ital utáni kínzó vágy újra meg újra már-már diadalmaskodik rajtuk, talán újra és újra elesnek, de azért ne add fel a harcot!... **Akiknek soha nem volt ilyen harcuk, nem ismerhetik a vágy szinte leküzdhetetlen hatalmát, sem pedig az öndédelgető szenvedély és a »mindenben mértékletes leszek« elhatározás között folyó ádáz küzdelmet.** A csatát újra és újra meg kell vívni... **Vajon csak azok esnek vissza, akik a legnagyobb mélységekből szabadultak ki?...** Sok kitalált ember fogja megragadni az evangélium reménységét és lép be majd Isten országába, míg mások – nagy lehetőségekkel és nagy világossággal megáldott emberek – kint maradnak a külső sötétségben... **A látszólag legbűnösebbek közül egyesek, amikor a fény bevilágít lelkükbe, eredményes munkások lesznek,** és az olyan bűnösökért fognak dolgozni, amilyenek valamikor ők maguk is voltak. Krisztusba vetett hittel nagy feladatokat látnak el, és felelős tisztségeket kapnak a lélekmentés munkájában. Ők

tudják, mi a saját gyenge pontjuk, és látják lényük romlottságát. Ismerik a bűn erejét és a bűnös szokások hatalmát... Ezek az emberek tudnak másokon segíteni...

A nagyvárosokban tömegek élnek, akik még az állatoknál is kevesebb törődést és figyelmet kapnak. Gondolj a szálmalmas bérkaszárnnyákban, sőt még a sötét, nyirkos és szennytől bűzlő alagsorokban is összetertelt családokra! **Ezeken a nyomorúságos helyeken gyermekek születnek, nőnek fel és halnak meg... Jellemüket az őket körülvevő nyomorúság és bűn formálja...** Csak mocskos beszéd, átkozódás és gyalázkodás jut el a fülükhöz. A szesz- és dohányiszag, az éme lyítő bűzök, az erkölcsi lealacsonyodás torzítja erkölcsi érzéküket. Tömegeket nevelnek így bűnözőkké, ellenségeivé a társadalomnak, amely nyomorúságukban és züllöttségükben magukra hagyta őket...

Sok becsületes és jó szándékú ember is elszegényedik... Tudatlanságuk miatt alkalmatlanok az élet nehézségeivel való megbirkózásra. A nagyvárosokba sodródva gyakran nem tudnak álláshoz jutni. Az erkölcstelenség látványával és hangjaival körülvéve rettenetes kísértéseknek vannak kitéve. Romlott és züllött emberekkel összeterve, és gyakran kö zējük sorolva, csak emberfeletti küzdelem, emberi erőnél több ő rzi meg őket attól, hogy ugyanolyan mélyre süllyedjenek. Sokan kitartóan igyekeznek becsületesek maradni, inkább a szenvedést választva, mint a bűnt. Ez a réteg különösen igényli a segítséget, az együttérzést és a bátorítást...

Sokakat az alapoktól kezdve kell tanítani. Lusta, tétlen, romlott élethez szoktak, gyakoroltatni kell velük a helyes szokásokat... Keresztény gazdálkodók igazi missziómunkát végezhetnek azzal, ha segítenek a szegényeknek otthont találni vidéken, és megtanítják őket arra, hogyan műveljék a földet és tegyék azt termékkennyé.” (A nagy Orvos lábnymán, 107–128. o.)

6 Hogyan merjünk előrehaladni, új kezdeményezésekbe fogni, ha hiányoznak az anyagi eszközök?

II. Kor. 9:8, 10, 11 „Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árássa minden kegyelmét, hogy mindenben,

mindenkor teljes elégségtek lévén, minden jótéteményre bőségekben legyetek... Aki pedig magot ad a magvetőnek, és kenyeret eleségül ad, megsokasítja a ti vetéséteket és megnöveli a ti igazságotok gyümölcsét, hogy mindenben meggazdagodjatok teljes jószívúségre, amely általunk hálaadást szerez az Istennek.”

„Néhány ember korlátozott területek között tartotta az igazság üzenetének hirdetését, mert új területek megnyitása pénzt igényelt volna. Csak olyan helyekre voltak képesek pénzt investálni, amelyeket ők lényegesnek tartottak... A missziószellem »beszabályozása« törnek fog bizonyulni, és hanyatlást idéz elő.”

„Visszatartották a bátorítást a délen dolgozó testvérektől, annak tudatában, hogy ez a bátorítás előbb vagy utóbb azt jelentené: pénzt kell adni, hogy támogassák az új területen dolgozókat. Felhívással fordultam a vezető testvérekhez az ügy érdekében. Tudtam, hogy ha nem küldenek pénzt, a munka nem tud továbbterjedni új területekre... A fiam írt nekem: »Mit csináljak? A feketéknek, akik elfogadják az igazságot, nincs megfelelő ruhájuk, hogy részt vegyenek az összejöveteleken.« Én magam is misszióterületen voltam, ahol szegénység uralkodott. Minden pennyre szükségem volt, hogy a rászorulókon segítek, hogy a munka különböző ágait előbbre vigyük, de megkértem a kiadóhivatalt, hogy küldjenek a fiamnak egy összeget a nekem járó pénzből, tiszteletdíjből, azonnal... De kinek a dolga lett volna segíteni ebben e helyzetben?”

„Tevékenységünk kezdete óta állandóan gondot okozott, hogyan szerezzünk elegendő alapot missziós vállalkozásaink fenntartásához olyan területeken, amelyeket a Gondviselés nyitott meg számunkra... **Keressétek Istent: higgyetek Benne, az Ő készletei kimeríthetetlenek.** Ha eljárásunk bölcs, ha képességeinket e munkába fektetjük, megtapasztaljuk majd Isten áldásait. Előbbre kell vinnünk a munkát. **Vállalkozásainkkal ne várjunk, amíg az anyagiak együtt van-**

nak. Isten mentsen meg attól, hogy ha a Gondviselés akaratából az aratásra érett területekre léptünk, visszavonulásra kényszerüljünk azért, mert »pénztárunk«
üres, ki-merült. Nincs miből a területek munkásait eltartanunk, s lehetetlen, hogy művünket tovább fejlesszük.»

„Megkezdtük a munkát külföldi misszióterületeken, ahol az emberek még nem hallották az üzenetet, de a missziómunka nem haladt előre úgy, amint kellett volna. Nem juthattunk messzire, mert nem volt pénz. Mindazt, amit könyveim szerzői jogdíjaként kaptam, a munkába fektettem. Amikor elfogyott, hitben így szóltam testvéreimhez: »Kölcsönözzetek nekem pénzt, megadom nektek a vele járó kamatot, de **a munka nem állhat meg itt.**«»

„Hadd menjenek a föld megműveletlen területeire, lássák meg, mit jelent a semmiből létrehozni dolgokat... Ne legyen olyan ember, akinek joga van kinyújtani a kezét és ezt mondani: »Nem, te nem mehatsz oda, nem támogatjuk, ha odamész.« Milyen jognak mondják ezt? Talán ők teremtették elő az anyagi eszközöket? Az anyagi eszközök az emberektől jönnek, és a szűkölködő területekről. Isten azt közölte velem, hogy utasítsam őket: menjenek el az emberekhez, beszéljék el szükségleteiket és hívjanak mindenkit a munkába, s tegyék ezt bárhol, ahol csak lehet, **építsék ki a művet, ahol csak tudják.**»

„Sokan vannak, akik megfelelő bátorítással a távoli, félreeső helyeken erőfeszítéseket tennének azért, hogy megkeressék és megmentsék az elveszetteket. Isten megáldja ezeket az önfeláldozó embereket, akik úgy vágyakoznak a lelkek után, hogy bárhova elmennének dolgozni. De vajon mennyi támogatást kaptak a múltban ezek a munkások a testvéreiktől? Sokan vártak arra, hogy tehessenek valamit, de senki sem figyelt rájuk.»

„Isten munkásokat hív, hogy a búzamezőkre menjenek. Várjunk talán, mert üres a kincstár, mert alig akad elegendő pénz eltartani azokat a munkásokat, akik már a mezőkön vannak? **Menjetek hittel előre, Isten veletek lesz!** Az ígéret így szól: »Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vi-gadozva jó elő, kévéit emelve.« (Zsolt. 126:6)»

„Neked és munkatársaidnak más szempontból kellett vol-

na szemügyre venni az ügyet. Alaposan kellett volna tanulmányoznod, kérdezned önmagadtól, vajon ötezer dollár túl nagy adósságot jelentett volna-e, tekintve azt a fontos feladatot, amellyel ezek a munkások foglalkoztak... Ha testvéreink veszik a bátorságot, hogy a munkát leállítsák, ha nem látják előre, hogy fenntartására honnan kapnak pénzt, akkor a mű nemcsak itt-ott, hanem minden államban meggyengül. Bárhol is dolgoznak evangelistáink, ne állíts gátakat, akadályokat, ne mondd: »Eddig mehetsz, és nem tovább.« Sajnálom, hogy az iskolát bezárattad. Látom, hogy az intézmény vizsgálatára kiküldött testvérek mit sem tettek Isten ügyéért, nevezetesen, hogy adományokat gyűjtöttek volna a tehetősebbektől.» (Spalding–Magan Collection, 174–175., 276–277., 168., 176. o.; Bizonyosságtételek a prédikátoroknak, 119., 304–305. o.; részlet az 1901. ápr. 6-ai igehirdetésből; Bizonyosságtételek VII., 10. o.)

Sokszor tévesen alkalmazzuk a Lk. 14:28–30-ban foglalt intést az egyházi munka, az előrehaladó evangelizáció pénzügyeire. A szóban forgó igeszakasz a tanítványsággal járó önmegtágadásra és önfeláldozásra alkalmazza a hasonlatot (lásd az előző, 27. verset). Természetesen szükséges a megfontolás az evangelizációs kezdeményezések pénzügyeivel kapcsolatban is. A hívő megfontolás azonban mindenkélett arra irányul, hogy Isten akaratával, elveivel, tanácsával megegyező-e a szóban forgó terv. Ha igen, akkor nagyon is reálisan – pénzügyileg is reálisan – számolni lehet és számolni kell az isteni ígélet teljesedésével: Isten meg fogja nyitni az utat, biztosítja a szükséges eszközöket, éppen a kellő időben. Élő hit, bátor, kezdeményező, Isten ígéreteire számot tartó buzgó ima és bízó hit nélkül lehetetlen előrevinni Isten művét.

Munkaerőink növelése – Isten terve szerint

1 Hol vannak az egyház hatalmas, kihasználatlan munkaerő-tartalékai? Milyen változásra van szükség szemléletünkben és gyakorlatunkban?

Mt. 20:1, 3, 4, 6, 7 „Hasonlatos a mennyek országa a gazdaemberhez, aki jó reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon a szőlőjébe... Kimenvén három óra tájban, látott másokat, akik tétlenül¹ a piacon álltak. Mondta nékik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és ami igazságos, megadom néktek... Tizenegy óra tájban is kimenvén, talált másokat, akik tétlenül álltak, és mondta nékik: Miért álltok itt egész napon át tétlenül? Mondták néki: Mert senki sem fogadott meg minket. Mondta nékik: **Menjetek el ti is a szőlőbe**, és ami igazságos, megkapjátok”

.....

.....

„Isten szándéka nem az, hogy a lelkészekre maradjon az igazság magvetésének oroszlánrésze. Buzdítsuk azokat a férfiakat, akiket nem hívott el lelkésznek, hogy képességeik szerint dolgozzanak a Mesterért. **Jelenleg tétlen férfiak és nők százai végezhetnének Istennek tetsző szolgálatot.** Ha elvinnék az igazságot barátaik és szomszédaik otthonába, hatalmas munkát végezhetnének el a Mesterért... Ha alá-

¹ Az eredeti bibliai kifejezés jelentése: „tétlenül”.

zatosak, tapintatosak és istenfélők, többet tehetnek a családok szükségleteinek betöltéséért, mint a felszentelt lelkészek. Miért nem aggódnak a hívők mélyebben és őszintén azokért, akik Krisztustól távol élnek? Miért nem jönnek össze ketten vagy hárman, hogy Istenhez könyörögjenek egyik lélek után a másikért?...

Ő, aki tévedni képtelen, hívta fel figyelmemet a kis csoportok alakítására mint a keresztény munka alapjára. Ha sokan vannak a gyülekezetben, szervezzük őket kis csoportokba, s ne csak az egyház tagjaiért, hanem a kívülállókért is fáradozzanak. Ha valahol csak ketten-hárman ismerik az igazságot, alakítsanak munkacsoportot. Tartsák épen egységük kötelékeit, húzzák az ígát egyesült erővel, buzdítsák egymást szeretettel, merítsenek erőt és bátorságot egymástól az előrehaladásra.”

„A jövőben a Szentlélek egyszerű körülmények között élő embereket készítet, hogy hagyják el mindennapi foglalkozásukat, és menjenek, hirdessék a könyörület utolsó üzenetét. A lehető leggyorsabban előkészíti őket a munkára, hogy siker koronázza igyekezetüket. Együttműködnek a mennyei ügynökségekkel, mert hajlandóak áldozni, s áldozattá válni... Egyszerű munkások, akik nem hisznek saját erejükben, hanem egyszerűségükben fáradoznak, és mindig Istenben bizakodnak... Férfiakat és nőket gyűjtenek majd be a gyülekezet közösségébe, imaházakat építenek és iskolákat alapítanak. E munkások szíve örömmel telik meg, amikor látják Isten szabadítását.”

„X. testvér hetekre szóló előadás-sorozatokat mutat meg nekem, amelyeket több helyütt akartak tartani népünk között, olyanok számára, akik már ismerik az igazságot. Bizonyos, hogy ez javukra szolgál azoknak, akik később fogadták el az igazságot, de tudom, hogy nem helyes nyomon járnak... Ha embereknek volt alkalmuk, hogy az igazság ismeretére jussanak, ne tartsák vissza az ígértöket, hanem készítsenek terveket, hogy munkásaink a tévelygés sötétségéből mentsenek ki lelkeket. Időnk rövid... az igazság befolyása nagyon korlátozott... Sokan elégedettek az igazság ismeretével, de még nem tartanak ott, hogy amit kaptak, tovább is adják. Isten érezte emberekkel az igaz-

ság erejét, de nem mindannyian teljesítik kiszabott feladataikat: hogy keressék, mentsék az elveszetteket...

Az összejövetelekre fordított heteket sokkal jobban használhatnánk fel, ha kimennénk a főutakra és az ösvényekre, s hirdetnénk: »Jöjjetek, mert immár minden kész!« Ha Isten népe komolyan nekilát feladata végzésének, akkor valószínű változást tapasztalhatunk a városokban és a falvakban. **A gyülekezetek feletti gyámkodás csak még tehetetlenebbé teszi őket, mindinkább emberekre támaszkodnak. Az idő, amelyet állandóan azok táplálására fordítotok, akik már ismerik az intő üzenetet, tizedrésznyi erőben sem részesíti őket, mint amennyit nyernének, ha nekilátnának a munkának, ha életet közvetítenének a veszendő lelkeknek.** Isten hírnökeinek nincs idejük arra, hogy megálljanak, s azokat támogassák, akik ismerik az igazságot, akik előnyös helyzetben vannak. Menjenek, lobogtassák a zászlót, hangoztassák az intő üzenetet: »Ímhol jön a vőlegény, jöjjetek elébe!« Akik szeretik Istent, mindannyian fontolják meg, hogy most van a munka ideje, amíg nappal van. Dolgozunk, de ne a már beteretelt nyáj között, hanem menjünk, keressük az elveszetteket, a veszendőket!»

„A bizottságok, a tanácsok, amennyire lehetséges, értesék meg terveiket a néppel, hogy a gyülekezet saját véleménye alapján is támogassa törekvéseiket. **Igen sok értelmes, kiváló képességekkel megáldott gyülekezeti tagunk van.** Helyes, ha bölcs meglátásaik érvényesülnek, helyes, ha mások is foglalkoznak a mérlegelendő nagy kérdésekkel... Nagylelkű férfiak és nők csatlakoznak majd azok seregéhez, akikről Krisztus mondta: »Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, hogy sok gyümölcsöt teremjete.«”

„Isten maga hív el embereket – ahogyan egykor az alázatos halászokkal tette –, és maga fogja abban a nevelésben részesíteni őket, amelyre szükségük van. Az eke szarva mellől és más foglalkozásoktól hív el embereket, hogy a figyelmeztetés utolsó üzenetét elvigyék a pusztulás szélén álló lelkeknek.” (Bizonyágtételek VII., 8–9., 11–12. o.; Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 237–242., 222–223. o.; Spalding–Magan Collection, 308. o.)

2 Mi nem a prédikátorok feladata? Mi az ő dolguk?

Ap. cs. 6:2–4 „Annakokáért a tizenkettő egybegyűjtván a tanítványok sokaságát, ezt mondták: Nem helyes, hogy mi Isten Igéjét elhagyjuk, és az asztalok körül szolgáljunk. Válasszatok azért, atyámfiai, tiközületek hét férfiút, kiknek jó bizonyosságuk van, akik Szentlélekkel és bölcsességgel teljesek, kiket erre a foglalatosságra beállítsunk. Mi pedig foglalatosak maradunk a könyörgésben és az igehirdetés szolgálatában.”

II. Tim. 2:3–4 „Te azért a munkának terhét hordozad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze. Egy harcos sem elegendik bele az élet dolgaiba, hogy tessék annak, aki őt harcossá avatta.”

II. Tim. 2:2 „Amiket tőlem hallottál, sok bizonyosság által, azokat bízzad hív emberekre, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.”

II. Tim. 4:5 „Szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd!”

.....

.....

.....

„Utasítást kaptam, hogy fontos dolog szabaddá tenni lelké-
szeinket a felelősségektől, amelyeket üzletembereknek kelle-
ne hordozniuk. Éjjel tanácskozáson vettem részt, munkánk
felelős vezetőivel. Nagyon törték fejüket a pénzügyi dolgo-
kon, s azon gondolkodtak, hogyan lehetne a legsikeresebben
vezetni a művet. Volt, aki úgy vélte, hogy ha a munkások
számát csökkenthetnénk, elérhetnénk a kívánt eredményt...
Még néhányan ötletekkel álltak elő. Azután tekintélyes sze-
mély emelkedett szólásra, s felsorolta az irányadó elveket.
Így szólt a lelkészekhez: A pénzügyek irányítása nem a ti
dolgotok. Nem bölcs dolog, ha vállaltjátok. Isten terheket ra-
kott reátok, de ha szokatlan feladatkört vállaltok el, igehir-

detéseket kudarc fogja kísérni, ami majd elcsüggeszt. A csüggedés pedig pontosan arra a munkára tesz képtelené, amelyet végeznetek kellene – arra a munkára, amely gondosságot, éleslátást és megbízható, önzetlen ítélőképességet követel meg. Akik az Igét szölik és akik az Igéről írják, azoknak kevesebb bizottsági ülésen kellene részt venniük. Az apróbb ügyek tömkelegét bízzátok az üzleti ügyekben jártas, jó képességű testvérekre. Így elkerülhetők az állandó feszültséget, amelyek megfosztják az értelmet természetes élnétségétől. Sokkal jobban vigyázzatok egészségetekre, mert a tiszta gondolkodás jórészt a test jó állapotának függvénye. Az elegendő alvás, pihenés és a bőséges testmozgás elengedhetetlen a test és az agy egészségéhez...

Lelkészeinket illetően különleges utasítást kaptam... Ne vegyenek részt világi vállalkozásokban, mert így képtelenek erejük színe-javát lelki dolgokra fordítani. Am kapjanak elég fizetést, hogy családjukat eltarthassák. Nem szabad annyit terhet rájuk rakni, hogy ne fordítsanak elég figyelmet saját családjuk gyülekezetére, mert különleges kötelességük gyermekeiket az Úrnak nevelni. **Nagy hiba, ha a lelkészeket megállás nélkül ügyvitellel foglalkoztatjuk, ha helyről helyre sietve, késő estig különféle bizottságok ülésein kell részt venniük.** E hajsza kifárasztja és elcsüggeszti őket. A lelkészeknek jusson idejük pihenésre, és arra, hogy kutassák Isten szavát, s az élet kenyerének gazdag táplálékát nyújtsák az embereknek. Legyen idejük az élet vizét inni, hogy felfrissüljenek. A lelkészek feltétlenül vegyenek részt a tábori összejöveteleken. Amikor az összejövetelek folynak... ne legyenek távol a munka különböző ágazataival kapcsolatos üzleti ügyek intézése miatt, s ne siessenek el az összejövetelekről, hogy ezeket a dolgokat végezzék...

Számos, aratásra érett munkaterületre még nem jutottunk el, mert nincs elég önfeláldozó segítőnk... Miért választják be bizottságokba, igazgatóságokba azokat, akiket lelkészi hivatalra különítettek el? Miért kell oly sok ügyintéző értekezleten részt venniük, méghozzá munkaterületüktől jókora távolságra? Miért nem helyezik az ügyintézést üzletemberek kezébe?... Az Úr szölkje azt követeli szölgáitól, amit idáig még nem kapott meg: a lelkekért végzett komoly, kitartó

munkát... Az igazságot nem vesszük el a Föld puszta helyeire. Megfosztjuk Istent az Őt megillető dicsőségtől... **A lelkesek fáradozzanak komolyan, odaadón, s nyissanak új területeket, személyes munkával lássanak a lélekmentéshez, ahelyett, hogy a gyülekezetek körül topognának, melyek már úgyszólván nagy világhírességet kaptak és számos előnyhöz jutottak.**”

„Az elmúlt évek során tartott tábor-összejöveteleinken Is-ten szolgái számos értékes alkalmat használtak fel arra, hogy tanítsák népünket a harmadik angyal üzenete meg-mentő igazságainak bemutatására barátaik és ismerőseik körében. Sokakat megtanítottak rá, hogy lakóhelyük környékén önfenntartó hittérítőként munkálkodjanak... A helyesen vezetett tábori összejövétel olyan iskolává válhat, ahol a lelkesek, a vének és a diakónusok megtanulhatják, mint végezzenek mind tökéletesebb munkát a Mesterért... A lelkesek nem az elméjükkel, hanem azzal segítik leginkább a gyülekezet tagjait, ha munkát terveznek számukra. Adja-tok minden egyes tagnak olyan feladatot, amellyel másokért fáradozhat... Ha munkába állítjátok őket, a csüggedtek ha-mar feledik elkeseredettségüket, a gyöngék megerősödnek, a tudatlanok értelmessé lesznek, és mindnyájan felkészülnek arra, hogy bemutassák az igazságot, ahogyan az Jézusban él... Olyan alkalmak esetén, mint például az évenkénti tábor-összejövétel, mindig tartsuk szem előtt a lehetőséget, hogy a hívőket lakóhelyük hittérítőivé képezzük... Néhá-nyan oktassák a testvéreket Biblia-órák és házi összejövete-lek tartására. Mások tanítsák az egészség és mértékletesség elveinek gyakorlását, és a betegápolást. Ismét mások az irat- és könyvterjesztés területein tevékenykedhetnek... So-kan soha nem tanulták meg, hogyan árusítsák az intézmé-nyeink támogatására szentelt könyveket.” (Bizonyágtételek VII., 162–168. o., IX., 81–83. o.)

3 Milyen fontos feladat vár Isten művében a jól képzett, keresztény jellemű, az isteni elveket hűségesen követni akaró ügyintézőkre és üzletemberekre?

Rm. 12:6 *„Minthogy azért külön-külön ajándékaink vannak a nekünk adott kegyelem szerint... a hitnek szabálya szerint teljesítsük.”*

*„A képzettség és a gyakorlottság óriási érték. Az Úr azt szeretné, hogy értelmes embereket vonjunk be a munkába, akiknek megvan a képzettségük egyházterületeink és intézményeink különféle bizalmi állásaira. **Különösen nagy szükség van megszentelt ügyvezetőkre, akik minden üzleti tevékenységben az igazság elveit alkalmazzák...** A pénzügyeket ne bízjuk hozzá nem értő emberekre... Az üzleti ügyekben sikeresnek ígérkező emberek mindenre feladatukra kiterjedő tanulással és gyakorlattal fejlesszék és tökéletesítsék képességeiket... Bármely foglalkozást gyakorlóknak fejlődniük kellene bölcsességben és eredményességben, de a leginkább azoknak, akik Isten művében használják képességeiket...*

Az üzleti ügyek területén tevékenykedők legyenek mindenben elővigyázatosak, nehogy a helytelen elvek vagy módszerek miatt tévedésbe essenek. Olyan eredményt érhetnek el, mint Dániel Babilon királyának udvarában. Isten a legnagyobb szolgálatot sem fogadja el, csak ha önző énjüket égőáldozatul helyezzük az oltárra. A gyökérnek szentnek kell lennie, másképp nem teremhet élvezhető, egészséges gyümölcsöt, pedig csakis ez kedves Isten előtt. A szívnek meg kell térnie, s megszentelődnie. Az indítékoknak kell helyesnek lenniük.

Isten ügyének férfiakra és nőkre van szüksége, akik rátermettek és jó irányítóképességük van. Férfiakra és nőkre, akik türelmesen és alaposan kutatják a különböző munkaterületek szükségleteit, akik munkabírók, meleg szívűek, nem könnyen vesztik el a fejüket, egészségesen gondolkod-

nak, és mentesek az előítéletektől. Olyan munkatársakra, akiket Isten Lelke megszentel, s megfélemlíthetetlenül mondanak nemet vagy igent... Akiknek szilárd a meggyőződésük, világos az értelmük, tiszta és szerető a szívük, akik gyakorolják az Igét, amely kimondja, hogy »mindnyájan testvérek vagytok«, s akik törekednek felemelni és talpra állítani az elbukott embereket...

A területi vezetők találjanak üzletembereket a városi munka pénzügyi részének intézésére. Ha ez nem lehetséges, akkor képezzenek ki testvéreket, akik az ilyen felelőségeket hordozzák majd... Olyanokat kell munkánkban alkalmaznunk, akik Istennek szentelték magukat, akik ismerik a menny elveit, s akik tudják, mit jelent Istennel beszélni. Ha ilyen emberek ellenőrizték volna egyházterületeink és intézményeink pénzügyeit, akkor ma bőven lenne pénzünk a kincstárban, s intézményeink olyanok volnának, amilyeneknek Isten kijelentése szerint lenniük kellene.” (Bizonyságtételek VII., 163–167. o.)

4 Milyen feladatokra akar Isten felhasználni egyszerű, de keresztény jellemű, odaadó, buzgó munkásokat? Milyen megbecsülés illeti meg őket?

I. Kor. 12:21–23 „Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem, vagy viszont a fej a lábaknak: nem kellett nekem. Sőt sokkal inkább, amelyek a test legerőtlenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek, és amelyeket a test tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk...”

Mk. 5:18–21 „Mikor pedig a hajóba beszállott, a volt ördögös kérte őt, hogy vele lehessen. De Jézus nem engedte meg neki, hanem mondta neki: Eredj haza a tiédhez, és jelentsd meg nekik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad. El is ment és kezdte hirdetni a Tízvárosban, mely nagy dolgot cselekedett vele Jézus, és mindnyájan elcsodálóztak. Amikor ismét általment Jézus a hajón a túlsó part-ra, nagy sokaság gyűlt Őhöz.”

„Azok, akiket Isten a munkatársainak választ, nem mindig tehetségesek a világ szemében. Olykor tanulatlan embereket hív el. Rájuk különleges munkát bíz: olyan osztályokat érnek el, amelyekhez mások nem férnek hozzá... Krisztus által bölcsökké lesznek. Az istenfélő élet illatát árasztják. Mielőtt szólának, szavaikat jól meggondolják... Enyhülést és boldogságot visznek a szegényekhez és elnyomottakhoz. Tudják: mindig Krisztus nevelése alatt kell maradniuk, hogy akarataival összhangban dolgozhassanak... Szüntelenül tanulnak a nagy Tanítótól, s a kiválóság mind magasabb fokait éri el, mégis állandóan tudatában élnek gyöngeségüknek... Megtorpanás nélkül mennek mindig előre, mindig magasabbra, áldást hoznak a világnak, s felmagasztalják Üdvözítőjüket... Az Úr ezeket a munkásait nagyobb képességű munkásokkal hozza össze, hogy betöltsék a hézagokat...

Isten szerény körülmények között élő férfiakat ihlet majd, hogy hirdessék az igazság üzenetét. Sok ilyen embert látunk majd sürgőldödni mindenfelé, akiket Isten Lelke készítet arra, hogy eljuttassák a világosságot a sötétségben élőkhez. Az igazság mintha tűz lenne csontjaikban, megtölti őket az égő kívánsággal, hogy felvilágosítsák a sötétségben élőket. Sokan fogják hirdetni Isten Igéjét a tanulatlanok közül is. **Isten Lelke gyermekeket is készítet majd, hogy hirdessék a menny üzenetét.** Isten kitölti Lelkét azokra, akik engednek készleteseinek. Lerázzák az embereket gúzsba kötő aggályokat, és sókain csatlakozni fognak az Úr seregeihez.”

„**Sok olyan parlagon heverő, ismeretlen terület van, ahová újoncnak kell bejutniuk...** Krisztus látja a világ összes boldogtalanságát és kétségbeesését. Néhány jó képességű munkásunk annyira elcsüggedne e bajok láttán, hogy azt sem tudnák, hogyan vezessenek fel embereket a létra felsőbb fokára. Kidolgozott módszerük alig ér valamit. A létra legfelső fokán állnak, s onnét szólnak le: »Gyertek fel ide

hozzánk!» De a szegény lelkek nem tudják, hová helyezték lábukat. Krisztus szívét részvétre indítják azok, akik minden tekintetben szegények... A világ durva helyein a szegényekért és ínségben lévőkért végzett munkát azoknak a férfiaknak és nőknek adja, akik együtt éreznek a tudatlansággal és az útról félrelököttekkel. Ezeket a munkásokat az Úr tanítja, hogyan találjanak rá az emberekre, akiken Ő segíteni kíván... Mivel kevés az önbizalmuk, a dicsőséget Istennek adják. Lehet, hogy a kezük durva és ügyetlen, de szívük fogékony a szánakozásra... Isten azokon át munkálkodik, akik a szerencsétlenségben felismerik a kegyelmet, minden veszteségben a lehetőséget... Testvéreim, a szerencsétlenségeket áruhás áldásoknak, a nyomorúságot könnyörületnek tekintsétek! Úgy tevékenykedjétek, hogy a kétségbeesés helyén a remény serkenjen! Egyszerű emberek legyenek munkásokká! Osszák meg felebarátaik bánatát, ahogyan a Megváltó tette, s akkor hit által látni fogják Őt, amint velük fáradozik.”

„Vannak, akik az Istentől nyert világosságuk szerint tőlük telhetőleg szolgálják Istent... Mégis érzik, hogy sok mindenre van szükségük – nekik és környezetüknek is. Vágyakoznak jobban megismerni Istent, mert tudják, hogy világosságuk csekély. Istenhez imádkoznak azért az áldásért, amelyet eddig csak sejtettek. A nagyvárosok bűnös forgatagában sok-sok ilyen lélek található. Közülük sokan alacsony sorban tengődnek, a világ észre sem veszi őket. Az egyházak és a lelkipásztorok nem ismerik őket... Bár világosságuk csekély és iskolai képzettségben sem részesülhettek, indítatva érzik magukat, hogy az éhség és nyomor tanyáin embertársaik szolgálatára legyenek. Isten kegyelmének sáfárai keressék fel ezeket a lelkeket otthonukban, és a Szentlélek ereje által töltsék be vágyakozásukat. Tanulmányozzátok velük a Bibliát, imádkozzatok velük a Szentlélek által ihletett egyszerű szavakkal. Krisztus olyan üzenetet ad szolgáinak, amely az élet kenyere lesz e lelkek számára.”

„A meggyógyított ördögösök óhajtották Szabadítójuk társaságát. Jelenlétében biztonságban érezték magukat a démonoktól, akik életüket gyötörték... Amikor Jézus be akart szállni a hajóba, szorosán mellette maradtak, lábához tér-

deltek, és könyörögtek, hogy közel lehessenek Őhöz, s mindig hallhassák szavait. Jézus azonban azt parancsolta nekik, hogy menjenek haza és mondják el, mily nagy dolgot cselekedett értük az Úr. Itt volt tehát számukra az elvégzendő munka. Menjenek pogány otthonokba, beszéljék el, micsoda áldást kaptak Jézustól. Nehezen váltak el a Megváltótól... Oly hosszú ideig voltak kirekesztve a társadalomból, hogy ez látszólag alkalmatlanná tette őket a Jézustól kapott munka elvégzésére. De amint Ő megmutatta kötelességüket, készek voltak engedelmeskedni. Nemcsak saját házuk népének és szomszédaiknak szóltak Jézusról, hanem bejárták Dekapoliszt,² s mindenütt hirdették megmentő hatalmát. Elmondták, hogyan szabadította meg őket a démonoktól. **E munka által nagyobb áldásban részesültek, mint ha csupán a maguk javára ott maradtak volna Jézus Krisztus mellett...**

A két meggyógyított ördögös volt az első misszionárius, akiket Krisztus elküldött, hogy hirdessék az evangéliumot a Dekapolisz vidékén. Ezek az emberek csak néhány percig részesülhettek abban a kiváltságban, hogy hallhatták Krisztus tanítását. Nem tudták úgy tanítani az embereket, ahogyan a tanítványok, akik nap mint nap Krisztussal voltak. Ám személyükben hordozták annak bizonyítékát, hogy Jézus a Messiás. El tudták mondani, amit ismertek, láttak, hallottak Krisztus erejéből. Ezt mindenki megteheti, akinek szívét érintette Isten kegyelme...

Sátán el akarta fordítani a népet a Megváltótól, hogy megakadályozza az evangélium hirdetését azon a környéken. Ám ami történt, az úgy felrázta a vidéket, ahogyan semmi más nem tudta volna. A figyelem Krisztusra irányult. Bár a Megváltó eltávozott, az emberek, akiket meggyógyított, ott maradtak az Ő hatalmának tanúbizonyságaiként... Ajtó nyílt az evangélium számára az egész tartományban. Amikor Jézus visszatért Dekapoliszba, az

² Az ún. Tízváros vidékét, amely egy földrajzi terület neve a Jordánon túl. (A Dekapolisz elnevezés jelentése: Tízváros.)

emberek köréje sereglettek, és három napon át a környékbeliek ezrei is hallották a megváltás üzenetét. Megváltónk a démonok erejét is legyőzi, a jó felülmúlja a gonosz ténykedését...

Olyan lelkek, akik Sátán eszközeivé alacsonyodtak, Krisztus ereje által az igazság küldötteivé alakulnak át, s Isten Fia elküldi őket, hogy elmondják, »mely nagy dolgot cselekedett velük az Úr, és mint könyörült rajtuk.«” (Bizonyoságtételek VII., 11–12., 178–179. o.; Krisztus példázatai, Példázat a nagy vacsoráról c. fejezetből; Jézus élete, 281–283. o.)

5 Milyen szerepet szán Isten az öfenntartó misszionáriusoknak?

Ap. cs. 18:1–4 „Ezek után Pál Athénból eltávozván, ment Korinthusba. Mikor egy Akvilla nevű, pontusi származású zsidóra talált, aki nemrégén jött Itáliából, és feleségére, Priszczillára... hozzájuk csatlakozott. Mivelhogy azonféle míves volt, náluk maradt és dolgozott. Mesterségükre nézve ugyanis sátorcsinálók voltak. Vetekedett pedig minden szombaton a zsinagógában, és igyekezett mind zsidókat, mind görögöket meggyőzni.”

Ap. cs. 20:17–18, 34–35 „(Pál) Milétusból küldvén Efézusba, magához hívatta a gyülekezet véneit. Mikor pedig hozzá mentek, monda nekik: Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, melyen Ázsiába jöttem, mint viseltem magamat köztetek az egész idő alatt... Sőt magatok tudjátok, hogy a magam szükségleteiről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak. Mindenestől megmutattam néktek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekekről gondot viselni, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert Ő mondta: Jobb adni, mint venni.”

.....

.....

.....

„Alázatos, Istent féltő családok telepedjenek le az Úr szőlőjének puszta helyein. Megszentelt életű férfiakra és nőkre van szükség, hogy az igazság gyümölcsöző fáiként álljanak a világ elhagyatott helyein. Az igazság magvának önzetlen vetéséért jutalmuk gazdag aratás lesz. Azzal, hogy családot család után látogatnak meg, s megnyitják a sötétségben lévők előtt a Szentírást, sok szívet megérintenek majd. Olyan területeken, ahol elriasztók és csüggesztők az állapotok... az egyháztagok önfeláldozó erőfeszítésével a legszembetűnőbb javulás érhető el. Ezek az alázatos munkások sokat érhetnek el, mert türelmesen, kitartó igyekezettel dolgoznak, mert nem emberi erőre, hanem Istenre támaszkodnak, aki tetszésével tünteti ki őket. Hogy mennyi jót végeznek, az ebben az életben soha nem derül ki.

Az önfenntartó hittérítők gyakran igen eredményesek. Munkájuk a szerény kezdetből növekedik egyre szélesebb körűvé, amint a Szentlélek irányítása alatt haladnak előre. Iratterjesztésbe foghatnak, s ezzel sok családban bemutatják az igazságot. Munkájuk végzése közben áldott tapasztalatokra tesznek majd szert. Tehetetlenségük alázatra készíteti őket, de az Úr előttük jár, és segítségre találhatnak mind a gazdagok, mind a szegények körében. Ezeknek a hittérítőknek még a szegénységük is eszközül szolgál az emberek megközelítésére... Sokan megismerik majd az igazságot, akiket sohasem nyertek volna meg Krisztusnak, ha ezek a szerény tanítók nem lennének.”

„Isten felszólítja a keresztyény családokat, hogy olyan vidékekre menjenek, amelyek lakói még sötétségben és tévelygésben élnek, és dolgozzanak ott bölcsen, kitartóan a Mester érdekében... **Sokan, nagyon sokan vannak olyanok, akik világi előnyök vagy tudományos ismeretek megszerzése kedvéért elhagyott vidékeket keresnek fel, s ott nélkülöznek és szenvednek. Hol vannak azonban azok, akik ugyanerre hajlandók azért, hogy a Megváltóról beszélhessenek másoknak?** Hol vannak azok a férfiak és nők, akik olyan területekre szeretnének menni, melyeknek szükségük van az evangéliumra, hogy a sötétségben élők figyelmét a Megváltóra irányítsák?... A nagyszerű világosságot az egyik szomszéd továbbadta a másiknak...

Testvéreim! Szenteljétek magatokat oda az Úr szolgálatára! **Ne hagyjatok kihasználatlanul egyetlen alkalmat sem!** Látogassátok meg a betegeket, szenvedőket, és nyilvánítsátok ki, hogy együtt éreztek velük. Ha lehetséges, tegyetek valamit helyzetük megkönnyítése érdekében. Ezáltal megnyerhetitek őket és szólhattok hozzájuk Krisztus felől. Olyanok, akik a földművelésben jártasak, vagy akik értenek az egyszerű épületek építéséhez, sokszor segítségére lehetnek az embereknek. Jó munkát végezhetnek, és egyúttal jellemük által példát nyújthatnak...

Földművesek, pénzemberek, építészek és ügyes iparosok egyaránt letelepedhetnek az elhagyott területeken, ott megművelhetik a földet, vagy műhelyt rendezhetnek be szerény otthonnal, és szomszédaikkal megismertethetik az igazságot. A nők előtt éppen úgy, mint a férfiak előtt, tág tere nyílik a szolgálatnak. A jó szakácsnő, varrónő és ápolónő segítségére mindig szükség van. **A szegény családok tagjait meg kell tanítani a helyes főzésre, a ruhadarabok kijavítására, a betegek ápolására és a háztartás jó ellátására. Sőt még a gyermekeket is tanítani kell arra, hogy kicsiny szertetszolgálatokat és irgalmas cselekedeteket vigyenek véghez azok érdekében, akik nincsenek olyan jó helyzetben, mint ők...**

Minden kéz számára van fontos tennivaló. Bárcsak minden tett hozzájárulna az emberiség fölemeléséhez!... Az Úr nagy tervében mindenki számára van hely... **Bármily kicsiny legyen is valakinek a talentuma, Isten biztosított munkát az ő részére is.** Ha bölcsen használja fel képességét, akkor ezzel éppen az Isten által kijelölt feladatot végzi el... Isten gyermekei mindennapi foglalkozásuk végzése által is vezethetnek másokat Krisztushoz... Nemcsak mások számára lesznek áldássá, hanem önmaguk is áldásban részesülnek a munka által, amelyet Krisztusért végeznek.” (Bizonyágtételek VII., 9–10. o.; Bizonyágtételek a gyülekezet számára, régi kiadás, 129–135. o.)

6 **Hogyan dolgozzunk a nagyvárosokban, a fontos kereskedelmi csomópontokon és az üdülőhelyeken? Milyen lehetőséget kínálnak ezek a helyek különösképpen a könyvterjesztésre?**

Péld. 1:20–21 „A bölcsesség künn szerül-szerte kiált, az utcákon zengedezteti az ő szavát. Lármas utcafőkön kiált, a kapuk bemenetelénél, a városban szólja az ő beszédét.”

.....

.....

„Ezt az üzenetet kell közvetítenem népünk számára napjainkban: **»Munkálkodjatok a városokban haladéktalanul, mert az idő rövid!«** Amikor Krisztus a Földön járt, megragadta az alkalmakat: bárhol, bármi célból gyűlt össze nagyobb tömeg, szava hallható volt, világosan, érthetően hirdette üzenetét. Ennek eredményeként keresztre feszítése és feltámadása után ezrek tértek meg egy napon...”

A városokat sosem lett volna szabad úgy elhanyagolni, ahogyan tettük... Bárcsak felismernénk a nagyvárosok ínségét, ahogyan Isten látja. Terveznünk kell, hogy a városokba tehetséges embereket küldjünk, akik a hármasszoros angyali üzenetet olyan átütő erővel képviselik, ami meggyőzi az embereket... Napjainkban a városokban, ahol oly sokféle esemény köti le a figyelmet és nyújt élvezetet, közönséges igyekezettel nem kelthetjük fel az emberek érdeklődését... Minden rendelkezésre álló eszközt meg kell ragadnunk, hogy az embereket felriasszuk és figyelmeztessük, s az igazság világosan és határozottan hallatsszék. Az időszerű üzenetet olyan világosan és határozottan kell feltárnunk, hogy a hallgatókat megdöbbenjtse, és az Írások tanulmányozására készítse.”

„Napjainkban, amikor az emberek sokat utaznak, több alkalom kínálkozik arra, hogy összeköttetésbe kerüljünk a különféle társadalmi osztályhoz tartozó, más-más nemzetiségű emberekkel. A nagy közlekedési úttörek száma megsokszorozódott. Isten csodálatosan készítette elő az utat.

Rendelkezésünkre áll a sajtó... Azoknak a keresztényeknek, akik a forgalmas kereskedelmi központokban laknak, különleges lehetőségeik vannak. E városokban sokat fáradhatnak Istenért... A népszerű üdülőhelyeken és vasúti csomópontokon, ahol a gyógyulást és szórakozást keresők sokasága fordul meg, legyen állandóan prédikátor és könyvevangélista, akik tudják, hogyan lehet a tömeg figyelmét lekötni... Bölcsen osszanak szét kisebb iratokat a vonaton, az utcán, a tengert átszelő hajókon és a postán.”

„A híres kiránduló- és gyógyhelyeken, ahol az egészség és szórakozás után vágyók ezrei nyüzsögnek, olyan lelkészeknek és könyvevangélistáknak kellene élniük, akik fel tudják kelteni a sokaság érdeklődését. Ezek a munkások tartsák nyitva szemüket a kínálkozó lehetőségek előtt, mutassák be a jelenvaló igazság üzenetét, s tartsanak összejöveteleket, amikor csak lehetséges. Legyenek gyorsak, ragadják meg a lehetőségeket, szóljanak az emberekhez.”

*„Ezeket az összejöveteleket a legjobb tehetségeket kell latba vetnünk, hogy hatalommal hirdessük az igazságot. Különböző képességű emberek vegyenek részt a szolgálatban, mert egyetlen embernek sincs meg a feladathoz szükséges összes ajándéka. Több munkásra van szükség, hogy a tábor-összejöveteleket siker koronázza... **Szükség van olyan tábor-összejövetelekre, amelyeket a mű korábbi szakaszában tartottunk...** Az összejöveteleken a munkások kötöttség nélkül mutassák be az igazságot a látogatóknak. Gondoskodjunk arról, hogy a szegényeket egészséges, jól elkészített ételekkel lássuk el, a lehető legolcsóbban. Vendéglőt is kellene felállítanunk, ahol egészséges, étvágygerjesztő ételket készítenek és szolgálnak föl. Ez nevelésnek bizonyul sokak számára, akik nem osztják hitünket. Ne tekintsük ezt a tevékenységet a tábori összejövetelektől függetlennek! Isten művének minden része szorosan összefügg az összes többivel, s mindegyiknek a többivel tökéletes összhangban kell fejlődnie.”*

„Szívem örült, amikor hallottam, hogy az elmúlt hónapokban Loma Lindán az ápolók egy része különleges tanfolyamon vett részt. A gyógyítás szolgálata című könyv árusítását tanulták. S amikor a közeli városokban megláto-

gatták a családokat, gazdagon szállt rájuk a menny áldása, és kedvező benyomást keltettek népünkről és munkánkról. A Fernando iskolában nemrégiben a tanítóknak köszönhetően újult meg az érdeklődés a Krisztus példázatai című könyv árusítása iránt. Hallgatók csoportjai tanulmányozták imádkozó szívvel a könyvet, majd a tanítókkal együtt Los Angelesben árusították. Egészséges, szilárd tapasztalatra tettek szert... Ezt a fajta tevékenységet eszközül választotta az Úr, hogy a fiataloknak tapasztalatokat adjon a hittérítésben... Ha a tanulók szívvel-lélekkel végzik e munkát, megtanulhatják, hogyan közelíthetnek meg udvariasan, helyes viselkedéssel különböző foglalkozású férfiakat és nőket, miként legyenek velük tapintatosak, s hogyan vezessék rá őket arra, hogy az eladásra kínált könyvekben olvasható igazságokat szívesen fogadják.” (Evangelizálás, 12–16. o.; Az evangélium szolgálói, 218–219. o.; Bizonyosságtételek IX., 122., 84–85. o., VII., 21. o.)

7 Milyen gondolkodásmód és lelkiület legyen szolgálataunk motorja a munka minden területén?

II. Kor. 8:9 „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok.”

I. Jn. 3:16 „Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta érettünk, mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért.”

.....

.....

.....

„Mi, akikért Krisztus meghalt... csak a nekünk kölcsönzött képességek és erők morzsáját juttassuk vissza Istennek? Hogyan viselkedhetünk így, amikor pedig tudjuk, hogy aki az egész menny parancsnoka volt, levette királyi palástját és koronáját... Nemzetségünk elbukott, ezért emberi természet-

ben eljött e Földre, azért, hogy embervoltunkat az Ő isteni voltával kapcsolja össze. Szegénnyé lett, hogy miénk lehessen a mennyei kincs, »a mennyei dicsőség túlaradó, örök mértéke« (II. Kor. 4:17). Egyik megaláztatásból a másikba szállt alá, hogy megmentsen minket... Isten Fia nem szállhatott volna mélyebbre, nem hajolhatott volna lejjebb, mint tette. Ez az istenfélelem titka... Ez az a titok, amely az egész mennyet megrendítette, és arra készítette, hogy egyesüljenek Istennel nagy terve megvalósításában, a teremtett világ megmentésére.

A kereszti diadalának lépésről lépésre való kiterjesztését emberi eszközökre bízták. Krisztus mint az egyház Feje szólít mindenkit, aki állítja, hogy hisz Őbenne, hogy kövessék önmegtartózkodásának és önfeláldozásának példáját, azok megtérítéséért fáradozva, akiknek az elpusztításáért Sátán és serege mindent elkövet... E harcban mindenki legyen hajlandó bármivé lenni, vagy bármit megtenni. Amikor a gyülekezet tagjai komoly erőfeszítéseket tesznek az üzenet terjesztésére, az Úr öröme életük része lesz, és győzelmeket fognak aratni. A határozott erőfeszítést mindig győzelem követi!... Alá kell rendelnünk magunkat a Lélek átalakító befolyásának, hogy egyesülhessünk Krisztussal az Ő munkájában. Az így kapott erő által együttműködhetünk az Úrral... mint munkatársai a lélekmentésben. **Akik az Úr szolgálatára szentelik magukat, semmit sem tartva vissza, azoknak hatalmat ad csodálatos eredmények elérésére.**»
(Bizonyágtételek VII., 13–14. o.)

Az Úr intézményei

1 Mi a rendeltetésük az Isten művéhez tartozó intézményeknek? Mi legyen a fő céljuk minden esetben?

Mt. 5:14–16 „Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék, és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

Mt. 10:7–8 „Elmenvén pedig, prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyek országa! Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek.”

.....
.....
.....
„A hetednapos adventisták összes intézményének azzá kell válnia a világ számára, ami József volt Egyiptom, Dániel és társai pedig Babilon számára. E férfiakat Isten gondviselése folytán fogságba vetették, hogy elvihessék a pogány nemzeteknek az igaz Isten ismeretét. Nem volt szabad megalkudniuk a bálványimádó nemzetekkel, amelyekkel kapcsolatba kerültek, hanem hűen kellett őrizniük hitüket, különös megtiszteltetésként kellett viselniük a teremtő Isten imádoinak nevét. Ezek az ifjak... közeli kapcsolatban éltek Istennel, s minden útjukkal Őt tisztelték... Abban a veszélyben forogtok, hogy a nagyobb ügyfélkör kedvéért elrejtitek

a hitelveket. Az ebbe az irányba tett akár egyetlen lépés ahelyett, hogy kiterjeszteni, sokkal inkább hátráltatni fogja az igazság tekintélyét és haladását...

Helyes, ha imatermet építetek a kórház mellé, hogy a betegek hallhassák az igazságot... Eléjük kell tárnunk az evangéliumot, nem erőltlenül, felhígitottan, hanem erőteljes, meleg szavakkal. Amikor világossá teszitek, hogy az istenfélelem szükséges az üdvösséghez, akkor előtűnnek majd hitünk különleges vonásai, amelyek megkülönböztetnek minket a világtól. Ugyanakkor **nem szabad szóözönt zúdítanunk mások tanításai ellen.** Azzal kell vonzóvá tennetek hitünket a kívülállók előtt, hogy a kereszténység elvei szerint éltek, bemutatva azok igaz szépségét.”

„Isten nem akarja, hogy népének hite csupán emberbaráti tevékenységnek tűnjék... Nem szabad beletemetnünk Isten műve javait és népe képességeit New York vagy Chicago nyomornegyedeibe... Az Úr jelölte ki munkamódszerünket. Népünk ne utánozza... az Üdvhadsereg módszereit. Az Úr nem ezt bízta ránk. De az sem feladatunk, hogy elítéljük az Üdvhadsereget... Sok értékes, önzetlen ember dolgozik ott. Bánjunk velük szeretettel! Becsületes emberek vannak köztük, akik őszintén szolgálják az Urat, s akik majd meglátják a nagyobb világosságot, és eljutnak minden igazság elfogadásához. Az Üdvhadsereg tagjai igyekeznek megmenteni az elhanyagolt, letiport embereket. Ne szegjétek kedvüket, hadd végezzék e munkát a saját módszereikkel, a maguk útján. Az Úr világosan megmutatta, mi legyen a hetedik napi adventisták feladata: tartsunk tábor-összejöveleket, hirdessük a jelenvaló igazságot, tegyünk határozott bizonyosságot, s legyen a beszédünk oly egyszerű, hogy a gyermekek is megérthessék.” (Bizonyágtételek VIII., 153–157., 183–185. o.)

2 Az Ige és a bizonyágtételek hogyan szólnak a hit és az istenfélelem ápolásának fontosságáról az Úr intézményeiben?

Jn. 15:4, 5, 7 „Maradjatok énbennem, és én is tibenetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümöl-

csöt magától, hanem ha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, hanem ha énbennem maradtok. Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek... Ha énbennem maradtok és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, amit csak akartok, és meglesz az néktek.”

Mt. 18:19 „Ismét mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám.”

„Az első lecke, amelyre munkásainkat tanítanunk kell, az Istentől függés leckéje... Feltétlenül tanulják meg, hogy az eredményesség titka abban rejlik, hogy mindnyájan, egyenként elfogadják Krisztus szavait: »Nélkülem semmit sem tehettek!« Felhívom minden munkás figyelmét Ésaiás könyve 6. fejezetére. Olvassátok el Isten prófétájának tapasztalatát, amikor látta »az Urat ülni magas és felemeltetett széekben, és palástja betöltötte a templomot«... Intézményeink minden alkalmazottjának erre az élményre van szüksége. Fennáll a veszély, hogy elmulasztják fenntartani az élő összeköttetést Istennel, s ezáltal azt, hogy megszentelődjenek az igazság által. Ekkor elveszítik képességüket, amellyel megkülönböztethetik a szent és közönséges dolgokat.”

„Intézményeink vezetőinek nem szabad annyira a munkába temetkezniük, hogy ne gondoskodhassanak a lelki érdekekről... Minden Krisztus nevét valló alkalmazott a gyülekezet oszlopos tagja legyen... Mindegyikük vegyen részt a gyülekezeti élet valamely rendszeres tevékenységében. Mindenki értse meg, hogy mint kereszténynek ez kötelessége! Keresztényi fogadalmuk kötelezi őket, hogy minden tőlük telhetőt megtegyenek Krisztus gyülekezetének építéséért... Az intézményben a különböző osztályok vezetőinek különös gondot kell fordítaniuk arra, hogy a fiatalok e téren is he-

lyes szokásokat alakítsanak ki. Ha a fiatalok az istentiszteletről elmaradoznak, vagy a gyülekezeti munkát elvégeztelenül hagyják, a vezetőknek meg kell tudniuk, hogy mi ennek az oka. **Szerető, tapintatos erőfeszítéssel törekedjenek felébreszteni a nemtörődömöket, s feléleszteni a csökkenő érdeklődést.** Senki ne hagyja, hogy munkája kifogásul szolgáljon az Úr szent szolgálatának elhanyagolására. Sokkal jobb, ha félreteszik, amit végezniük kell, mint az, ha Isten iránti kötelességükben felületesek...

Soha ne adj helyet annak a gondolatnak, hogy visszahúzódba is keresztény lehetsz. Mindnyájan részei vagyunk az emberiség nagy szövetének, s tapasztalataink minősége jó részt azok tapasztalatától függ, akikkel érintkezünk. Jézus ezt mondja: »Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.« (Mt. 18:20) **Összejöveleinkről tehát ne maradozzunk el, mint némelyek teszik, hanem buzdítsuk egymást annál inkább, minél közelebb érezzük ama napot.**»

„**A munkások »lelki jóléte« a legfontosabb szempont.** Minden reggel szakítsatok időt arra, hogy imával kezdjétek a napot. Ne gondoljátok, hogy ez elpazarolt idő... **Az eredmény és a lelki győzelem ezzel köszönt be.** A gépek is engedelmessé válnak a Mester keze érintésének. Igazán érdemes Isten áldását kérnünk... **Jöjjenek össze kis csoportok, este, délben vagy kora reggel a Bibliát tanulmányozni.** Tartsanak imaórákat, imádkozzanak, hogy a Szentlélek erősítse, világosítsa és szentelje meg őket... Sokan mintha azt gondolnák, hogy az Úr keresésére fordított idő elfecsérelt idő. De amikor az Úr együttműködik az ember igyekezetével, amikor férfiak és nők együttműködnek Vele, akkor szembeszökő változás történik a munkában és az eredményekben... **A gépezet úgy működik majd, mintha megolajozták volna, mintha mesteri kéz irányítaná.** Amikor a munkás lelke olajat kap a két olajágtól (Zak. 4. fejezet), kevesebb lesz a sűrűség. A kedvesség, gyöngédség, szeretet és bátorítás szent befolyása másokra is kihat. Az istenfélő evangélisták lelkesen fáradozzanak az intézményben tanuló fiatalok megnyeréséért. Gondosan tanítsák őket az igazságra. Buzdítsátok őket a Biblia mindennapos tanulmányozására, az oktató is

olvasson, tanuljon velük.” (Bizonyságtételek VII., 98., 122–124., 126–127. o.)

3 Milyen legyen a légkör, az egymáshoz és a munkához való viszony az Istennek szentelt intézményekben?

Rm. 12:6–11 „...A hitnek szabálya szerint teljesítsük, akár szolgálat, a szolgálatban, akár tanító, a tanításban, akár intő, az intésben, az adakozó szelídségben, az előjáró szorgalmatossággal, a könnyörülő vidámsággal művelje! A szeretet képmutatás nélkül való legyen! Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz! Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek! Az igyekezetben ne legyetek restek, lélekben buzgók legyetek, az Úrnak szolgáljatok!”

Kol. 3:23–24 „Valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek. Tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát, mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.”

Ezsd. 8:28–29 [A templomi kincseket Babilonból Jeruzsálembé szállító papi fejedelmeknek mondta Ezsdrás:] „Ti az Úr szentjei vagytok, ez edények is szentek, és ez az ezüst és arany az Úrnak, atyáitok Istenének önkényesen adott ajándék. Vigyázzatok azért reá és megőrizzétek, míg átméritek a papi fejedelmek, a Léviták és Izráel családjainak fejedelmei előtt Jeruzsálemben az Úr házának kamaráiba!”

Ezék. 44:23 „Az én népemet tanítsák, hogy mi a különbség szent és közönséges között, a tisztátalan és tiszta között való különbséget ismertessék meg velük.”

„Sokan vannak, akik nem tudnak különbséget tenni egy közönséges üzleti vállalkozás – pl. műhely, gyár, vagy búza-mező – s az olyan intézmény között, amelyet kifejezetten

Isten ügyének szolgálatára alapítottak. Pedig most is ugyan-
az a különbség, mint az ősidőkben volt, amikor Isten meg-
különböztette a szent és a közönséges, az elkülönített és
a világi dolgokat. Isten elvárja, hogy e különbséget intéz-
ményeink minden alkalmazottja felismerje és tisztelje...

**Nem volna szabad megtűrnünk a közönséges, üres beszé-
det! Bátorítsák, műveljék a hely szentségének tudatosítását!**
Isten szüntelenül vigyázva ügyel kijelölt eszközeire. A gépe-
ket szakképzett emberek kezelhetik, de milyen könnyű vala-
mely apró csavart lazán felejtetni, s mily végzetes követke-
zményekkel járhat. Ki akadályozza meg a baleseteket? Isten
angyalai felügyelnek a munkára. Ha a gépkezelők szeme
megnyílna, felismernék a mennyei vigyázókat. A kiadóvál-
lalat minden dolgozószobájában tanú jegyzi fel a munka
végzésének lelkületét, s a megnyilvánuló hűséget, avagy az
önelégtelenséget... Mind a gyülekezet tagjainak, mind ki-
adóink alkalmazottainak tudniuk kellene, hogy mint Isten
munkatársainak részt kell venniük az Ő intézményeinek
őrzésében... Tetteinknek soha nem szabad beszennyezniük
Isten művének jó hírnevét, még meggondolatlan bírálattal
vagy véleménynyilvánítással sem. Isten intézményeit tekint-
sük ránk bízott szent letéteménynek, amelyet féltőn kell
őriznünk, mint Izrael védte a frigyládát.”

**„Intézményeinknek a szó legszorosabb értelmében a hit-
térítés eszközeivé kell lenniük.** Az igazi hittérítés mindig
azokkal kezdődik, akik legközelebb állnak hozzánk... Az
igazgatótól a legegyszerűbb munkásig mindenkinek felelős-
nek kell éreznie magát a soraik között lévő megtéretlene-
kért... Isten terve az, hogy kiadóhivatalaink mind üzleti,
mind lelki téren sikeres iskolák, **nevelési intézmények
legyenek...** Vessük minden munkás elméjébe azt, hogy nem-
csak szakterületükön kell képzeteknek lenniük, hanem a
lelki felelősségek hordozásában is... **Neveljük az alkalmazot-
takat úgy, ahogyan a fiatalokat a régi prófétaiskolában
nevelték...** Az igazság elveiben mindenkinek meg kell ala-
pozódnia és gyökeresednie, hogy megőrizze az Úr útját,
igazságot és törvényt tévén.”

„A gyülekezet tagjai úgy segíthetik elő a leghatéko-
nyabban intézményeink vezetőinek erőfeszítéseit, ha saját

otthonukban a rend és fegyelem helyes példájával járnak elől... Az ilyen tanításban részesült gyermekek nem lesznek intézményeinkben terhek, sem aggodalmak okozói, hanem a felelős testvérek segítőinek bizonyulnak majd.”

„Isten kegyelme lehetővé teszi számunkra, hogy minden üzletkötésünkben bebizonyítsuk a mennyei elvek magasabbrendűségét, elsőbbségét, a világi elvek felett való voltát. Meg kell mutatnunk, hogy magasabb színvonalon dolgozunk... Mindenben nyilvánítsuk ki a jellem tisztaságát, hadd lássák az emberek, hogy az igazság következtében... becsületesek vagyunk az üzleti életben, s hűségesek, igazak és egyenesek az élet kis és nagy ügyeiben. Isten elvárja, hogy az Ő jellemének tökéletessége láttassék meg munkánkban még műszaki téren is. Elvárja, hogy a pontosságot, hozzáértést, tapintatot, bölcsességet vigyük mindenbe, amit az Ő szolgálatában végzünk, amint ezt a földi szent sátor építésénél is megkívánta... Isten azt kívánja, hogy lelkünket a menny elvei itassák át, s akkor – ha a világgal érintkezünk – önkéntelenül is a bennünk lakozó világgosságot mutatjuk meg.”

„Sokan úgy vélik, hogy munkájuk kizárólag rájuk tartozik, és senki más nem állhat elő arra vonatkozó javaslatokkal. Lehet, hogy pontosan ezek az emberek nem tudják, melyek a legjobb módszerek munkájuk végzéséhez. Ha valaki tanáccsal szolgál, megsértődnek, s még eltökéltebben követik saját elképzeléseiket. Másfelől akadnak olyan munkások, akik nem hajlandók segíteni, munkatársaikat tanítani. Mások, akik tapasztalatlanok, nem akarják, hogy tudatlanságuk kiderüljön. Nagy idő- és anyagi veszteséggel járó hibákat követnek el, mert túlságosan rátartiak ahhoz, hogy kikérjék vagy elfogadják mások tanácsát... A dolgok ilyen állapota Sátán tetszésére van. Ne titkolózzunk, ne törekedjünk arra, hogy a tudás csak néhány ember kiváltsága maradjon. Ez a lelkület szüntelen gyanúsítgatást eredményez, és fékezi a munkát. Gonosz gondolatokat és gonosz feltételezéseket engedünk meg magunknak, s a testvéri szeretet kihal szívünkéből.

Minden alkalmazottnak érdeklődni kellene a munka minden területe iránt, s ha Isten értelmet, képességet és tudást

adott neki, közölje azt bárhol, ahol elősegítheti a munkavégzést... Senki se dolgozzék a dicséretért vagy nagyravágás miatt. Az igazlelkű alkalmazott Isten dicsőségére végzi kötelezettségét a lehető legjobban. Minden képességét igyekszik tökéletesíteni. Feladatát úgy végzi, mintha Istennek dolgozna. Egyetlen kívánsága az lesz, hogy Krisztust illesse a hódolat és a tökéletes szolgálat.”

„Isten összes intézményét mennyei angyalok látogatják és szolgálják. Az ilyen intézményekben a hűtlenség nagyobb bűn, mint máshol, mert befolyása is szélesebb körű. A hűtlenség, az igazságtalanság, a becsstelenség, a szemhunyás a helytelenségek felett – mindez elállja a világosság útját, amelynek Isten terve szerint elő kell ragyognia mindenből, ami Óvele kapcsolatban áll. A világ készenlétben figyel arra, hogy gúnyosan, szigorúan megbíráljon minden szót, minden tettet, minden üzletkötést... A lusta és hűtlen munkások felmérhetetlen kárt okoznak. Rossz példát adnak másoknak. Minden intézetben akadnak olyanok, akik odaadóan és vidáman szolgálnak, de nem hat-e majd rájuk a rossz kovász?... Ha az alkalmazottak nem győnyörködnek az igazságban, ha kapcsolatuk az intézménnyel nem teszi őket igazabbá, akkor megfelelő próbaidő után távolítsuk el őket az intézményből, mert vallástalanságuk és hitetlenségük másokat is befolyásol. Gonosz angyalok működnek általuk... Távolítsuk el a munkából a langymeleg, világias embereket, akiknek a pletyka a csemegéjük, akik mások hibáin rágódnak, míg saját hibáikat nem igyekeznek kijavítani.” (Bizonyosságtételek VII., 124–125., 93–94., 120–121., 90–91., 128–129., 131–132. o.)

4 Milyen veszélyeket rejt, ha nem törekszünk arra, hogy intézményeink alkalmazottai hívők legyenek?

II. Kor. 6:14 „*Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában, mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak, vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel?*”

.....

.....

A következő idézetek különösképpen azzal szemben fogalmaznak meg igen határozott óvást, hogy nem hívők vezető pozíciót töltsenek be az Istennek szentelt intézményekben. Kívánatos, hogy intézményeink valamennyi alkalmazottja hívő legyen, mégpedig nem csupán a formai gyülekezeti tagság értelmében, hanem elvi meggyőződése, lelkiülete, magatartása és a munkához való hozzáállása tekintetében is. Sok tennivalónk van azon a téren, hogy munkásokat képezzünk ki az intézményeinkben végzendő szolgálatra, és annak érdekében, hogy fiataljaink közül sokan kiváltságnak, életcélnak, szent hivatásnak és missziószolgálatnak tekintsék azt, ha Isten bármely intézményében dolgozhatnak.

*„Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában... Ez bizonyos értelemben a házasságra vonatkozik, de még sok mindenre kiterjed: Istentől rendelt intézményeinkre, egészségügyi intézeteinkre, főiskoláinkra, kiadóhivatalainkra... **Féljetez attól, hogy az Úr ügyével kapcsolatos dolgokat azokra bízatos, akiknek semmi közük Istenhez, akik nem szeretik azokat, akik Isten igazságát szeretik... Figyelmeztetek, intelek benneteket, fölemelem szavamat az ellen, hogy intézményeinkben a világiak keveredjenek, egyesüljenek a hívőkkel. Megkondítom a vészharangot! Ha intézményeinkben emberek bizalmi állásokat töltenek be, akkor egyúttal nevelők is. Másokat is arra tanítanak, hogy feltekintsenek rájuk, tőlük tanuljanak, s ez tőr a gyanútlanok, vigyázatlanok számára, mert megzavarja őket, összezavarja eszméiket az életszentség és az igazság tekintetében. Hallják, hogy az illetők, akik nem tisztelik az igazságot, gúnyolják és becsmérlik azt... Miközben a pénteki munkarendet összeállítják, az Úr szombatjára való tekintettel kellene tenniük, ám Sátán dolgozik az engedetlenség fiaiban, s megnyújtják a szolgálatot a szent órákra is.”***

„Ha nem hívők akarnak beiratkozni iskoláinkba, hogy egészségügyi hittérítőknek képezzék magukat, s azt gondoljátok, hogy befolyásuk nem vonja el a hallgatókat az igazságtól, akkor engedjétek be őket. Legjobb hittérítőink némelyike az ilyen emberek közül került ki. Sohasem hallottak az igazságról, s ha a Mester lelkiületéről tanúskodó légkör

veszi őket körül, néhányukat megnyerjük az igazságnak. Ne rejtjük el a Biblia egyetlen elvét sem az előadások során! Ha azonban azok befogadása, akik nem a mi hitünket vallják, arra vezet, hogy elhallgassuk a jelen és örök javukat érintő témákat – amelyeket mindig szem előtt kell tartanunk –, akkor ne vegyük fel őket. **Semmilyen körülmények között ne áldozzuk fel elveinket, se hitünk jellegzetességeinek bemutatását azért, hogy kívülálló hallgatókat engedjünk iskoláinkba.**”

„Isten szándéka az, hogy egészségügyi intézményeinket kizárólag hetednapi adventisták **szervezzék és irányítsák**. Amikor hitetleneket fogadnak fel **vezető állásokba**, akkor olyan légkör uralkodik ott, amely súlyosan a kórház működése ellen hat.” (Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 284–285. o., Bizonyágtételek VIII., 156. o., IV., 556. o.)

5 Milyen elvek érvényesüljenek az intézmények igazgatásában?

Jn. 15:5 „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhetnek.”

I. Pt. 5:3 „Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példaképei a nyájnak.”

.....
.....
.....

„A szőlőtő és a szőlővessző példázata Krisztus és követőinek kapcsolatát, s követőinek egymáshoz való viszonyát jelképezi. A vesszők rokonai egymásnak, mégis mindenkinek megvan a saját egyénisége, s ez nem olvad egybe a többivel. Mindenki összefügg a tőkével, belőle táplálkozik, növekszik, gyümölcsözik. A vesszők képtelenek éltetni egymást. Mindenkinek a tőkében kell összontosulnia, hogy élhessen. S bár a vesszők hasonlítanak egymásra, mégis különböző-

ek. Egységük a tókével alkotott közösségükből ered, s mindenki, bár nem egyformán, a szőlőtő élete nyilvánul meg. **E példázat tanítása nemcsak a keresztényekre, hanem az Isten szolgálatát végző intézményekre is vonatkozik.** Egymáshoz való viszonyukban mindenki tartsa meg az egyéniségét. Községük egymással abból ered, hogy községben vannak Krisztussal. **Az intézmények Őbenne egyek, ugyanakkor egyéniségük megmarad.**

Olykor sürgetik, hogy az ügy érdekét elősegítené, ha kiadóinkat összevonnák, s közös igazgatás alá helyeznék. Azonban az Úr megmutatta, hogy ennek nem szabad következnie. Nem terve néhány ember kezében összpontosítani a hatalmat, vagy egyik intézményünket a másik ellenőrzése alá vonni... A munkának nem szabad egyetlen helyre összpontosulnia. Az emberi bölcsesség azt mondja, hogy kényelmesebb intézményeinket ott felépítenünk, ahol munkánk már közismert és befolyásos. E téren azonban hibákat követtünk el. A teherhordozás adja az erőt, és fejleszt. **Ha különböző munkaterületeink munkásai válláról levesszük a felelősség oroslánrészét, akkor olyan helyzetet teremtünk számukra, amelyben jellemük fejletlen marad, erejük elfogyatkozik.** Ez a mű az Úré, s nem egyezik akaratával, ha erőnket és hatékonyságunkat egyetlen helyre összpontosítjuk. **Minden intézmény maradjon független, dolgozzon Isten tervei szerint, az Ő irányítása alatt.**

Az összpontosítás tervének követése arra vezet, hogy Isten helyett az embert magasztalja föl. A különböző intézmények felelős vezetői a központi szervektől várják az irányítást és a támogatást. **Amikor a személyes felelősség tudata csökken, a vezetők elveszítik a legmagasabb rendű s legértékesebb emberi élményt: a lélek szüntelen függését Istentől...** Megelégednek azzal, hogy tévelygő, véges emberektől kérjenek tanácsokat, amikor a végtelen Istentől kaphatnának bölcsességet... **Az Úrnak nem szándéka, hogy intézményeink vezetői emberekre nézzenek, s emberekben bízzanak. Azt kívánja, hogy Ő legyen a központjuk.**”

„Könyvkiadóinknak soha nem szabad olyan viszonyba kerülniük egymással, hogy az egyik uralkodjék a másikon... Ha egy intézmény helytelen elgondolásokat követ, a másik

ne hagyja megrontani magát, hanem maradjon hű az elvekhez, amelyeket megalapítása juttatott kifejezésre, s folytassa feladatát ezekkel az elvekkel összhangban. **Minden intézmény igyekezzék egyetértésben dolgozni a többivel, de csak addig, amíg az igazsághoz és az igazságosságához hűen teheti. A központosítás irányában ennél tovább egyik se menjen.**”

„**Minden intézménynek kapcsolatban kell állnia a mű vezetésével és a gyülekezetekkel...** Legyenek bizottságok, amelyek minden területen kézben tartanak egy-egy részt... A múltban emberek egy csoportja megpróbálta saját kezében tartani a gyülekezetektől származó összes anyagi eszköz ellenőrzését, és ezeket a legaránytalanabb módon használták fel.”

„Némelyeknek, akik nagy világossággal rendelkeztek, szinte megfélékezhetetlen kívánsága volt, hogy minden egészségügyi intézményünket egyetlen kéz ellenőrzése alá vonják. Azt az utasítást kaptam, hogy elmondjam: **ez az óhaj ugyanannak a léleknek a késztetése volt, mint amely a világban az egyesítési törekvésekben megnyilvánul, hogy irányító hatalommá váljon...** Ugyanaz a szándék, amely napjaink egyesítési törekvéseiben megtalálható, létezett Noé korában is... Krisztus egyházának az Úr Jézussal való bensőséges kapcsolatra van szüksége... Akkor **Isten munkásait a szeretet fogja egységbe kovácsolni, nem pedig különféle megállapodások általi szövetségek...** Azt az utasítást kaptam, hogy annak az önkényes hatalomgyakorlásnak, amely egyszer Battle Creekben az összes kiadó ellenőrzésére irányult, többé nem szabad teret nyernie. Egy ilyen javaslat megtétele ahhoz hasonlít, mintha Egyiptomba akarnánk visszatérni ahelyett, hogy Kánaánba igyekeznénk... **A mű egyetlen területén se legyen senki, aki olyan hatalommal rendelkezik, hogy a kormánykereket forgathatja. Isten megtiltja ezt.**”

„Azt az utasítást kaptam, hogy mondjam el: az egészségügyi missziómunka vezetésével kapcsolatos minden intézkedésnek nem kell Battle Creekből származnia... Határozottan le kell szögeznünk, hogy minden egészségügyi intézményünk **saját jogon létezik.** Össze kell törnünk minden bilincset. In-

tézményeink utasítsák el, hogy összekapcsolják őket a michigani egészségügyi szövetséggel... **Az Úr művének ezekben az utolsó napjaiban nem szabad, hogy egyfajta királyi hatalommal felruházott, Jeruzsálem-szerű központok létezzenek...** Isten kormányoz és irányít mindent... Ha bárki Isten fölé helyezi magát, és saját felügyelete alá vonja a munkát, Sion őrállóinak meg kell látniuk a veszélyt, és hősies közbelépésükkel meg kell menteniük az embert és az ügyet.” (Bizonyágtételek VII., 110–112. o., Spalding–Magan Collection, 173–175., 247., 249–250., 279., 301–302., 311–312. o.)

6 Hogyan segítsék egymást a különböző intézmények?

I. Kor. 11:16 „Ha pedig valakinek tetszik versengeni, nekünk olyan szokásunk nincsen, sem az Isten gyülekezeteinek.”

I. Kor. 12:25, 27 „Hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok... Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.”

Ef. 4:16 „Akiből az egész test szép renddel egyberakattván és egybeszerkesztetvén az Ő segítségének minden kapcsaival, minden egyes tagnak a maga mértéke szerint való munkássággal teljesíti a test növekedését a maga felépítésére, szeretetben.”

.....
.....
.....
„Kiadóink között nem szabad vetélkedésnek támadnia... Ez megszorítja Isten Lelkét, s elűzi a szolgáló angyalokat... Minden gáncs, minden burkolt célzás, amely csökkenti valamely intézmény vagy munkásai befolyását, ellenkezik Isten akaratával... Ha egyszer helyet adunk ennek, rossz kovászként megrontja a munkásokat és megghiúsítja Isten

célját intézményeivel. Munkánk minden ágát, minden, az üggyel összefüggő intézményt vezessünk előzékenyen, nagylelkűen. Minden munkaterület igyekezzék védeni, erősíteni és építeni az összes többi területet, ugyanakkor tartsa meg saját egyéniségét... Minden munkás különösen saját területén fejtsen ki igyekezetet, de mindegyiknek előjoga, hogy elősegítse az egész terület egészséges működését és jólétét... **Isten terve intézményeinkkel nem a központosítás, nem a vetélkedés vagy a bírálgatás, hanem az együttműködés,** hogy az egész testet egybekapcsolja és összetartsa a különböző jellemvonások segítségével, minden tag arányos együttműködésével. Így növekszik a test és építi fel önmagát, szeretetben.”

„Bár széles körű terveket kell lefektetnünk, mégis nagyon ügyeljünk, hogy a mű minden ága összhangban legyen az összes többi területtel, tökéletes egészet alkotva. Túl gyakran mégis ennek az ellenkezője történik... **Egyetlen ember, aki valamelyik terület felügyeletét kapta, addig növeli felelősségeit, amíg véleménye szerint az ő osztálya áll minde nek fölött. Amikor ilyen szűklátókörűség üti fel a fejét, ez erős hatással lesz arra, hogy a többiek is ugyanilyen szemzögből nézzék a dolgokat. Az ember természete ilyen, de ez semmi esetre sem Krisztus lelkülete.** Pontosan annyira szorítjuk ki Krisztust a munkából, amennyire ezt a lelkületet követjük... Önzés veszi rá az embert, hogy azt képzelje, az a legfontosabb, amit ő művel. Az is önzés, ha a munkás azt képze li, hogy az ő vélekedése a legmegbízhatóbb, s az ő munkamódszere a legkitűnőbb, vagy hogy előjoga lenne bárkinek is a lelkiismeretévé lenni. Ilyen volt Krisztus napjaiban a zsidó vezetők lelkülete. A papok a maguk dicsőítésétől sarkallva olyan merev szabályokat vezettek be, s annyi külsőséget és szertartást, hogy elterelték a nép gondolatait Istenről... Így szem elől veszítették Isten könyörületét és jóságát.”

„Ahogyan az igazság üzenete új területekre érkezik és ott előrehalad, Isten terve az, hogy alapítsunk új központokat... Régebbi intézményeink kiváltsága, sőt kötelessége, hogy részt vegyenek e munkában. Ezeket az intézményeket önfeláldozással alapították, Isten népének önmegtagadó aján-

dékai és Isten szolgálóinak önzetlen fáradozása fejlesztették ki őket. Isten szándéka az, hogy most ők tanúsítsák az önfeláldozásnak ugyanazt a lelkületét, s fáradozzanak ugyanúgy a más területen alakuló központokért. **Az egyénekre és az intézményekre ugyanaz a törvény érvényes: ne legyenek önzők, énközpontúak. Amikor valamely intézmény megerősödött, gyökeret vert, s befolyásra tett szert, nem szabad szüntelenül arra törekednie, hogy jobb körülményeket biztosítson magának.** Minden intézetre – mint minden egyénre is – érvényes ez: azért kaptuk, hogy tovább-adhassuk. Isten ad, hogy adhassunk. **Amikor valamelyik intézmény a saját lábára tud állni, segítő kezet kell nyújtania Istennek az Ő rászoruló intézményeinek megsegítésére...** Lássák el anyagiakkal Isten új területekre küldött szolgálóit. Ahol a munkát jó alapokra helyezték, a hívők tartásuk kötelességüknek, hogy segítsék a rászorulókat. Még nagy áldozatok árán is adják át a saját környezetükben évekkal ezelőtt befektetett összegeket, vagy az összegek egy részét. **Az Úr terve szerint így kell a műnek növekednie.”**

„**Ne gyűjtsék önzően néhány helyre a rendelkezésre álló javakat, hanem gondoljanak számos más helyre is, ahol intézményeket kell alapítanunk...** Új kórházaink vezetőinek takarékoskodniuk kell, hogy segítsék a világ más részén megalapítandó, hasonló intézményeinket. **Még ha jelentős összegek vannak is a pénztárban, tervezzenek mindig úgy, hogy legyenek tekintettel Isten nagy megművelendő területeinek a szükségleteire...**

Ha öntözés céljából vizet vezetünk egy kertbe, nemcsak egyetlen hely öntözéséről gondoskodunk, nem hagyjuk a kert többi részét szárazon és pusztán, hogy így kiáltsanak: **Adjatok vizet! Mégis így végeztük eddig a munkát, alig néhány területen, s a mező nagyobb részét elhanyagoltuk. Meddők maradjanak-e a pusztá helyek? Semmi esetre sem. Hadd folyjon a víz mindenhová, hadd vigyen magával örömet és termékenységet!**” (Bizonyosságtételek VII., 112–113., 92–93., 110., 60–61. o., V., 726–727. o.)

Január

1. szerda	Jer. sir. 3:22–23	
2. csütörtök	Zsolt. 33:10–11	
3. péntek	Zsolt. 20:8–9	
4. szombat	Hós. 10:12	Napnyugta: 16.04
5. vasárnap	Ef. 4:14–15	
6. hétfő	II. Kor. 3:18	
7. kedd	Zsolt. 119:11	
8. szerda	Zsolt. 19:8–9	
9. csütörtök	Jn. 4:14	
10. péntek	Ésa. 50:4–5	
11. szombat	Gal. 6:14	Napnyugta: 16.12
12. vasárnap	I. Kor. 3:6, 8	
13. hétfő	Jak. 1:5	
14. kedd	Zsolt. 91:9–11	
15. szerda	Jel. 22:8–9	
16. csütörtök	Jel. 7:13–14	
17. péntek	Jel. 3:20	
18. szombat	Mt. 11:29–30	Napnyugta: 16.20
19. vasárnap	Ef. 5:27	
20. hétfő	Ap. cs. 3:19–20	
21. kedd	II. Jn. 8	
22. szerda	Sof. 2:3	
23. csütörtök	IV. Móz. 11:29	
24. péntek	Zsolt. 51:13–14	
25. szombat	Jn. 6:47	Napnyugta: 16.30
26. vasárnap	Ap. cs. 4:31	
27. hétfő	Préd. 5:1–2	
28. kedd	Gal. 6:7–9	
29. szerda	Zsolt. 42:6	
30. csütörtök	Zsolt. 37:3	
31. péntek	Tit. 2:7–8	

Február

1. szombat	Fil. 2:5-7	Napnyugta: 16.41
2. vasárnap	I. Pt. 2:24	
3. hétfő	Ésa. 45:24-25	
4. kedd	Jn. 6:37	
5. szerda	I. Pt. 3:15	
6. csütörtök	Péld. 4:18	
7. péntek	Hós. 6:1	
8. szombat	Péld. 28:13	Napnyugta: 16.52
9. vasárnap	Ámós 5:14-15	
10. hétfő	Lk. 20:17-18	
11. kedd	Zsolt. 63:2-3	
12. szerda	I. Jn. 4:16	
13. csütörtök	I. Kor. 1:30	
14. péntek	Jn. 3:17	
15. szombat	Zsolt. 119:162	Napnyugta: 17.03
16. vasárnap	I. Jn. 5:4	
17. hétfő	Zsolt. 62:2-3	
18. kedd	Zsolt. 146:1-2	
19. szerda	Jób 37:20	
20. csütörtök	Zsolt. 30:3	
21. péntek	I. Pt. 1:7-8	
22. szombat	Rm. 8:14	Napnyugta: 17.14
23. vasárnap	I. Kor. 15:58	
24. hétfő	I. Kir. 19:12-13	
25. kedd	Ésa. 61:10	
26. szerda	Péld. 24:11-12	
27. csütörtök	Mt. 18:11, 14	
28. péntek	Zsolt. 27:5	